அமரகவி பாரதியாரின்

கதைக் கொத்து

"பெற்ற தாயும் பிறந்த பொன்னாடும்
நற்றவ வானிலும் நனி சிறந்தனவே"

ஸ்ரீமகள் கம்பெனி
122, வரதாமுத்தியப்பன் தெரு
சென்னை-1

வெளியீடு: 195
முதற்பதிப்பு ஜூலை '57

விலை ரூ. 1-00

எமது கிளை நிலையங்கள்:

150, நேதாஜி ரோடு,
மதுரை.

*

14, சின்னக்கடைத் தெரு,
திருச்சி

*

102x, மதுரை ரோடு,
திருநெல்வேலிச் சந்திப்பு.

*

15/402, வெரைட்டி ஹால் ரோடு,
கோயமுத்தூர்.

*

72, சாந்தினி சவுக் ரோடு,
பெங்களூர்-1

*

எம். எஸ். ராமுலு கம்பெனி,
286, சைனு பஜார்,
சென்னை-1

K. Jayamani

பதிப்புரை

பெருங்கவி பாரதியார் கவிதைகள் படைப்பதில் மட்டும் வல்லவராயிருக்க வில்லை; உரை நடை எழுதுவதிலும் சிறந்தவராக இருந்தார் என்பதற்கு இக் கதைக் கொத்து ஒரு சான்றாகும்.

இவை யனைத்தும் வெறுங்கதைக ளல்ல; ஆழ்ந்த பொருளை உள்ளடக்கிய நையாண்டிக் கதைகள். சமூகத்தின் போலித் தனத்தையும், இரக்கமற்ற தன்மையையும், அதன் பல்வேறு பட்ட பிளவுகளையும் சுட்டாமல் சுட்டிக் காட்டிச் சிரிக்கவைக்கும் சீர்திருத்தக் கதைகள் என்றாலும் தகும்.

'கிளிக்கதை' போலிகளின் முகமூடியைக் கிழித்தெறிகிறது; 'இருள்' மனித முயற்சியின் வலிமையை அழகுற எடுத்துரைக்கிறது. இப்படியே ஒவ்வொரு கதையையும் பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டே போகலாம். இது போற்றிக் காக்க வேண்டிய பொற்குவைக் கீடான நூலாகும்.

—பதிப்பாளர்.

ஜவஹர்லால் நேரு
சுய சரித்திரம்

இந்திய மக்களின் நாடித் துடிப்பை நன்கறிந்தவர்; ஏழைகள், ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் ஆகியோரின் நலனுக்காகவே வாழ்பவர்; நாட்டைச் சோசலிச மயமாக்கி, எல்லாருக்கும் நல்வாழ்வும், உரிமையும் அளிப்பதையே குறிக்கோளாய்க்கொண்டவர். தன் நாடு மட்டுமன்றி உலகனைத்தும் அமைதியோடும் ஆனந்தத்தோடும் வாழ வேண்டுமென்பதில் தளராது ஊக்கம் காட்டுபவர். இத்தனை பெருமைக்குமுரிய எங் தலைவர், தம் நாடு அடிமையுற்றுக் கிடந்த காலையில் தம் இளமைப் பருவத்தின் பெரும் பகுதியைச் சிறையிலேயே கழித்தார்.

ஏகாதிபத்திய அடக்குமுறைகள் அவருடைய உடலைத்தான் சிறைப்படுத்தின; உள்ளத்தையும், சிந்தனையையும் சிறைசெய்ய எவரால் முடியும்? தாம் சிறையிலிருந்த காலையில் தம் வாழ்வோடு ஒட்டிய இந்திய விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைத் தமக்குத் தாமே அவர் எழுதிக்கொண்டார். ஆனால் தமக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளரான அவரின் இந்த ஒப்பற்ற நூல் இன்று இந்தியாவிற்கே, ஏன் அனைத்துலகிற்குமே உரியதாகி விட்டது. இந்தியன் மட்டுமல்ல; விடுதலையிலும், சமாதானத்திலும் பற்றுக்கொண்ட ஒவ்வொரு மனிதனும் படித்துப் பயன் பெறத்தக்க நூலாகும் இது.

நல்ல திறமான கட்டடம்—1060 பக்கங்கள்

விலை ரூ. **8—00**

ஸ்ரீமகள் கம்பெனி, சென்னை-1

பொருளடக்கம்

கதைக் கொத்து

வைசாக்தன் என்ற பண்டாரத்தின் கதை

வேதபுரத்தில் வீதியிலே ஒரு பண்டாரம் நன்ருகப் பாட்டுப் பாடிக்கொண்டு வந்தான்.

அவன் நெற்றியிலே ஒரு நாமம், அதன் மேலே விபூதிக் குறுக்கு, நடுவில் ஒரு குங்குமப் பொட்டு.

''உனக்கு எந்த ஊர்?'' என்று கேட்டேன்.

''நடுப்பட்டி'' என்று அந்தப் பண்டாரம் சொன்ஞன்.

''நீ எந்த மதம்?'' என்று கேட்டேன்.

''வைச்சாக்தம்'' என்ருன்.

சிரிப்புடன் ''அதற் கர்த்த மென்ன?'' என்று கேட்டேன்.

''வைஷ்ணவ—சைவ—சாக்தம்'' என்று விளக்கினுன்.

''இந்த மதத்தின் கொள்கை யென்ன?'' என்று கேட்டேன்.

அப்போது பண்டாரம் சொல்லுகிருன்:—

''விஷ்ணு தங்கை பார்வதி; பார்வதி புருஷன் சிவன். எல்லா தெய்வங்களும் ஒன்று. ஆதலால் தெய்வத்தை நம்ப வேண்டும், செல்வத்தைச் சேர்க்க வேண்டும். இவ்வளவுதான் எங்கள் மதத்தினுடைய கொள்கை'' என்ருன்.

''இந்த மதம் யார் உண்டாக்கினது?'' என்று கேட்டேன்.

''முன்னேர்கள் உண்டாக்கினது. தனித் தனியாகவே நல்ல மதங்கள் மூன்றையும் ஒன்று சேர்த்தால் மிகவும் நன்மை யுண்டாகு மென்று எனக்குத் திருப்பதி வெங்கடேசப் பெருமாளும், தில்லை நடராஜரும் கனவிலே சொன்னுர்கள். ஆதலால் ஒன்ருகச் சேர்த்தேன்.'' என்று அந்தப் பண்டாரம் சொன்ஞன்.

சிறு கதை

ஒரு வீட்டில் ஒரு புருஷனும் ஸ்திரீயும் குடியிருந்தார்கள். ஒருநாள் இரவில் புருஷன் வீட்டுக்கு வரும்போது ஸ்திரீ சமையல் செய்து கொண்டிருந்தாள். சோறு பாதி கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. அந்த ஸ்திரீ அன்றிரவு கொஞ்சம் உடம்பு அஸௌகரியமாக யிருந்தபடியால், தனக்கு ஆஹாரம் வேண்டாமென்று நிச்சயித்துப் புருஷனுக்கு மாத்திர மென்று சமைத்தாள்.

புருஷன் வந்தவுடன், ''நான் இன்றிரவு விரதமிருக்கப் போகிறேன். எனக்கு ஆஹாரம் வேண்டாம்'' என்றான்.

உடனே பாதி கொதிக்கிற சோற்றை அவள் அப்படியே சும்மா விட்டுவிட்டு அடுப்பை நீரால் அவித்து விடவில்லை. தங்களிருவருக்கும் உபயோக மில்லாவிடினும் மறுநாள் காலையில் வேலைக்காரிக்கு உதவுமென்று நினைத்து, அது நன்றாகக் கொதிக்கும் வரை காத்திருந்து வடித்து வைத்து விட்டுப் பிறகு நித்திரைக்குச் சென்றாள்.

அது போலவே, கர்மயோகி தான் ஒரு தொழில் செய்யத் தொடங்கி, இடையிலே அது தனக்குப் பயனில்லை யென்று தோன்றினால், அதை அப்படியே நிறுத்திவிட மாட்டான். பிறருக்குப் பயன் தருமென்பதைக் கொண்டு, தான் எடுத்த வேலையை முடித்த பிறகே வேறு காரியம் தொடங்குவான்.

பிரார்த்தனை

கிழவனுடைய அறிவு முதிர்ச்சியும், நடு வயதிற்குள்ள மனத்திடனும், இளைஞருடைய உத்ஸாஹமும், குழந்தையின் ஹ்ருதயமும், தேவர்களே, எனக்கு எப்போதும் நிலைத்திருக்கும்படி அருள் செய்க.

சில வேடிக்கைக் கதைகள்.

1

ஆனைக்கால் உதை.

ஒரு ஊரில் ஆனைக்கால் வியாதி கொண்ட ஒருவன் பழக்கடை வைத்திருந்தான். அந்தத் தெருவின் வழியாகச் சில பிள்ளைகள் அடிக்கடி போவதுண்டு. போகும் போதெல்லாம் அவர்களுக்கு அந்தப் பழங்களில் சிலவற்றை எடுத்துக்கொண்டு போக வேண்டுமென்ற விருப்பம் உண்டாயிற்று. கிட்டப் போனால் ஆனைக்கால்காரன் தனது பிரமாண்டமான காலைக் காட்டிப் "பயல்களே, கூடையிலே கை வைத்தால் உதைப்பேன். ஜாக்கிரதை!" என்பான்.

"சாதாரணக் காலால் அடித்தால் கூட எவ்வளவோ நோகிறதே, இந்த ஆனைக் காலால் அடி பட்டால் நாம் செத்தே போவோம்" என்று பயந்து பிள்ளைகள் ஓடி விடுவார்கள்.

இப்படி யிருக்கையில் ஒரு நாள் கடைக்காரன் பராக்காக இருக்கும் சமயம் பார்த்து, ஒரு பையன் மெல்லப் போய்க் கூடையிலிருந்து ஒரு பழத்தைக் கையிலெடுத்தான். இதற்குள் கடைக்காரன் திரும்பிப் பார்த்து, தனது பெரிய காலை சிரமத்துடன் தூக்கிப் பையனை ஒரு அடி அடித்தான். பஞ்சுத் தலையணையால் அடித்தது போலே அடி மெத்தென்று விழுந்தது. பையன் கலகல வென்று சிரித்துத் தெரு முனையிலே இருந்த தனது நண்பர்களைக் கூவி "அடே, எல்லோரும் வாருங்களடா! வெறும் சதை; எலும்பில்லை" என்றான். மனிதர்க ளெல்லாரும் பல விஷயங்களில் குழந்தைகளைப் போலவே காணப்படுகிறார்கள். "வெறுஞ் சதை" யாக இருக்கும் கஷ்டங்களைத் தூரத்திலிருந்து "எலும்புள்ள" கஷ்டங்களாக நினைத்துப் பிறர் அவதிப் படுவதை நாம் பார்த்ததில்லையா? நாம் அங்ஙனம் அவதிப்பட்டதில்லையா?

2

கவிராயனும் கொல்லனும்.

ஐரோப்பாவிலே மஹா கீர்த்தி பெற்ற கவி யொருவர் ஒரு கொல்லன் பட்டறை வழியாகப் போய்க்கொண் டிருந்தார். அப்போது பாட்டுச் சத்தம் கேட்டது. கவிராயர் உற்றுக் கேட்டார். உள்ளே கொல்லன் பாடிக்கொண் டிருந்தான். அந்தப் பாட்டு அந்தக் கவிராயராலே எழுதப்பட்டது. அதை அவன் பல வார்த்தைகளைச் சிதைத்தும் மாற்றியும் சந்தந் தவறியும் மனம்போன படிக்கெல்லாம் பாடிக்கொண் டிருந்தான். கவிராயருக்கு மஹா கோபம் வந்துவிட்டது; உடனே உள்ளே போய்க் கொல்லனுடைய பட்டறையி லிருந்து சாமான்களையும் கருவிகளையும் தாறுமாறாக மாற்றி வைத்துக் குழப்ப முண்டாக்கத் தொடங்கினார்.

கொல்லன் கோபத்துடன்:— "நீ யாரடா, பயித்தியம் கொண்டவன், என்னுடைய ஸாமான்களை யெல்லாம் கலைத்து வேலையைக் கெடுக்கிறாய்?" என்றான்.

"உனக்கென்ன?" என்று கேட்டார் கவிராயர்.

"எனக் கென்னவா! என்னுடைய சொத்து, தம்பீ, என்னுடைய ஜீவனம்!" என்றான் கொல்லன்.

அதற்குக் கவிராயர்:— "அது போலவே தான், என்னுடைய பாட்டும். நீ சில நிமிஷங்களுக்குமுன்பு பாடிக்கொண்டிருந்தபாட்டை உண்டாக்கிய கவிராயன் நானே; என்னுடைய பாட்டை நீ தாறுமாறாகக் கலைத்தாய், எனக்கு அதுதான் ஜீவனம். இனிமேல் நீ சரியாகப் படித்துக் கொள்ளாமல் ஒருவனுடைய பாட்டைக் கொலை செய்யாதே" என்று சொல்லிவிட்டுப் போனார்.

3

அமெரிக்காவுக்குப் போன சீன ராஜகுமாரன்.

சீன தேசத்திலிருந்து ஒரு ராஜகுமாரன் அமெரிக்காவுக்குப் போயிருந்தானாம். அப்போது ஒரு பிரபுவின் மனைவி சீனத்து விருந்தாளியுடன் பேசிக்கொண் டிருக்கையிலே அவள், "உங்களுடைய

சீன தேசத்தில் கலியாணமாகும் வரை மணப்பெண் தனது புருஷன் முகத்தைப் பார்ப்பது வழக்கமில்லையாமே! மெய்தானா?'' என்று கேட்டாள். அதற்கு ராஜகுமாரன்:— ''உங்கள் தேசத்தில் சில பெண்கள் கலியாணமான பிறகு தனது புருஷன் முகத்தைப் பார்ப்பதில்லை யென்று கேள்விப்படுகிறேன். அது மெய்தானா?'' என்றான்.

4

சாஸ்திரியார் மகன்.

ஒரு பிராமணப் பையன் தனது விளையாட்டு வண்டி தெருவிலே ஒடிந்து போனபடியால், அதைப் பார்த்து அழுதுகொண்டு நின்றான். அதைக் கண்ட ஒரு சிப்பாய்:— ''குழந்தாய், ஏன் அழுகிறாய்?'' என்று கேட்டான்.

பையன்:— ''வண்டி ஒடிஞ்சு போச்சு.''

சிப்பாய்:— ''இதற்காக அழாதே. வீட்டிற்குப்போ. உன்னுடைய தகப்பனார் அதைச் செப்பனிட்டுக் கொடுத்து விடுவார்.''

பையன்:— ''எங்கப்பா சாஸ்திரியார், அவராலே வண்டியை நேர்படுத்திக் கொடுக்க முடியாது. அவருக்கு ஒரு தொழிலும் தெரியாது. யார் வீட்டிலாவது அரிசி கொடுத்தால் வாங்கிக் கொண்டு வருவார். வேறே ஒரு இழவுந் தெரியாது.'' என்று விம்மி விம்மி யழுதான். சிப்பாய் சிரித்துக்கொண்டே போய்விட்டான்.

5

ஓர் வியாதிக்கு ஓர் புதிய காரணம்.

வேதபுரி என்ற ஊரில் ஒரு பள்ளிக்கூடத்து வாத்தியாரும் ஒரு செட்டியாரும் சினேகமாக இருந்தார்கள். வாத்தியார் செட்டியாரிடம் கொஞ்சம் கடன் வாங்கியிருந்தார். செட்டியாருக்கு ஒருநாள் காலிலே முள் தைத்துப் பிரமாதமாக வீங்கியிருந்தது.

''செட்டியாரே, கால் ஏன் வீங்கி யிருக்கிறது?'' என்று வாத்யதிார் கேட்டார்.

"எல்லாத்துக்கும் காரணம் கையிலே பணமில்லாததுதான்" என்று செட்டியார் சொன்னார்.

சில தினங்களுக்குப் பின் வாத்தியாருக்கு பலமான ஜல தோஷம் பிடித்திருந்தது. செட்டியார் வந்தார். "ஏன், ஐயரே, ஜலதோஷம் பலமாக இருக்கிறதே" என்று கேட்டார்.

"கையிலே பணமில்லே. அதுதான் சகலத்துக்கும் காரணம்" என்று வாத்தியார் சொன்னார். செட்டியார் புன்சிரிப்புடன் போய் விட்டார்.

அந்தரடிச்சான் ஸாஹிப் கதை.

மொகலாய ராஜ்யத்தின்போது, தில்லி நகரத்தில் அந்த ரடிச்சான் ஸாஹிப் என்ற ஒரு ரத்ந வியாபாரி இருந்தான். அவ னுக்குப் பிதா பத்து லக்ஷம் ரூபாய் மதிக்கத் தகுந்த பூஸ்திதியும் பணமும் நகைகளும் வைத்துவிட்டுப் போனார். அவன் அவற்றை யெல்லாம் பால்யத்தில் சூதாடித் தோற்றுவிட்டான். அந்தரடிச் சான் ஸாஹிபுக்கு ஒரு பிள்ளை பிறந்தது. அவனுக்குச் செத்தான் ஸாஹிப் என்று பெயர். இந்தப் பிள்ளையும் அவன் மனைவியாகிய வில்ரில்லாப்பா என்பவளும், அவனுடைய சிறிய தகப்பன், ஒரு கிழவன், அவன் பெயர் மூர்ச்சே போட்டான் ஸாஹிப் ஆகிய மேற்படி கிழவனுமாக, இத்தனை பேர் அடங்கிய, பெரிய குடும் பத்தை அவன் புகையிலைக் கடை வைத்து ஸம்ரக்ஷணை செய்து வந்தான்.

இப்படி யிருக்கையில் அந்தரடிச்சானுக்குத் தீராத வயிற்று வலி வந்தது. அத்துடன் கண்ணும் மங்கிவிட்டது. எட்டு யோஜனை தூரத்துக்கப்பால், ஒரு அதிர் வெடிச் சத்தம் கேட்டால், அவன் இங்கே பயந்து நடுங்கிப்போய், நூறு குட்டிக்கரணம் போடுவான்.

தலைக்குமேல் காக்கை பறக்கக் கண்டால், தெருவிலே போகையில் ஆந்தை கத்தினால், பூனை குறுக்கிட்டால், வண்டி எதிரே ஓடிவந்தால். சிப்பாயைக் கண்டால், இப்படி எவ்வித அபா யக்குறி நேரிட்டாலும், ஒவ்வொரு முறையும் நூறு நூறு குட்டிக் கரணம் போடுவது அவனுடைய வழக்கம்.

இங்ஙனம் தெருவில் போகும்போதும், வீட்டில் இருக்கும் நேரத்திலும் குட்டிக்கரணம் போட்டுப்போட்டு அவனை நெட்டைக் குத்தலாக நிறுத்துவதே கஷ்டமாய் விட்டது. ஒரு நாள் மேற்படி அந்தரடிச்சானிடம் அவனுடைய பிள்ளையாகிய செத்தான் ஸாஹிப் வந்து பின்வருமாறு சொல்லலானான்:—

''பப்பாரே! சுத்தமாக ரஸமில்லை. காசு கொண்ட காலையில் நம்கீ ரொட்டி ஜாஸ்தி. மீன் இல்லை. சாப்பாட்டுக்குக் கஷ்டம். நமக்கு எதுவும் கைகூடவில்லை. ஹிம் ஹீம் ஹூகும்! நீ ரொம்பக் கெட்டிக்காரன் என்று நீ நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய். உம் ஹூம்! உன்னிடம் ஒரு கேள்வி கேட்க வேண்டும். நானே கேட்கிறேன், ஹிக்கீம்! ஹிக்கீம்; இப்போதே கேட்டு விடட்டுமா? ஹிக்கா ஹிக்கா! ஹ்ம். ஹ்ம். ஜிம். ப்ஸ்ஸ்ஸ். நீ யன்றோ இந்த நிலைமையே குடும்பத்தைக் கொண்டு வந்துவிட்டாய். ஒய்யோம்! ப்யோம்! ப்யோம். நம்கீ ரொட்டி ஜாஸ்தி, மீன் இல்லை. சாப்பாட்டுக்குக் கஷ்டம்! பாலா, மணிலாக் கொட்டை வாங்கிக் கொடு'' என்றான்.

அப்போது அந்தரடிச்சான் சொல்லுகிறான்:—

''க்யாரே? நம்கீ ரொட்டி இல்லை. நீ மீனில்லை யென்று நம்மிடத்தில் கோபிக்கிறாயே? அந்தக் கிழ மூர்ச்சே போட்டான் ஸாஹப் இருக்கிறார். அவராலே வீட்டுக்கு ஒரு தம்படி வருமானம் கிடையாது. ஹாம்! என்ன சொன்னாயடா! நானா சூதாடினேன்? என்னையாடா சொன்னாய்?'' என்று கேட்டான்; உடனே முந்நூறு பல்டியடித்துச் செத்தான் ஸாஹப் மேலே விழுந்தான்.

இப்படி இருக்கையில் அந்த ஊர் பாத்ஷாவுக்குப் பிறந்த நாள் பண்டிகை வந்தது. பெரிய கூட்டம். தோரணங்கள்; டால்கள்; பந்தர்கள்; மாலைகள்; விளக்கு வரிசைகள்; புலி வேஷங்கள், பெரிய பெரிய வஸ்தாதுகள் வந்து குஸ்திச் சண்டைகள், அதிர் வெடி ஜமா!

அதுக்கு நடுவே அந்தரடிச்சான் ஸாஹப் போய் நுழைந்தான். இத்தனை ஜமாவையும் பாத்ஷா ஏழாம் உப்பரிகையின் மேலே இருந்து பார்த்துக்கொண் டிருந்தான். ஓரிடத்தில் கத்திச் சண்டை நடந்துகொண் டிருந்தது.

காலை ஏழுமணி முதல் பகல் பத்து மணி வரையில் மூன்று மணி நேரமாக ஒரு க்ஷணம் கூட சிரமபரிஹார மில்லாமல்

அங்கு இரண்டு பயில்வான்கள் கத்திப் போர் செய்துகொண்டிருந்தனர். போர் வெகு ஜீமுதமாக நடக்கிறது. அந்த இடத்தில் பெரிய கும்பல் கலையாமல், அத்தனை பேரும் சித்திரப் பதுமைகள் போலே அசையாமல் மேற்படி பயில்வான்களின் சண்டையைக் கண் கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டு நின்றனர்.

பல இடங்களில் அந்தரடிச்சான் ஸாஹப் தட்டுண்டு கொட்டுண்டு அங்கே வந்து விழுந்தான். கூட்டம் பளீரென்று விலகிற்று. ஒருத்தன் ஹோ! என்று கத்திக்கொண்டோடிப் போனன். அத்தனை கூட்டமும் ஹோ, ஹோ, ஹோ, என்று கத்திக்கொண்டு ஓடிப் போயிற்று. இவன் பட படவென்று குட்டிக்கரணம் போட்டுக் கொண்டே கத்திச் சண்டை வஸ்தாதுகளின் மேலே போய் விழுந்தான். அவர்கள் ஹோ என்று கதறி ஒருவர் வாள் ஒருவர் மீது பாய இரத்தம் பீறிட்டுக் கீழே சாய்ந்தனர். இதை யெல்லாம் ஏழாம் உப்பரிகையின் மேலே யிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த பாத்ஷா "ஹோ, ஹோ, இவனேயன்றோ நமது ஸேனபதியாக நியமிக்க வேண்டும்!" என்று கருதி அவனை அழைத்து "நீ நமது ஸேனபதி வேலையை ஏற்றுக்கொள்" என்றான். இவன் அந்த வார்த்தையைக் கேட்டவுடன் ஸேனை யென்ற ஞாபகமும், சண்டை யென்ற நினைவும், அதிலிருந்து மரணமென்ற ஞாபகமும் மனதில் தோன்ற உடனே பயந்து நடுங்கிப்போய் முப்பது குட்டிக்கரணம் போட்டுப் பாத்ஷாவின் மேலே போய் விழுந்தான்.

"ஓஹோ! இவன் தனது வணக்கத்தையும் பராக்ரமத்தையும் நம்மிடத்தில் நேரே காண்பித்தான்" என்று பாத்ஷா ஸந்தோஷத்துடன் வியந்து அவனுக்கு லக்ஷம் மோஹரா விலையுள்ள ஒரு வயிர மாலையை ஸம்மானம் கொடுத்து, ஸேனபதி நியமன உத்தரவும் கொடுத்தனுப்பினர்.

அந்த பாத்ஷாவின் காலத்தில் எங்கும் சண்டையே கிடையாதாகையால், அந்தரடிச்சான் ஸாஹப்போரில் தனது திறமையைக் காட்ட ஸந்தர்ப்பமே வாய்க்காமல் சாகுமளவும், ஸேனபதி என்ற நிலைமையில் ஸௌக்கியமாக நாளொன்றுக்கு லக்ஷம் குட்டிக் கரணங்கள் போட்டுக்கொண்டு, இதனாலேயே எட்டுத் திசைகளிலும் கீர்த்தியோங்க மிகவும் மேன்மையுடன் வாழ்ந்திருந்தான்.

கிளிக் கதை.

எண்ணூறு வருஷங்களுக்கு முன்பு திருவண்ணு மலையில் மிளகாய்ப்பழச்சாமி என்ருெரு பரதேசி இருந்தான். அவன் நாள் தோறும் இருபது மிளகாய்ப் பழத்தைத் தின்று ஒரு மிடறு தண்ணீரும் குடிப்பான். அவனிடம் ஒரு கிளி யுண்டு. மடத்துக்கு வரும் ஜனங்களிடம் ஸ்காந்த புராணம் சொல்லிப் பிரசங்கம் செய்வது அந்தப் பரதேசியின் தொழில். பிரசங்கந் தொடங்கு முன்பு பரதேசி கிளியை நோக்கி:—

''முருகா. முருகா, ஒரு கதை சொல்லு'' என்பான்.

உடனே, கிளி ஏதோ கங்கா மங்கா வென்று குழறும். பரதேசி சொல்லுவான்:—

''அடியார்களே, இங்கிருப்பது கிளியன்று. இவர் சுகப்பிரம ரிஷி. இவர் சொல்லிய வசனம் உங்கள் செவியில் தெளிவாக விழுந்திருக்கும். சிறிது கவனக் குறைவாக இருந்தாலும் நான் அவர் சொல்லியதை மற்ருெரு முறை சொல்லுகிறேன்.

''கங்கா மங்கை மைந்தன்
பாம்பைத் தின்றது மயில்
மயிலின் மேலே கந்தன்.

இதன் பொருள் என்னவென்ருல்...........'' இவ்விதமாகத் தொடங்கிப் பரதேசி கந்த புராண முழுவதையும் நவரஸங்களைச் சேர்த்துச் சோனுமாரியாகப் பொழிவான். ஜனங்கள் கேட்டுப் பரவசமடைந்து போய்ப் பொன் பொன்னுகப் பாதகாணிக்கை குவிப்பார்கள். அவன் அந்தப் பணத்தை எவ்விதமாகச் செலவழிப்பானே யாருக்கும் தெரியாது. அது தேவர் மனுஷ்யர் அஸுரர் மூன்று ஜாதியாருக்கும் தெரியாத ரஹஸ்யம். இருந்தாலும் ஊரில் வதந்தி யெப்படி யென்ருல், இவன் மேற்படி பொன்னை யெல்லாம் மலையடி வாரத்தில் ஏதோ ஒரு குகைக்குள் பதுக்கி வைத்திருப்பதாகவும், இருபது வருஷத்துக்குப் பிறகு அத்தனை பொன்னையும் எடுத்துப் பெரிய கோயில் கட்டப் போவதாகவும் சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

இப்படி யிருக்கும்போது ஒருநாள், திடீரென்று மிளகாய்ப்பழச் சாமி மறைந்து போய்விட்டான். பொழுது விடிந்து தூப்பு வேலை செய்யும் கிழவி வந்து பார்க்கும்போது மடம் திறந்து கிடந்தது. உள்ளே போய்ப் பார்த்தால், சாமியார், கூடு, கிளி, தடி, புஸ்தகம், திருவோடு முதலிய யாதொரு வஸ்துவு மில்லை. கிழவி கூவி விட்டு வீடு போய்ச் சேர்ந்தாள். ஊரதிகாரிக்குத் தெரிந்தது. பொன்னை ஒருவேளை பரதேசி மறந்துபோய் வைத்துவிட்டுப்போயிருக்கக்கூடும்; அதையெடுத்து யாதேனும் ஓர் தர்மம் பண்ணலாமென்ற தர்மசிந்தையினால் அதிகாரி சேவகரைவிட்டு மலையிலுள்ள பொந்து முழுவதையும் தொளை போட்டுப் பார்க்கச் சொன்னான். சிற்சில இடங்களில் ஓரிரண்டு பொன் அகப்பட்டது. தேடப் போனவர்களில் பலரைத் தேள் கொட்டிற்று. அநேகரைப் பாம்பு தீண்டிற்று. அதிகாரி தேடுவதை நிறுத்தி விட்டான். சில தினங்களுக்கப்பால் வாழைப்பழச் சாமியாரென்ற மற்றொரு பரதேசி ஒரு கட்டுக் கட்டிவிட்டான். அதெப்படி யென்றால், மிளகாய்ப் பழச்சாமி பொற்குடத்துடன் ஆகாயத்தை நோக்கிப் பறந்து போய் மேக மண்டலத்துக்குள் நுழைந்ததைத் தான் பக்கத்திலே யிருந்து பார்த்ததாகவும், தானே யிருந்து வழியனுப்பினதாகவும், புரளி பண்ணினான். அதிகாரி அடியார் விசுவாசமுள்ளவனாகையால், அந்தப் பரதேசி சொன்னதை நம்பி, அவர் பொன்னைத் தான் தேடப்போனது குற்ற மென்று நினைத்து, மேற்படி மிளகாய்ப் பழச்சாமிக்கு வருஷந்தோறும் மேற்படி மடத்தில் குருபூஜை நடத்தி வைப்பதாகவும், மடத்தை வாழைப பழச்சாமி வைத்துக் கொண்டு கந்தபுராணப் பிரசங்கஞ் செய்து வந்தால் திருவிளக்குச் செலவு தான் கொடுத்து விடுவதாகவும் சொன்னான். வாழைப்பழச்சாமி சம்மதி கொண்டு மடத்தை ஒப்புக்கொண்டான். இவனுடைய விசேஷமென்னவென்றால் இவன் நாளொன்றுக்கு இருபது வாழைப்பழம் தின்று ஒரு மிடறு தண்ணீர் குடிப்பான். அதன் பிறகு ஜலபானம் கிடையாது. இவனும் ஒரு கிளி வளர்த்தான். அதற்கும் கங்கா மங்கா என்று கற்றுக்கொடுத்து, அதையும் சுகப்பிரமரிஷி யென்று சொன்னான். ஆனால் பிரசங்கம் செய்வதில் பழைய சாமியாருக்குள்ள திறமையில் நூற்றி லொரு பங்குகூட இவனிடம் கிடையாது. ஆகையால் இவனுக்குப் பழைய வரும்படியில் நூறி லொரு பங்குகூடக் கிடையாது. இருந்தாலும் சொற்பத்தைக் கொண்டு ஒருவாறு வாழைப்பழச் செலவை நடத்தி வந்தான்.

இப்படி யிருக்கையில் ஒரு நாள் நாலைந்து புதிய சீடருக்குக் கந்த புராணம் சொல்லத் தொடங்கி வாழைப் பழச்சாமி தனது சுகப் பிரமரிஷியிடம் கேள்வி போட்டுக்கொண் டிருக்கையிலே, திடீ ரென்று மடத்துக்குள் பழைய மிழகாய்ப் பழச்சாமி தனது கிளிக் கூடு ஸகிதமாக வந்து தோன்றினன். சாமிக்கும் சாமிக்கும் குத் துச்சண்டை. மிளகாய்ப் பழச்சாமி காலை வாழைப் பழச்சாமி கடித் துக் காலிலே காயம். வாழைப்பழச்சாமிக்கு வெளிக்காயம் பட வில்லை. உடம்புக்குள்ளே நல்ல ஊமைக் குத்து. அப்போது வந்த ஜ்வரத்தில் ஆறு மாஸம் கிடந்து பிழைத்தான். குத்துச் சண்டை யின்போது கிளியும் கிளியும் கூட்டுக்குள் இருந்தபடியே ஒன்றுக் கொன்று கங்கா மங்கா என்று அம்பு போட்டது போல் தூஷணை செய்து கொண்டன. அந்தச் சமயத்தில் ஊர்க்கூட்டம் கூடி அதி காரியிடமிருந்து சேவகர் வந்து இரண்டு பரதேசிகளையும் பிடித்துக் கொண்டு போய் நியாய ஸ்தலத்தில் விட்டார்கள். வாழைப் பழச் சாமியை ஊரைவிட்டுத் துரத்தி விடும்படிக்கும். மிளகாய்ப் பழச் சாமி மடத்தை எடுத்துக் கொள்ளும்படிக்கும், இனிமேல் கந்த புராண உபந்யாஸத்தில் வரும் பொன்னில் ஆறிலொரு பங்கு கோயிலுக்கும், நாலிலொரு பங்கு அதிகாரிக்கும் செலுத்தி விடும் படிக்கும் நியாய ஸ்தலத்தில் தீர்ப்புச் செய்யப் பட்டது.

இருள்.

வித்யா நகரம் என்ற பட்டணத்தில், எண்ணூறு வருஷங் களுக்கு முன், திடசித்தன் என்று ஒரு ராஜா இருந்தான். அவ னுடைய பந்துக்களிலே சிலர் விரோதத்தினுல் அவனுக்குப் பல தீங்குகள் செய்யலாயினர். ஒரு நாள் இரவில் அவன் நித்திரை செய்யும்போது எதிரிகள் அரண்மனை வேலைக்காரரிலே சிலரை வசமாக்கி உள்ளே நுழைந்து அவன் கால்களைக் கட்டி எடுத்துக் கொண்டு போய், சமீபத்திலிருந்த மலைச்சாரலில் ஒரு குகைக் குள்ளே போட்டு வெளியே வர முடியாதபடி ஒரு பாறையால் மூடி வைத்து விட்டார்கள். இவ்வளவுக்கு மிடையே அவன் கண் விழிக் காதபடி மூக்கிலே ஒரு மயக்கப் பச்சிலையின் சாற்றைப் பிழிந்து விட்டார்கள்.

நெடுநேரம் கழிந்த பிறகு, பச்சிலேயின் மயக்கம் தெளியவே அரசன் கண்ணே விழித்துப் பார்க்கும்போது, கை கால்கள் கட்டுண்டு தான் பேரிருளிலே கிடப்பதை உணர்ந்து கொண்டான். ''எங்கிருக்கிருேம்?'' என்று சிந்தித்தான். இடம் தெரியவில்லே. ''நமக்கு யார் இவ்விதமான தீமை செய்திருக்கக் கூடும்?'' என்று யோசனே செய்து பார்த்தான். ஒன்றும் தெளிவாக விளங்கவில்லே. எழுந்து நிற்க முயற்சி செய்தான். சாத்தியப் படவில்லே. தாகம் நாக்கை வறட்டிற்று, கண்கள் சுழன்றன. நெஞ்சு படீல் படீலென்று புடைத்துக் கொண்டது. ''தெய்வமே, என்னேக் கொல்லவா நிச்சயித்து விட்டாய்?'' என்று கூவினுன்.

''ஆம்'' என்ருெரு குரல் கேட்டது.

''ஆமென்கிருயே நீ யார்?'' என்று வினவினுன்.

''நான் காலன். உன் உயிரைக் கொண்டுபோக வந்திருக்கிறேன்'' என்று அந்த மறை குரல் சொல்லிற்று.

அப்போது திடசித்தன்:— ''நான் யௌவனப் பருவத்தில் இருக்கிறேன்.அறிவிலும் அன்பிலும் சிறந்த எனது மனேவியையும், சிங்கக் குட்டி போன்ற என் மகனேயும், செழிப்பும் புகழும் மிகுந்த என் நாட்டையும் விட்டு விட்டு உன்னுடன் வருவதில் எனக்கு ஸம்மதமில்லே. இங்கிருந்து போய்விடு'' என்ருன். மறை குரல் கொல்லென்று சிரித்தது.

''நான் எப்போது கொண்டு போகப்பட்டேன்?'' என்று திடசித்தன் கேட்டான்.

''விடியும் ஒரு ஜாமத்திற்குள்ளே'' என்று குரல் சொல்லிற்று. இது கேட்ட மாத்திரத்திலே திடசித்தன் அயர்ந்துபோனுன். கண்கள் முன்னிலும் அதிகமாகச் சுழன்றன. நெஞ்சு முன்னிலும் விரைவாக அடித்தது. கால்கள் பதறலாயின.

அப்போது அவனுடைய தாய் சொல்லிக்கொண் டிருந்த மந்திரமொன்று நினேப்பு வந்தது. உடனே உச்சரித்தான். தாய் இறந்துபோகும் ஸமயத்தில் அவனே அழைத்து அந்த மந்திரத்தை அவன் காதில் உபதேசம் செய்துவிட்டு, ''மகனே, உனக்கு எவ்வளவு பெரிய ஆபத்து வந்த சமயத்திலும் நீ இம்மந்திரத்தை உச்சரித்தால் விலகிப் போய்விடும்'' என்று சொல்லி யிருந்தாள்.

இப்போது அதனை உச்சரித்தான். 'கரோமி' (செய்கிறேன்) என்பதே அம்மந்திரம். ''கரோமி, கரோமி, கரோமி'' என்று மூன்று தரம் சொன்னான்.

காலிலே ஒரு பாம்பு வந்து கடித்தது.

''தாயே, உன் மந்திரத்தின் பயன் இதுதானா?'' என்று அலறினான்.

''அஞ்சாதே, மந்திரத்தைச் சொல்லு, மந்திரத்தைச் சொல்லு, மந்திரத்தைச் சொல்லு, மந்திரத்தைச் சொல்லு.'' என்று அசரீரி வாக்கு பிறந்தது.

இந்தப் புதிய வாக்கைக் கேட்கும்போது அவனுடைய தாயின் குரலைப்போலே யிருந்தது.

''கரோமி, கரோமி, கரோமி, செய்கிறேன், செய்கிறேன், செய்கிறேன்'' என்று மறுபடி ஜபிக்கலானான்.

''குரு, குரு, குரு'' (செய், செய், செய்) என்றது அசரீரி.

உடனே மூச்சையுள்ளே இழுத்து அமானுஷிகமான வேகத்துடன் கையை உதறினான். கைத்தளைகள் படீரென்று நீங்கின. உடைவாளை யெடுத்தான்.

செய், செய், செய், என்று மறுபடி சத்தம் கேட்டது,

பாம்பு கடித்த கால் விரலைப் பளிச்சென்று வெட்டி எறிந்து விட்டான். குரு, குரு, குரு, என்ற சத்தம் மீண்டும் கேட்டது.

உடம்பிலிருந்த துணியைக் கிழித்து, மண்ணிலே புரட்டி அதிக கால் ரத்தம் விரலிலிருந்து விழாதபடி சுற்றிக்கொண்டான்.

மறுபடியும் 'செய்' என்ற தொனி பிறந்தது. தளைகளை வாளால் வெட்டி விட்டான்.

அப்போது அவனுடைய சரீரத்திலே மறுபடியும் ஆயாஸமுண்டாயிற்று. அப்படியே சோர்ந்து விழுந்தான். ஜ்வரம் வந்து விட்டது. மரண தாக முண்டாயிற்று.

''ஐயோ, தாகம் பொறுக்கவில்லையே, என்ன செய்வேன்?'' என்று புலம்பினான்.

"மந்திரத்தை ஜபம் பண்ணு" என்றது அசரீரி.

கரோமி, கரோமி, கரோமி என்று தாய் மந்திரத்தை மறுபடி ஜபித்தான்.

"செய்" என்று கட்டளை பிறந்தது.

"என்ன செய்வது?" என்றேங்கினன்.

"சோர்வடையாதே, செய்கை செய்" என்றது தொனி.

"என்ன செய்வது?" என்று பின்னொரு முறை கேட்டான்.

"கல்லிலே முட்டு" என்று கட்டளை பிறந்தது.

எழுந்து வந்து குகையை மூடியிருந்த பாறையிலே போய் முட்டினன். மண்டை யுடைந்து செத்தால் பெரிதில்லை யென்று துணிவு கொண்டு செய்தான். மண்டை யுடையவில்லை. குகையை மூடிச் சென்றவர்கள் அவஸரத்திலே அந்தக் கல்லை மிகவும் சரி வாக வைத்துவிட்டுப் போயிருந்தார்கள். பாறை சரிந்து கீழே விழுந்து விட்டது. வெளியே வந்து பார்த்தான்: சூர்யோதயம் ஆயிற்று. கரோமி, கரோமி, கரோமி: செய்கிறேன், செய்கிறேன், செய்கிறேன், என்று சொல்லிக்கொண்டு தனது ராஜதானி போய்ச் சேர்ந்தான். பிறகு அவனுக்கோர் பகையுமில்லை.

குதிரைக் கொம்பு.

சிந்து தேசத்தில் அந்தபுரம் என்கிற நகரத்தில் சீவண நாயக்கன் என்ற ராஜா இருந்தான். இவன் ஒருசில யுகங்களின் முன்பு இலங்கையில் அரசாண்ட ராவணனுடைய வம்சம் என்று சொல்லிக் கொண்டான். அவனுடைய சபையில் எல்லா சாஸ்திரங்களையும் கரைத்துக் குடித்த பல பண்டிதர் விளங்கி னார்கள். ஒரு நாள் அரசன் தனது சபையாரை நோக்கிக் "குதிரைக்கு ஏன் கொம்பில்லை?" என்று கேட்டான். சபையி லிருந்த பண்டிதர்கள் எல்லாம் திகைத்துப் போனார்கள். அப்போது கர்நாடக தேசத்திலிருந்து அந்த அரசனிடம் ஸம்மானம் வாங்

கும் பொருட்டாக வந்திருந்த வக்ரமுக சாஸ்திரி என்பவர் தான் அந்தக் கேள்விக்கு விடை சொல்வதாகத் தெரிவித்தார். அரசன் அனுமதி தந்தவுடன் மேற்படி வக்ரமுக சாஸ்திரி பின்வருமாறு கதை சொல்லத் தொடங்கினர்:—

"கேளீர், ரீவண மஹாராஜனே, முற்காலத்தில் குதிரைகளுக் கெல்லாம் கொம்பிருந்தது. இலங்கையில் அரசாண்ட தமது மூதாதையாகிய ராவணேசுரன் காலத்தில், அந்த ராஜனுடைய ஆக்கினைப்படி பிரமதேவன் குதிரைகளுக்குக் கொம்பு வைக்கும் வழக்கத்தை நிறுத்தி விட்டான்" என்றார்.

இதைக் கேட்டவுடன் ரீவண நாயக்கன் உடல் பூரித்துப் போய், "அதென்ன விஷயம்? அந்தக் கதையை ஸவிஸ்தாரமாகச் சொல்லும்" என்றான்.

வக்ரமுக சாஸ்திரி சொல்லுகிறார்:—

இலங்கையில் ராவணன் தர்மராஜ்யம் நடத்திய காலத்தில் மாதம் மூன்று மழை பெய்தது. அந்தக் காலத்தில் ஒரு வருஷத்துக்கு பதின்மூன்று மாஸமும், ஒரு மாஸத்துக்கு முப்பத்து மூன்று தினங்களும் ஒரே கணக்காக ஏற்பட்டிருந்தன. ஆகவே பதினொரு நாளுக்கு ஒரு மழை வீதம், வருஷத்தில் முப்பத்தொன்பது மழை பெய்தது. பிராமணர் நான்கு வேதம், ஆறு சாஸ்திரம், 64 கலைஞானங்கள், ஆயிரத்தெட்டுப் புராணங்கள், பதினாயிரத் தெண்பது கிளைப் புராணங்கள், எல்லாவற்றிலும் ஓரெழுத்துக்கூடத் தவறாமல், கடைசியிலிருந்து ஆரம்பம் வரை பார்க்காமல் சொல்லக்கூடிய அத்தனை திறமையுட னிருந்தார்கள். ஒவ்வொரு பிராமணன் வீட்டிலும் நாள்தோறும் தவறாமல் இருபத்து நாலாயிரம் ஆடுகள் வெட்டிப் பலவிதமான யாகங்களை நடத்தி வந்தார்கள். ஆட்டுக் கணக்கு மாத்திரம்தான் புராணக்காரர் சொல்லி யிருக்கிறார், மற்ற மிருகங்களின் தொகை அவர் சொல்லி யிருக்கலாம். இப்படியே மற்ற வருணத்தாரும் தத்தம் கடமைகளை நேராக நிறைவேற்றிக் கொண்டு வந்தார்கள். எல்லா ஜீவர்களும் புண்ணியாத்மாக்களாகவும், தர்மிஷ்டராகவும் இருந்து, இஹத்தில் இன்பங்களை யெல்லாம் அனுபவித்துப் பரத்தில் ஸாக்ஷாத் பரமசிவனுடைய திருவடி நிழலைச் சார்ந்தனர். அப்போது அயோத்தி நகரத்தில் அரசு செலுத்திய தசரத ராஜன் பிள்ளையாகிய ராமன், தனக்கு மூத்தவனாகிய பரதனுக்

குப் பட்டங் கட்டாமல் தனக்கே பட்டங் கட்டிக்கொள்ள விரும்பித் தனது தந்தையை எதிர்த்துக் கலகம் பண்ணினுன். பிதாவுக்குக் கோபமுண்டாய் ராமனையும் அவனுக்குத் துணை செய்தவனுகிய லக்ஷ்மணனையும் ராஜ்யத்தை விட்டு வெளியே துரத்தி விட்டான். அங்கிருந்து அவர்கள் மிதிலை நகரத்துக்கு ஓடிப்போய் அந் நகரத்தின் அரசனுகிய ஜனகனைச் சரணமடைந்தார்கள். அவன் இவர்களுக்கு அபயம் கொடுத்துக் காப்பாற்றி வருகையில் ராமன் மேற்படி ஜனகராஜன் மகளாகிய ஸீதையின் அழகைக் கண்டு மோஹித்து, அவளைத் திருட்டாகக் கவர்ந்துகொண்டு தண்டகாரண்யம் புகுந்தான். அங்கு ராமர் லக்ஷ்மணர் முனிவர்களை யெல்லாம் பலவிதங்களிலே ஹிம்சை செய்தார்; யாகங்களைக் கெடுத்தனர். இந்த விஷயம் அங்கே அதிகாரம் செய்து வந்த சூர்ப்பநகைத் தேவியின் காதில் பட்டது. ராவணன் தங்கையாகையாலும், பிராமணகுலமானபடியினுலும், ரிஷிகளுக்கு ராமன் செய்யும் துன்பத்தைப் பொறுக்க மாட்டாதவளாய், அவள் அந்த ராமனையும், அவன் தம்பி லக்ஷ்மணனையும், பிடித்துக் கட்டிக்கொண்டு வரும்படித் தனது படையினிடம் உத்திரவு கொடுத்தாள் அப்படியே ராமலக்ஷ்மணரைப் பிடித்துத் தாம்பினுலே கட்டிச் சூர்ப்பநகையின் சன்னிதியிலே கொண்டு சேர்த்தனர். அவள் அவ்விருவரையும் கட்டவிழ்த்து விடும்படி செய்து, பலவிதமான கடூர வார்த்தைகள் சொல்லிப் பயமுறுத்திய பிறகு ராஜபுத்ரராகவும், இளம் பிள்ளைகளாகவும் இருந்தபடியால், இதுவரை செய்த துஷ்ட கார்யங்களை யெல்லாம் க்ஷமிப்பதாகவும், இனிமேல் இவ்விதமான கார்யங்கள் செய்தால் கடுந் தண்டனை கிடைக்குமென்றும் சொல்லி. நானுவிதமான புத்தி புகட்டிய பின்பு, அவர்களைச் சிறிதுகாலம் அரண்மனையி லிருந்து விருந்துண்டு போகும்படி செய்தாள். அப்போது ஸீதை சூர்ப்பநகையிடம் தனியாக வார்த்தை சொல்லிக்கொண் டிருக்கையில், ராமன் தன்னை வலிமையாலே தூக்கிக்கொண்டு வந்தானென்றும், தனக்கு மறுபடியும் மிதிலைக்குப் போய்த் தனது பிதாவுடன் இருக்கப் பிரியம் என்றும் சொன்னுள். இதைக் கேட்டு சூர்ப்பநகை மனமிரங்கி, ஸீதையை இலங்கைக்கு அனுப்பி, அங்கிருந்து மிதிலையில் கொண்டு சேர்க்கும்படி ராவணனுக்குச் சொல்லி யனுப்பினுள். ராவணனுடைய அரண்மனைக்கு வந்து சேர்ந்தவுடனே அவளை மிதிலைக்கு அனுப்பும் பொருட்டு நல்ல நாள் பார்த்தார்கள். அந்த வருஷம் முழுவதும் நல்ல நாள் அகப்படவில்லை. ஆகையால்

ஸீதையை இரண்டு வருஷம் தனது அரண்மனேயிலே தங்கி விட்டுப் போகும்படி ராவணன் ஆக்கினே செய்தான்.

தண்டகாரண்யத்தில் இராமன் சூர்ப்பநகையிடம் ''ஸீதையெங்கே?'' என்று கேட்டான். மிதிலேக்கு அனுப்பி விட்டதாக சூர்ப்பநகை சொன்னுள். ''எப்படி நீ இந்தக் காரியம் செய்யலாம்?'' என்று கோபித்து லக்ஷ்மணன் சூர்ப்பநகையை நிந்திக்கலானுன். அப்போது சூர்ப்பநகை தன் இடுப்பில் பழங்களறுத்துத் தின்னுவதற்காகச் சொருகி வைத்துக்கொண் டிருந்த கத்தியைக் கொண்டு லக்ஷ்மணனுடைய இரண்டு காதுகளேயும், கால் கட்டை விரல்களேயும் நறுக்கி விட்டாள். இவளுடைய வீரச் செய்கையைக் கண்டு ராமன் இவள்மேல் மோஹங் கொண்டு, ''அடா! ஸீதையைத்தான் மிதிலேக் கனுப்பி விட்டாய், என்னே நீ விவாகஞ் செய்து கொள்ளு'' என்ருன். இதைக் கேட்டவுடனே சூர்ப்பநகை கன்னமிரண்டும் சிவந்து போகும்படி வெட்கப்பட்டு ''நீ அழகான பிள்ளேதான், உன்னேக் கலியாணம் பண்ணிக் கொள்ளலாம். ஆனுல் அண்ணு கோபித்துக் கொள்ளுவார். இனிமேல் நீ இங்கிருக்கலாகாது. இருந்தால் அபவாதத்துக்கு இடமுண்டாகும்'' என்ருள்.

அப்போது ராமன்:—''ஸீதையை எப்போது மிதிலேக்கனுப்பினுய்? யாருடன் அனுப்பினுய்? அவள் இப்போது எவ்வளவு தூரம் போயிருப்பாள்?'' என்று கேட்டான்.

அதற்கு சூர்ப்பநகை:—இனிமேல் ஸீதையின் நினேப்பை விட்டு விடு. அவளே இலங்கைக்கு அண்ணன் ராவணனிடத்தில் அனுப்பி யிருக்கிறேன். அவன் அவளே மிதிலேக்கு அனுப்பினுலும் அனுப்பக்கூடும். எது வேண்டுமானுலும் செய்யக்கூடும். மூன்றுலகத்திற்கும் அவன் அரசன். ஸீதையை மறந்து விடு'' என்ருள்.

இதைக் கேட்டு ராமன் அங்கிருந்து வெளியேறி எப்படியேனும் ஸீதையை ராவணனிடமிருந்து மீட்கவேண்டு மென்று நினேத்துக் கிஷ்கிந்தா நகரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான். அந்தக் கிஷ்கிந்தா நகரத்தில் அப்போது சுக்ரீவன் என்ற ராஜா அரசு செலுத்தினுன். இவனுக்கு முன் இவனுடைய தமையனுகிய வாலி ஆண்டான். வாலிக்கும் ராவணனுக்கும் மிகுந்த சிநேகம்; இரண்டுபேரும் ஒரு பள்ளிக்கூடத்திலே கணக்கு வாசித்தார்கள். மூன்றுலகத்

திலும் கப்பம் வாங்கின ராவணன் கிஷ்கிந்தா பட்டணத்துக்கு வாலி யாதொரு கப்பமும் செலுத்த வேண்டியதில்லை யென்று சொல்லி விட்டான். இந்த வாலி தூங்கிக்கொண் டிருக்கையில் தம்பி சுக்ரீவன் இவன் கழுத்தை மண்வெட்டியால் வெட்டி யெறிந்துவிட்டு அவன் மனைவியாகிய தாரையை வலிமையால் மணந்துகொண்டு அனுமான் என்ற மந்திரியின் தந்திரத்தால் ராஜ்யத்தை வசப்படுத்திக் கொண்டான். இதைக் கேட்டு ராவணன் மஹா கோபத்துடன் சுக்ரீவனுக்குப் பின்வருமாறு ஓலை யெழுதி யனுப்பினான்.

''கிஷ்கிந்தையில் சுக்ரீவனுக்கு இலங்கேசனாகிய ராவணன் எழுதிக் கொண்டது, நமது சிநேகனைக் கொன்றாய்; உன் அண்ணனைக் கொன்றாய்; அரசைத் திருடினாய். இந்த ஓலை கண்டவுடன் தாரையை இலங்கையிலுள்ள கன்யா ஸ்திரீ மடத்துக்கு அனுப்ப வேண்டும். ராஜ்யத்தை வாலி மகன் அங்கதனிடம் கொடுக்க வேண்டும். நீ ஸந்யாசம் பெற்றுக்கொண்டு ராஜ்யத்தைவிட்டு வெளியேறி விட வேண்டும். இந்த உத்திரவுக்குக் கீழ்ப்படாத விஷயத்தில் உன்மீது படையெடுத்து வருவோம்.''

ஷை உத்திரவு கண்டவுடன் சுக்ரீவன் பயந்து போய் அனுமானை நோக்கி ''என்ன செய்வோம்?'' என்று கேட்டான். அனுமான் சொல்லிய யோஜனை என்னவென்றால்:

வாலியிடம் பிடித்துக்கொண்ட தாரையையும் பதினேழு வயதுக்குட்பட்ட வேறு பதினேழரைக் கோடிப் பெண்களையும் ராவணனுக்கு அடிமையாக அனுப்ப வேண்டும். ராவணனாலே ஆதரித்துப் போற்றப்படும் வைதிக ரிஷிகளின் யாகச் செலவுக்காக நாற்பது கோடியே ஐம்பது லட்சத்து முப்பத்து நாலாயிரத்து இருநூற்று நாற்பது ஆடுமாடுகளும், தோற் பைகளில் ஒவ்வொரு பை நாலாயிரம் படி கொள்ளக்கூடிய நானூறு கோடிப் பைகள் நிறைய சோமரஸம் என்ற சாறும் அனுப்பி அவனைச் சமாதானம் செய்துகொள்ள வேண்டும். இளவரசுப் பட்டம் அங்கதனுக்குச்சூட்டு வதாகவும் வருஷந்தோறும் நாலாயிரம் கோடிப் பொன் கப்பம் கட்டுவதாகவும் தெரிவிக்கவேண்டும். இத்தனையும் செய்தால் பிழைப்போம், என்று அனுமான் சொன்னான். சுக்ரீவன் அப்படியே அடிமைப் பெண்களும், ஆடுமாடுகளும், சாறும், முதல் வருஷத்துக் கப்பத் தொகையும் சேகரம் பண்ணி அத்துடன் ஓலை யெழுதித் தூதர்

வசம் கொடுத்தனுப்பினுன். தூதர்கள் ஆடுமாடுகளையும், சாற்றை யும் ராவணன் அரண்மனையிலே சேர்ப்பித்தார்கள். அடிமைப் பெண்களையும் பணத்தையும் முனிவரிடம் கொடுத்தார்கள். ஓலையை ராவணனிடம் கொடுத்தனர். போகிற வழியில் தூதர் அடிக்கடி தோற்பையிலுள்ள சாற்றைக குடித்துக்கொண்டு போன படியால், தாறுமாருக வேலை செய்தார்கள். ராவணன் தனது நண்பருடன் ஆடுமாடுகளை யெல்லாம் அப்போதே கொன்று தின்று அந்தச் சாற்றையுங் குடித்து முடித்தவுடனே ஓலையைப் பிரித்து வாசித்துப் பார்த்தான். அடிமைப் பெண்களும் பணமும் ஏன் தன் வசம் வந்து சேரவில்லை யென்று விசாரணை செய்தான். முனிவர்களின் மடங்களில் சேர்த்துவிட்டதாகவும், அவர்கள் அந் தப் பணத்தை யெல்லாம் யாகத்திலே தக்ஷிணையாக்கி எடுத்துக் கொண்டபடியால், இனிமேல் திருப்பிக்கொடுப்பது சாஸ்திர விரோதமென்று சொல்லுவதாகவும், அடிமைப் பெண்கள் ஆசிர மங்களிலிருந்து பெரும்பாலும் ஓடிப்போய்விட்டதாகவும் செய்தி கிடைத்தது. தூதர்களை யெல்லாம் உடனே கொல்லச் சொல்லி விட்டு அந்த க்ஷணமே சுக்ரீவன்மேல் படையெடுத்துச் செல்லும் படி ஸேனுபதியிடம் ஆக்கினை செய்தான். அப்படியே நல்ல தென்று சொல்லி ஸேனுபதி போய்ப் படைகளைச் சேகரித்தான். இந்தச் செய்தி யெல்லாம் வேவுகாரர் மூலமாகக் கிஷ்கிந்தைக்குப் போய் எட்டி விட்டது. உடனே அனுமான் சொற்படி சுக்ரீவன் தனது படைகளைச் சேர்த்தான். ராவணன் படை தயாரான பிற கும், அதை நல்ல லக்னம் பார்த்து அனுப்ப வேண்டுமென்று காத் துக் கொண்டிருந்தான். இதற்குள்ளே அனுமான் தன்னுடைய ஜாதி ஒரு விதமான லேசான குரங்கு ஜாதி யாகையால் விரை வாகக் குரங்குப் படைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு லங்கையை நோக் கிப் புறப்பட்டான். இவனுடைய சேனையிலே ராம லக்ஷ்மணரும் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். இந்தச் சேனையிலே நாற்பத்தொன்பது கோடியே தொண்ணூற்று நாலு லட்சத்து முப்பத்தேழாயிரத்து முந்நூற்றைம்பத்தாறு காலாளும், அதற்கிரட்டிக் குதிரைப் படை யும், அதில் நான்கு மடங்கு தேரும், அதில் எழுபது மடங்கு யானை களும் வந்தன. இவர்கள் இலங்கைக்கு வரு முன்னுகவே ராவ ணன் சேனையிலிருந்து ஒரு பகுதி இவர்களை எதிர்த்துக் கொன்று முடித்து விட்டன. ராமலக்ஷ்மணர் மாத்திரம் சில சேனைப்பகுதி களை வைத்துக்கொண்டு ரகஸ்யமாக இலங்கைக்குள்ளே வந்து நுழைந்து விட்டார்கள். இந்தச் செய்தி ராவணன் செவியிலே பட்

டது. உடனே ராவணன் ''ஹா! ஹா! ஹா! நமது நகரத்திற்குள் மனிதர் சேனே கொண்டு வருவதா! இதென்ன வேடிக்கை! ஹா! ஹா! ஹா!'' என்று பேரிரைச்சல் போட்டான். அந்த ஒலியைக் கேட்டு ஆதிசேஷன் செவிடனுய்விட்டான். சூரிய மண்டலம் தரை மேலே விழுந்தது. பிறகு ராவணன் ராமனுடைய சேனேகளே அழித்து, அவனேயும், தம்பியையும் பிடித்துக்கொண்டு வரும்படி செய்து, இராஜகுமாரர் என்ற இரக்கத்திஞல் கொல்லாமல் விட்டு, அவ்விருவரையும் தனது வேலேயாட்களிடம் ஒப்புவித்து ஜனகன் வசம் சேர்க்கும்படி அனுப்பிஞன். பிறகு ஸீதையும் மிதிலேக்குப் போய்ச் சேர்ந்தாள்.

மறுபடி, ஜனகன் கிருபை கொண்டு அந்த ராஜனுக்கே ஸீதையை விவாகம் செய்து கொடுத்துவிட்டான். அப்பால் ராம லக்ஷ்மணர் அயோத்திக்குப் போய்ப் பரதனுக்குப் பணிந்து நடந் தார்கள். இதுதான் நிஜமான ''ராமாயணக் கதை'' என்று வக்ர முக சாஸ்திரி ரீவண நாயக்கன் சபையிலே கதை சொன்ஞன்.

அப்போது ரீவணன்:—''சாஸ்திரியாரே, குதிரைக்கு ஏன் கொம்பில்லே என்று கேட்டால் இன்னும் அதற்கு மறுமொழி வர வில்லேயே?''

வக்ரமுக சாஸ்திரி சொல்லுகிருர்:—

ராமன் படையெடுத்து வந்த செய்திகேட்டு, ராவணன் ''ஹா,'' ''ஹா,'' ''ஹா,'' என்று கூச்சலிட்டபோது, சத்தம் பொறுக்கமாட்டாமல் சூரிய மண்டலம் கீழே விழுந்ததென்று சொன்னே என்ருே? அப்போது சூரியனுடைய குதிரை யேழுக் கும் கொம்பு முறிந்து போய் விட்டது. சூரியன் வந்து ராவணன் பாதத்தில் விழுந்து, ''என் குதிரைகள் சாகாத வரமுடையன, இவற்றைப் போல் வேகம் வேறு கிடையாது. இவற்றிற்குக் கொம்பு முறிந்து போய் விட்டது. இனி உலகத்தா ரெல்லாம் என்னே நகைப்பார்கள். என்ன செய்வேன்?'' என்று அழுது முறையிட்டான். ராவணன் அந்த சூரியனிடம் கிருபை கொண்டு பிரம தேவனிடம், ''இனிமேல் ஒரு குதிரைக்கும் கொம்பில்லாத படி படைக்கவேண்டும். அவ்வாறு செய்தால் சூரியனுடைய குதிரைகளே யாரும் நகைக்க இடமிராது'' என்று சொன்ஞன். அது முதலாக இன்று வரை குதிரைக்குக் கொம்பில்லாமல் பிரம தேவன் படைத்துக்கொண்டு வருகிருன்.''

இவ்விதமாக வக்ரமுக சாஸ்திரி சொல்லியதைக் கேட்டு, ரீவண நாயக்கன் மகிழ்ச்சி கொண்டு மேற்படி சாஸ்திரிக்கு அக்ஷரத்துக்கு லக்ஷம் பொன்னாக அவர் சொல்லிய கதை முழுதிலும் எழுத்தெண்ணிப் பரிசு கொடுத்தான்.

அர்ஜுன சந்தேகம்

ஹஸ்திநாபுரத்தில் துரோணாசாரியரின் பள்ளிக் கூடத்தில் பாண்டு மகாராஜாவின் பிள்ளைகளும் துரியோதனாதிகளும் படித்து வருகையில், ஒரு நாள் சாயங்கால வேளையில் காற்று வாங்கிக் கொண்டு வரும்போது, அர்ஜுனன் கர்ணனைப் பார்த்து:—''ஏ கர்ணா, சண்டை நல்லதா? ஸமாதானம் நல்லதா?'' என்று கேட்டான். (இது மஹாபாரதத்திலே ஒரு உப கதை; சாஸ்திர ப்ரமாண முடையது; வெறும் கற்பனை யன்று.)

''ஸமாதானம் நல்லது'' என்று கர்ணன் சொன்னான்.

''காரணமென்ன?'' என்று கிரீடி கேட்டான்.

கர்ணன் சொல்லுகிறான்:—''அடே, அர்ஜுனா, சண்டை வந்தால் நான் உன்னை அடிப்பேன். அது உனக்குக் கஷ்டம். நானோ இரக்கச் சித்த முடையவன். நீ கஷ்டப்படுவதைப் பார்த்தால் என் மனம் தாங்காது. ஆகவே இரண்டு பேருக்கும் கஷ்டம். ஆதலால் ஸமாதானம் சிறந்தது'' என்றான்.

அர்ஜுனன்:—''அடே கர்ணா, நம் இருவரைக் குறித்து நான் கேட்கவில்லை. பொதுப்படையாக உலகத்தில் சண்டை நல்லதா? ஸமாதானம் நல்லதா என்று கேட்டேன்'' என்றான்.

அதற்குக் கர்ணன்:—''பொது விஷய ஆராய்ச்சிகளில் எனக்கு ருசியில்லை.'' என்றான்.

இந்தப் பயலைக் கொன்று போடவேண்டும் என்று அர்ஜுனன் தன் மனதுக்குள்ளே தீர்மானம் செய்து கொண்டான். பிறகு அர்ஜுனன் துரோணாசாரியாரிடம் போய் அதே கேள்வியைக் கேட்டான்.

''சண்டை நல்லது.'' என்று துரோணாசார்யர் சொன்னார்.

''எதனாலே?'' என்று பார்த்தன் கேட்டான்.

அப்போது துரோணாசார்யர் சொல்லுகிறார்:—''அடே விஜயா, சண்டையில் பணம் கிடைக்கும்; கீர்த்தி கிடைக்கும், இல்லாவிட்டால் மரணம் கிடைக்கும். ஸமாதானத்தில் ஸகலமும் ஸந்தேகம்—ஸ—ஸ—ஸ'' என்றார்.

பிறகு அர்ஜுனன் பீஷ்மாசார்யரிடம் போனான். ''சண்டை நல்லதா, தாத்தா, ஸமாதானம் நல்லதா?'' என்று கேட்டான். அப்போது கங்கா புத்திரனாகிய அந்தக் கிழவனார் சொல்லுகிறார்:-''குழந்தாய், அர்ஜுன, ஸமாதானமே நல்லது. சண்டையில் நம்முடைய க்ஷத்திரிய குலத்திற்கு மஹிமை யுண்டு. ஸமாதானத்தில் லோகத்துக்கே மஹிமை'' என்றார்.

''நீர் சொல்லுவது நியாய மில்லை'' என்று அர்ஜுனன் சொன்னான்.

''காரணத்தை முதலாவது சொல்லவேண்டும், அர்ஜுனா, தீர்மானத்தை அதன் பிறகு சொல்ல வேண்டும்'' என்றார் கிழவர்.

அர்ஜுனன் சொல்லுகிறான்:—''தாத்தாஜீ, ஸமாதானத்தில் கர்ணன் மேலாகவும் நான் தாழ்வாகவும் இருக்கிறோம். சண்டை நடந்தால் உண்மை வெளிப்படும்'' என்றான்.

அதற்கு பீஷ்மாசார்யர்:—''குழந்தாய், தர்மம் மேன்மையடையும். சண்டையாலேனும், சமாதானத்தாலேனும், தர்மம் வெல்லத்தான் செய்யும். ஆதலால் உன் மனதில் கோபங்களை நீக்கி ஸமாதானத்தை நாடு. மனுஷ்ய ஜீவரெல்லாம் உடன் பிறந்தாரைப் போலே. மனுஷ்யர் பரஸ்பரம் அன்போடிருக்க வேண்டும். அன்பே தாரகம். முக்காலும் சொன்னேன். அன்பே தாரகம்'' என்று சொல்லிக் கண்ணீர் ஒரு திவலை உதிர்த்தார்.

சில தினங்களுக் கப்பால் அஸ்தினாபுரத்துக்கு வேதவியாஸர் வந்தார். அர்ஜனுன் அவரிடம் போய்ச் சண்டை நல்லதா, ஸமாதானம் நல்லதா என்று கேட்டான்.

அப்போது வேதவியாஸர் சொல்லுகிறார்:—''இரண்டும் நல்லன. ஸமயத்துக்குத் தக்கபடி செய்ய வேண்டும்'' என்றார்.

பல வருஷங்களுக்கப்பால் காட்டில் இருந்து கொண்டு துர்யோதனுதிகளுக்குத் தூது விடுக்கு முன்பு, அர்ஜுனன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை அழைத்து "கிருஷ்ண, சண்டை" நல்லதா, ஸமாதானம் நல்லதா?" என்று கேட்டான்.

அதற்குக் கிருஷ்ணன்:—"இப்போதைக்கு ஸமாதானம் நல்லது. அதனாலே தான் ஸமாதானம் வேண்டி ஹஸ்தினுபுரத்திற்குப் புறப்படப் போகிறேன்" என்றாராம்.

தேவ விகடம்

நாரதர் கைலாஸத்துக்கு வந்தார். நந்திகேசுரர் அவரை நோக்கி, "நாரதரே, இப்போது ஸ்வாமி தரிசனத்துககு ஸமயமில்லை. அந்தப்புரத்தில் ஸ்வாமியும் தேவியும் ஏதோ பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்னும் ஒரு ஜாமம் சென்ற பிறகுதான் பார்க்க முடியும். அதுவரை இங்கு உட்கார்ந்திரும், ஏதேனும் வார்த்தை சொல்லிக் கொண்டிருக்கலாம்" என்றார். அப்படியே நாரதர் வலப்பக்கம் உட்கார்ந்தார். அங்கே பிள்ளையாரும் வந்து சேர்ந்தார். பக்கத்தில் நின்ற பூத மொன்றை நோக்கி நந்திகேசுரர் "முப்பது வண்டி கொழுக்கட்டையும், முந்நூறு குடத்தில் பாயஸமும், ஒரு வண்டி நிறைய வெற்றிலை பாக்கும் கொண்டுவா" என்று கட்டளை யிட்டார்.

இமைத்த கண் மூடு முன்பாக மேற்படி பூதம் பக்ஷணுதிகளைக் கொண்டு வைத்தது. பிள்ளையார் கொஞ்சம் சிரம பரிஹாரம் பண்ணிக்கொண்டார். நாரதரோ ஒரு கொழுக்கட்டையெடுத்துத் தின்று அரைக்கிண்ணம் ஜலத்தைக் குடித்தார். நந்திகேசுரர் பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டிருந்த இரண்டு மூட்டை பருத்திக் கொட்டையையும், இரண்டு கொள்ளு மூட்டைகளையும், அப்படியே இரண்டு மூட்டை உளுந்தையும், இரண்டு மூன்று கட்டுப் புல்லையும் ஒரு திரணம் போலே விழுங்கி விட்டுக் கொஞ்சம் தீர்த்தம் சாப்பிட்டார்.

பிறகு வார்த்தை சொல்லத் தொடங்கினுர்கள்.

பிள்ளையார் கேட்டார்:—நாரதரே, ஸமீபத்தில் ஏதேனும் கோள் இழுத்து விட்டீரா? எங்கேனும் கலகம் விளைவித்தீரா?

நாரதர் சொல்லுகிறார்:—கிடையாது ஸ்வாமி. நான் அந்தத் தொழிலையே விட்டுவிடப் போகிறேன். இப்போதெல்லாம் தேவாசுரர்களுக்குள்ளே சண்டை மூட்டும் தொழிலை ஏறக்குறைய நிறுத்தியாய் விட்டது. மனுஷ்யர்களுக்குள்ளே தான் கொஞ்சம் நடத்தி வருகிறேன்.

பிள்ளையார்:—ஸமீபத்தில் நடந்ததைச் சொல்லும்.

நாரதர் சொல்லுகிறார்:—விழுப்புரத்திலே ஒரு செட்டியார், அவன் பெரிய லோபி; தஞ்சாவூரிலே ஒரு சாஸ்திரி, அவன் பெரிய கர்வி. செட்டிக்குச் செலவு மிகுதிப்பட்டுப் பார்ப்பானுக்கு கர்வம் குறையும்படிச் செய்ய வேண்டு மென்று எனக்குத் தோன்றிற்று. ஆறு மாதத்துக்கு முன்பு இந்த யோசனை யெடுத்தேன். நேற்றுதான் முடிவு பெற்றது. முதலாவது, பார்ப்பான் விழுப்புரத்துக்கு வரும்படி செய்தேன்.

பிள்ளையார்:—எப்படி?

நாரதர்:—செட்டியின் ஸ்வப்பனத்திலே போய்த் தஞ்சாவூரில் இன்ன தெருவில் இன்ன பெயருள்ள சாஸ்திரி யிருக்கிறார். அவரைக் கூப்பிட்டால், உனக்குப் பல விதமான தோஷ சாந்திகள் செய்வித்து ஆண்பிள்ளை பிறக்கும்படிச் செய்வார் என்று சொன்னேன். அப்படியே செட்டியினிடம் போனால் உனக்குப் பணமும் கீர்த்தியும்மிகுதிப்பட வழியுண்டென்று பார்ப்பானுடைய கனவிலே போய்ச் சொன்னேன். செட்டி காயிதம் போடு முன்பாகவே பார்ப்பான் விழுப்புரத்தில் செட்டி வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தான். செட்டி குழந்தை பிறக்கும்படி ஹோமம் பண்ணத் தொடங்கினன். பார்ப்பான் காசை அதிகமாகக் கேட்டான். பாதியிலே செட்டி ஹோமத்தை நிறுத்திவிட்டுப் பார்ப்பானை வீட்டுக்குப் போகும்படிச் சொல்லி விட்டான். பிறகு பக்கத்துத் தெருவில் ஒரு வீட்டில் ஒரு வருஷ காலமிருந்து பகவத்கீதை பிரசங்கம் செய்யும்படிச் சாஸ்திரியை அந்த வீட்டுப் பிரபு வேண்டிக் கொண்டான். மேற்படி பிரபுவுக்கும் அந்தச் செட்டிக்கும் ஏற்கெனவே மனஸ்தாபம். செட்டி தனக்கு முப்பதினயிரம் பொன் கொடுக்க வேண்டு மென்று அந்தப் பிரபு நியாயத்தலத்தில் வழக்குப் போட்டிருந்தான். செட்டி அந்தப் பணத்தைத்தான் கொடுத்து விட்டதாகவும்,

நம்பிக்கையினுல் கையெழுத்து வாங்கத் தவறினதாகவும், வேறு ஒன்றும் செல்ல வேண்டியதில்லை என்றும் சொன்னுன். நியாய ஸ்தலத்தில் செட்டி வாதிற்குத்தக்க ஆதாரமில்லை என்றும், பிரபுவுக்குப் பணம் செலவுட்பட கொடுக்க வேண்டும் என்று தீர்ப் பாயிற்று.

செட்டியினிட மிருந்த (கழனித் தொழில்) அடிமை யொரு வன் கள்ளுக்குக் காசு வாங்குவதற்காக இவனிடம் வந்து, செட்டி யாருக்கு யாரோ ஒரு அய்யர் சூனியம் வைக்கிருரென்று மாரி யம்மன் ஆவேசம் வந்தபோது தன்னுடைய பெண்டாட்டி சொன்னதாகச் சொல்லி விட்டான். செட்டி தன்னுடைய எதிரி வீட்டிலே போய் இருந்து தஞ்சாவூர்ப் பார்ப்பானே தனக்குச் சூன் யம் வைக்கிருனென்றும், அதனுலே தான் எதிரிக்கு வழக்கு ஜயமாகித் தனக்குத் தோற்றுப் போய் விட்டதென்றும், உறுதி யாக நினைத்துக் கொண்டான். ஒரு மனுஷ்யனை அனுப்பித் தன் எதிரியின் வீட்டிலே எதிரியும் சாஸ்திரியும் என்ன பேசிக் கொள்ளுகிருர்களென்பதைத் தெரிந்து கொண்டு வரும்படி ஏற் பாடு செய்தான். அந்த ஆளுக்கு மூன்று பொன் கொடுத்தான். இந்த வேஷக்காரன் போய்க் கேட்கையிலே அந்த சாஸ்திரியும் வீட்டுக்கார பிரபுவும் வேதாந்தம் பேசிக்கொண் டிருந்தார்கள்.

''பிரமந் தான் ஸத்தியம்,
மற்ற தெல்லாம் சூன்யம்''

என்று சாஸ்திரி சொன்னுன். இதைக் கேட்டு வேவுகாரன் செட்டியினிடம் வந்து எதிரி பக்கத்துக்குச் சூனியம் வைக்க வேண்டு மென்று பேசிக் கொள்ளுகிருர்கள் என்று கதை சொன் னுன். செட்டி ''பிரமாணம் பண்ணுவாயா?'' என்று கேட் டான். ''நிச்சயமாகப் பிரமாணம் பண்ணுவேன். சாஸ் திரி வாயினுல் சூனியம் என்று சொன்னதை என்னுடைய காதி னுல் கேட்டேன். நான் சொல்வது பொய்யானுல் என் பெண் டாட்டி வாங்கியிருக்கும் கடன்களை யெல்லாம் மோட்டுத் தெருப் பிள்ளையார் கொடுக்கக் கடவது'' என்று வேவுகாரன் சொன்னுன்; இப்படி நாரதர் சொல்லி வருகையிலே, பிள்ளையார் புன்சிரிப் புடன், ''அடா! துஷ்டப் பயலே! அவன் பெண்டாட்டியி னுடைய கடன்களை யெல்லாம் நானு தீர்க்க வேண்டும்! இருக்கட் டும். அவனுக்கு வேண்டிய ஏற்பாடு செய்கிறேன்'' என்ருர்.

அப்பால் நாரதர் சொல்லுகிறார்:—

''ஷை வேவுகாரன் வார்த்தையைக் கொண்டு செட்டி தன் எதிரியையும் எதிரிக்குத் துணையான தஞ்சாவூர் சாஸ்திரியையும் பெரிய நஷ்டத்துக்கும் அவமானத்துக்கும் இடமாக்கிவிட வேண்டுமென்று துணிவு செய்து கொண்டான். ஒரு கள்ளனைக் கூப்பிட்டுத் தன் எதிரி வீட்டில் போய்க் கொள்ளை யிடும்படிக்கும், சாஸ்திரியின் குடுமியை நறுக்கிக் கொண்டு வரும்படிக்கும் சொல்லிக் கைக் கூலியாக நூறு பொன் கொடுத்தான். இதுவரை செட்டியின் அழுக்குத் துணியையும், முகவளைவையும் கண்டு செட்டி ஏழை யென்று நினைத்திருந்த கள்ளன் செட்டி நூறு பொன்னைக் கொடுத்ததிலிருந்து இவனிடத்திலே பொற்குவை யிருக்கிற தென்று தெரிந்து கொண்டான். மறுநாள் இரவிலே நான்கு திருடரை அனுப்பிச் செட்டி வீட்டிலிருந்த பொன்னை யெல்லாம் கொள்ளை கொண்டு போய்விட்டான்.

செட்டியினிடம் கொண்ட பொருளுக்குக் கைம்மாருக அவனிடம் ஏதேனும் கொடுக்க வேண்டுமென்று நினைத்துச் செட்டியின் கட்டளைப்படியே சாஸ்திரியின் குடுமியை நறுக்கிச் செட்டியிடம் கொண்டு கொடுத்தான். பொன் களவு போன பெட்டியிலே இந்தக் குடுமியை வாங்கிச் செட்டி பூட்டி வைத்துக்கொண்டான். பார்ப்பான் கர்வமடங்கித் தஞ்சாவூருக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான். நேற்று மாலையிலேதான் தஞ்சாவூரில் தன் வீட்டிலேபோய் உட்கார்ந்து, ''தெய்வமே, நான் யாருக்கும் ஒரு தீங்கு நினைதததில்லையே! அப்படி யிருந்தும் எனக்கு இந்த அவமானம் வரலாமா?'' என்று நினைத்து அழுதுகொண் டிருந்தான். அப்போது நான் ஒரு பிச்சைக்கார வேஷத்துடன் வீதியிலே பின்வரும் பாட்டைப் பாடிக்கொண்டு போனேன்:—

''கடலைப் போலே கற்றோ மென்றே
 கருவங் கொண்டாயே
கல்லா ரென்றே நல்லார் தம்மைக்
 கடுமை செய்தாயே''

இவ்வாறு நாரதர் சொல்லியபோது நந்திகேசுரர் ''இந்தக் கதை நடந்ததா? கற்பனையா?'' என்று கேட்டார். நாரதர் ''கற்பனைதான்; ஸந்தேகமென்ன?'' என்றார். பிள்ளையார் கோபத்துடன் ''ஏன் காணும்! நிஜம்போல் சொல்லிக் கொண்டிருந்தீரே!

உண்மை யென்றல்லவோ நான் இதுவரை செவி கொடுத்துக் கேட்டேன். இதெல்லாம் என்ன, குறும்பா உமக்கு?'' என்றார்.

''குறும்பில்லை. வேண்டுமென்று தான் பொய்க் கதை சொன்னேன்'' என்று நாரதர் சொன்னார்.

''ஏன்?'' என்றார் பிள்ளையார்.

அதற்கு நாரதர்:—நந்திகேசுரருக்குப் பொழுது போக்கும் பொருட்டாகக் கதை சொல்லச் சொன்னார்; சொன்னேன். தாங்கள் கேட்டதையும் அதோடு சேர்த்துக் கொண்டேன்'' என்றார்.

''நான் கேட்டதை விளையாட்டாக்கி'' நீர் நந்திக்குத் திருப்தி பண்ணினீரா? என்ன நந்தி இது? எஜமான் பிள்ளை நானா, நீயா?'' என்று பிள்ளையார் கோபித்தார்.

அப்போது நந்திகேசுரர் முகத்தைச் சுளித்துக் கொண்டு:—''பிள்ளையாரே, உனக்கு எவ்வளவு கொழுக்கட்டை கொடுத்தாலும் ஞாபகமிருப்பதில்லை. வாயில் காக்கும் வேலை எனக்கு; உனக்குப் போது போகாது போனால் வேலை செய்பவரை வந்து தொல்லைப் படுத்துகிறாயா? முருகக் கடவுள் இப்படி யெல்லாம் செய்வது கிடையாது. அவர் மேலே தான் அம்மைக்குப் பக்ஷம். நீர் இங்கிருந்து போம். இல்லாவிட்டால் அம்மையிடம் போய்ச் சொல்லுவேன்'' என்றார்.

அப்போது நாரதர் சிரித்து:—தேவர்களுக்குள்ளே கலகமுண்டாக்கும் தொழிலை நான் முழுதும் நிறுத்திவிடவில்லை என்றார்.

பிள்ளையாரும், நந்திகேசுரரும் வெட்கமடைந்து நாரதருடைய தலையில் இலேசான வேடிக்கைக் குட்டு இரண்டு குட்டினார்கள்.

அப்போது நாரதர் சிரித்துக் கொண்டு சொல்லுகிறார்:—நேற்று காலையிலே பிருஹஸ்பதியிடம் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது அவர் இன்று என்னுடைய ஜன்ம நக்ஷத்திரத்திற்குள்ளே அவருடைய கிரகம் நுழையப் போகிறதென்றும், அதனால் இன்று என்னுடைய தலையில் நந்திகேசுரரும் பிள்ளையாரும் குட்டுவார்களென்றும் சோதிடத்திலே பார்த்துச் சொன்னார். உம்முடைய கிரகசாரங்களெல்லாம் நம்மிடத்திலே நடக்காதென்று சொன்னேன். பந்தயம் போட்டோம். நீங்கள் இருவரும் என்னைக் குட்டி

ஞாந-1

ஞல் நான் அவரிடத்தில் பதிஞயிரம் பஞ்சாங்கம் விலைக்கு வாங் குவதாக ஒப்புக் கொண்டேன். நீங்கள் குட்டாவிட்டால் நமக்கு தேவலோகத்தில் ஆறு ஸங்கீதக் கச்சேரி இந்த மாதத்தில் ஏற் படுத்திக் கொடுப்பதாக வாக்குக் கொடுத்தார். அவர் கக்ஷி வென்றது. பதிஞயிரம் பஞ்சாங்கம் விலைக்கு வாங்க வேண்டும்.

அப்போது பிள்ளையார் இரக்கத்துடன் பதிஞயிரம் பஞ்சாங் கத்துக்கு விலை யென்ன?—என்று கேட்டார்.

நாரதர், ''இருபதிஞயிரம் பொன்ஞகும்'' என்ருர். பிள்ளை யார் உடனே ஒரு பூதத்தைக் கொண்டு நாரதரிடம் இருபதி ஞயிரம் பொன் கொடுத்துவிடச் சொன்ஞர். பூதம் அப்படியே அரண்மனைப் பணப் பெட்டியிலிருந்து இருபதிஞயிரம் பொன் நாரதரிடம் கொடுத்துப் பிள்ளையார் தர்மச் செலவு என்று கணக் கெழுதி விட்டது. பிறகு பிள்ளையார் நாரதரை நோக்கி ''இந்தப் பந்தயக் கதை மெய்யா? அல்லது, இதுவும் பொய்தாஞ?'' என்று கேட்டார்.

''பொய்தான்; சந்தேகமென்ன?'' என்று சொல்லிப் பணத் தைக் கீழே போட்டுவிட்டு நாரதர் ஓடியே போய்விட்டார்.

அபயம்

காட்டில் ஒரு ரிஷி பதிஞறு வருஷம் கந்த மூலங்களை உண்டு தவம் செய்துகொண்டிருந்தார். அவர் பெயர் வாமதேவர். ஒரு நாள் அவருக்குப் பார்வதி பரமேசுவரர் பிரத்யக்ஷமாகி ''உமக்கு என்ன வரம் வேண்டும்?'' என்று கேட்டார்கள். ''நான் எக்காலத்திலும் சாகாமல் இருக்க வேண்டும்'' என்று வாமதேவ ரிஷி சொன்ஞர். அந்தப்படியே வரம் கொடுத்துவிட்டுப் பார்வதி பரமேசுவரர் அந்தர்த்தானமாய் விட்டனர்.

அந்த வரத்தை வாங்கிக் கொண்டு வாமதேவ ரிஷி காசி நக ரத்தில் கங்கா நதி தீரத்தில் ஒரு குடிசை கட்டிக்கொண்டு அங்கே குடியிருந்தார். அவரிடத்தில் காசி ராஜன் வந்து தனக்கு ஆத்ம ஞானத்தை உபதேசிக்க வேண்டும் என்று கேட்டான்.

அப்போது வாமதேவர் சொல்லுகிறார்:—''ராஜனே, எப்போதும் பயப்படாமல் இரு, பயமில்லாத நிலைமையே தெய்வம். பயத்தை விட்டவன் தெய்வத்தைக் காண்பான்'' என்றார்.

இதுகேட்டுக் காசிராஜன் சொல்லுகிறான்:—''முனிவரே, நான் ஏற்கெனவே பூமண்டலாதிபதியாக வாழ்கிறேன். எனக்கு எதிலும் பயமில்லை'' என்றான்.

வாமதேவர்:—''நீ பூமி முழுவதையும் ஆளவில்லை. உன்னை விடப் பெரிய மன்னர் பூமியில் ஆயிரம் பேர் இருக்கிறார்கள். அவர்களில் எவனாவது உன்மீது படையெடுத்து வந்தால் நீ நடுங்கிப் போவாய். மேலும் இந்த நிலையில் நீ உனது பத்தினிக்குப் பயப்படுகிறாய். மந்திரிகளுக்குப் பயப்படுகிறாய். வேலைக்காரருக்குப் பயப்படுகிறாய். குடிகளுக் கெல்லாம் பயப்படுகிறாய். விஷஜந்துகளுக்குப் பயப்படுகிறாய். மரணத்துக்குப் பயப்படுகிறாய். நீ பயமில்லை என்று சொல்வது எனக்கு நகைப்பை உண்டாக்குகிறது.'' என்றார்.

இதைக் கேட்டு காசிராஜன்:—''இவ்விதமான பயங்கள் தீர்வதற்கு வழியுண்டோ?'' என்று வினவினான்.

அதற்கு வாமதேவர் சொல்லுகிறார்:—''அடே ராஜா, நீ மூடன்'' என்றார்.

காசிராஜா அவரைக் கையினாலே ஒரு அடி அடித்தான்.

அப்போது வாமதேவர்:—''அடே ராஜா, நீ எத்தனை அடி அடித்தபோதிலும் மூடன்தான்'' என்று சொன்னார். காசிராஜா தன் தலை தெரியாமல் கோபப்பட்டு வாமதேவர் கையிலிருந்த வேத புஸ்தகத்தை வாங்கிக் கிழித்துப் போட்டான்.

அப்போது வாமதேவர் ''அடே ராஜா, வேதத்தைக் கிழித்தாய். இதற்குத் தெய்வத்தின் தண்டனை உண்டாகலாம்'' என்று சொன்னார்.

அதற்குக் காசிராஜர்:—''ஏ வேதரிஷீ, தெய்வத்துக்குக் கண் உண்டு. அறியாமல் செய்த குற்றத்துக்கு தண்டனை இல்லை. நான் வேதநூல் என்பதைப் பார்க்கவில்லை. அடித்தும் பயன்படாத உன்னை என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் கோபாக்ராந்தனாய்

அஞ்ஞானத்திஞலே செய்தேன். என்னைத் தெய்வம் க்ஷமிக்கும். உனக்கும் க்ஷமை யுண்டாகுக'' என்ருன்.

அப்போது வாமதேவர்:—''அடே ராஜா, நீ நம்முடைய சிஷ்யனுகத் தகும். கோபம் வருவது க்ஷத்திரிய குணம்; அதே க்ஷத்ரிய தர்மம்; அதைக் கைவிடதே. இதற்கு மேல் மற்ருெரு விஷயம் சொல்லுகிறேன், கேள். நமக்கு இந்த உலகம் கடுகு மாத்திரம். உலகம் சின்னக் கடுகு. அதற்கு வெளிப்புறத்திலே நாம் நின்று அதனை நாம் பார்வையிடுகிருேம். நாம் நிற்பது பிரம்ம ஸாயுஜ்ய பதவியிலே. பிரம்மஸாயுஜ்ய பதவியிலே இருப்பவன் ப்ராம்மணன். இந்தக் கொள்கையை நீயும் கூடியவரை அனுஸரித்தால் உனக்கும் நன்மையுண்டாகும். இந்த ஸமயம் உனக்கு நாம் அபயம் கொடுத்தோம். நமக்குப் பார்வதி பரமேசுவரர் சாகாத வரம் கொடுத்திருக்கிருர்கள். அதிலே உனக்கும் பாகம் கொடுத்தோம். ஏனென்ருல் அது வற்ருத அமிர்தம். இனிமேல் ப்ராமணர்களை அவஸரப்பட்டு அடிக்காதே. ஸௌக்கியமாக அமிர்த முண்டிரு'' என்று சொல்லிவிட்டுப் போனதாக ஒரு பெரியவர் என்னிடம் ஒரு கதை சொன்ஞர்.

மழை.

ஓம், ஓம், ஓம் என்று கடல் ஒலிக்குது. காற்று சுழித்துச் சுழித்து வீசுது. மணல் பறக்குது, வான் இருளுது. மேகம் சூழுது. கடற்கரையில் காற்று வாங்க வந்த ஜனங்கள் கலைந்து வீட்டுக்குத் திரும்புகிருர்கள்.

நானும், ராமராயரும் வேணு முதலியும் வாத்தியார் பிரமராய அய்யரும் இன்னும் சிலருமாகக் கடற்கரை மணல் மேலே உட்கார்ந்து வார்த்தை சொல்லிக்கொண் டிருந்தோம். மின்னல் வெட்டு அதிகப்படுகிறது. ராத்திரி ஏழு அல்லது ஏழரை மணி இருக்கலாம்.

நாமும் எழுந்து வீட்டுக்குப் போக வேண்டியதுதான் என்று பிரமராய அய்யர் சொன்ஞர்.

வேணு முதலி பாடுகிருன்:—

"காற்றடிக்குது கடல் குமுறுது
கண்ணை விழிப்பாய் நாயகனே
தூற்றல் கதவு, சாளர மெல்லாம்
தொளைத் தடிக்குது கூடத்திலே—மழை
தொளைத் தடிக்குது கூடத்திலே."

பாட்டெல்லாம் சரிதான்; ஆனல் மழை பெய்யாது என்று ராம ராயர் மற்ெருரு முறை வற்புறுத்திச் சொன்னர்.

பந்தயம் என்ன போடுகிறீர்? என்று பிரமராய அய்யர் கேட்டார்.

"மழை பெய்தால் நான் உமக்குப் பத்து ரூபாய் கொடுக்கிறேன்; அதாவது இன்னும் இரண்டு மணி நேரத்துக்குள் மழை பெய்யாது என்று நான் சொல்லுகிறேன்; பெய்தால் நான் உமக்குப் பத்து ரூபாய் கொடுப்பேன். பெய்யாவிட்டால் நீர் நமக்குப் பத்து ரூபாய் கொடுப்பீரா?" என்று ராமராயர் சொன்னர்.

பிரமராயஅய்யர் "சரி" யென்ருர். அப்போது என் தோள் மேலே ஒரு தூற்றல் சொட்டென்று விழுந்தது. நான் "தூற்றல் போடுகிறது" எனறு சொன்னேன். 'இல்லே, யென்று ராமராயர் சொன்னர். "என்மேல் ஒரு தூற்றல் விழுந்தது" என்று சொன்னேன். அதற்கு ராமராயர் "அலையிலிருந்து ஒரு திவலை காற்றிலே வந்து பட்டிருக்கும். அது மழைத் தூற்றலன்று" என்ருர். "சரி" என்று சும்மா இருந்து விட்டேன்.

"என் மேலே ஒரு தூற்றல் விழுந்தது" என்று பிரமராய அய்யர் கூவினர்.

"இதுவும் அலையிலிருந்து தான் வந்திருக்கும்" என்று ராமராயர் சொன்னர்.

"அதெப்படித் தெரியும்?" என்று பிரமராய அய்யர் சொல்வதற்குள்ளாகவே தூற்றல் பத்துப் பன்னிரண்டு எல்லார் தலையிலும் விழுந்தது.

"ராமராயருக்குப் பந்தயம் தோற்றுப் போய் விட்டது" என்று நான் சொன்னேன்.

''இல்லே. இது தூற்றல். நான் சிறு தூற்றல் கூடப் போடா தென்று சொல்லவில்லே. மழை பெய்யாதென்று சொன்னேன். சிறு தூற்றல் மழையாக மாட்டாது. இன்னும் இரண்டு மணி நேரம் இங்கே இருக்கலாம். அதுவரை மழை பெய்யாது என்று நிச்சயமாக இப்போது சொல்லுகிறேன்'' என்று ராமராயர் சித் தாந்தம் செய்தார். வானம் அதிகமாகக் கறுத்து விட்டது. இருள் கக்கிக் கொண்டு மேகத்திரள் யானேத்திரள் போலே தலேமீது போகலாயிற்று. தூற்றல் போட வில்லே. நின்று போய்விட்டது. ஆனல் இருள் மேன் மேலும் அதிகப்படுகிறது.

அப்போது நான் சொன்னேன்:—''மழை பெய்தாலும் சரி; பெய்யா விட்டாலும் சரி. நாம் இங்கிருந்து புறப்பட வேண்டும்'' என்று சொல்லி எழுந்தேன்.

''தாங்கள் முதலாவது போங்கள். நானும் பிரமராய அய்ய ரும் இங்கே கொஞ்ச நேரம் இருந்துவிட்டு வருகிறேம்'' என்று ராமராயர் சொன்னர்.

சரியென்று சொல்லி நானும் வேணு முதலியும் புறப்பட் டோம். மற்றவர்கள் அத்தனே பேரும் பந்தய விஷயத்திலேயே கவனமாக அங்கே உட்கார்ந்திருந்தார்கள். நாங்கள் புறப்பட்டு நூறடி தூரம் வருமுன்னுகவே மழைத் தூற்றல் வலுக்கத் தொடங் கிற்று. கொஞ்சம் ஓடிக் கடற் பாலத்தருகே சுங்கச் சாவடியில் போய் ஒதுங்கினேம். மழை வர்ஷமாகச் சொரிந்தது. ராமராயரும், பிரமராய அய்யரும் மற்றேரும் குடல் தெறிக்க ஓடி வந்து சேர்ந் தார்கள். நானும் வேணு முதலியும் கொஞ்சம் நனேந்து போயிருந் தோம். மற்றவர்கள் ஊறுகாய் ஸ்திதியில் இருந்தார்கள்.

மழை முழங்குகிறது. மின்னல் சூறை யடிக்கிறது. சுருள் மின்னல், வெட்டு மின்னல், வட்ட மின்னல், ஆற்று மின்னல்.-

மின்னல் வீச்சிலே கண் கொள்ளே போகிறது. இடி என்றல் இடியா? நம்முடைய ஸ்நேஹிதர் பிரமராய அய்யருக்குத் தொண்டை இடிபோலே கர்ஜனே செய்வதை யொட்டி, அவர் மாலே தோறும் பேசுகிற திண்ணேக்கு இடிப் பள்ளிக்கூடம் என்று பெயர் சொல்வார்கள் என்கிற விஷயம் முந்தி ஒரு தரம் சொல்லி யிருக்கிறேன். அவரெல்லாம் இந்த நிஜ இடியைக் கண்டு கலங் கிப் போய்விட்டார். ராமாராயருக்கு மனதுக்குள்ளே பயம்; வெளிக் குப் பயத்தைக் காட்டினல் அவமானம் என்பது ராமராயருடைய

கொள்கை. ஆதலால் அவர் வேஷ்டியைப் பிழிந்து தாடியைத் துவட்டிக்கொண்டு ''ஓம் சக்தி'' ''ஓம்சகதி'' என்று சொல்லத் தலைப்பட்டார்.

வேணு முதலி பாடத் தொடங்கினன்:—

''திக்குக்கள் எட்டும் சிதறி— தக
தீம் தரிகிட தீம் தரிகிட தீம் தரிகிட தீம்
பக்க மலைகள் உடைந்து—வெள்ளம்
பாயுது, பாயுது, பாயுது, தாம் தரிகிட
தக்கத் ததிங்கிட தித்தோம்—அண்டம்
சாயுது, சாயுது, சாயுது, பேய் கொண்டு
தக்கை யடிக்குது காற்று—தக்கத்
தாம் தரிகிட, தாம் தரிகிட, தாம் தரிகிட, தாம் தரிகிட
வெட்டி யடிக்குது மின்னல்—கடல்
வீரத் திரை கொண்டு விண்ணை யடிக்குது
கொட்டி யிடிக்குது மேகம்—கூ
கூ வென்று விண்ணைக் குடையுது காற்று,
சட்டச் சட, சட்டச் சட, டட்டா—என்று
தாளங்கள் கொட்டிக் கனைக்குது வானம்
எட்டுத் திசையும் இடிய—மழை
எங்ஙனம் வந்ததடா தம்பி வீரா!—

தக்கத் தக, தக்கத் தக, தித்தோம்!

இவ்வாறு பாடிக்கொண்டு வேணு முதலி குதிக்கத் தொடங்கினன். காற்று ஹூ ஹூ ஹூ என்று கத்துகிறது. வேணு முதலியும் கூடவே கத்துகிறன். இடி நகைக்கிறது. வேணு முதலி அதனுடன் கூட நகைக்கிறன்.

இவன் குதிக்கிற மாதிரியைக் கண்டு பக்கத்தில் இருந்தவர்களுக்குக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக பயம் தெளிந்தது.

ராமராயர் ''ஓம் சக்தி'' மந்த்ரத்தாலே பயத்தை நிவிர்த்தி செய்துகொண்டு ''மஹா ப்ரக்ருதி வீரரஸம் காட்டுகிருள்'' என்று சொன்னர். ''ரௌத்ர ரஸம்'' என்று பிரமராய அய்யர்

திருத்திக் கொடுத்தார். ''இரண்டும் ஒன்று தான்'' என்று ராம ராயர் மனதறிந்து பொய் சொன்னார். எதிரியை வார்த்தை சொல்ல விடக் கூடாதென்பது ராமராயருடைய கொள்கை. இப் படி யிருக்கையிலே மழை கொஞ்சம் கொஞ்சம் குறையலாயிற்று. நெடுநேரம் அங்கே நின்றோம். ராமராயருக்கு ஸாயங்காலமே கொஞ்சம் ஜலதோஷம்; மழையில் உடம்பு விறைக்கத் தொடங் கிற்று. இதை வேணு முதலி கண்டு அவரை இரண்டு கையாலும் மூட்டை போலே தூக்கி நிமிர்ந்து நின்று தலைக்கு மேலே கை யெட்டும் வரை கொண்டுபோய்த் தொப்பென்று தரையின் மேலே போட்டான். ''அட மூடா!'' என்று சொல்லி ராம ராயர் எழுந்து நின்றுகொண்டு, ''உடம்பெல்லாம் சுடக்கெடுத் தது போல் நேராய்விட்டது. உடம்பில் உஷ்ணம் ஏறிவிட்டது. இப்போது குளிர் தெரியவில்லை'' என்று சொன்னார்.

சிறிது நேரத்துக்குப் பின் மழை நின்றது. நாங்கள் வீட்டுக் குத் திரும்பினோம். வரும் வழியே வேணு முதலி பாடுகிறான்:—

''அண்டங் குலுங்குது தம்பி—தலை
        ஆயிரந் தூக்கியச் சேடனும் பேய்போல்
மிண்டிக்குதித் திடுகின்றான்—திசை
        வெற்புக் குதிக்குது வானத்துத் தேவர்
செண்டு புடைத்திடு கின்றார்—என்ன
        தெய்விகக் காட்சியைக் கண் முன்பு கண்டோம்.
கண்டோம், கண்டோம், கண்டோம்—இந்தக்
        காலத்தின் கூத்தினைக் கண்முன்பு கண்டோம்?
தக்கத்தகத் தக்கத்தக தித்தோம்.''

மறுநாள் காலையில் ராமராயர் பிரமராய அய்யருக்குப் பந்தய ரூபாய் பத்தும் செலுத்திவிட்டார்.

———

பிங்கள வருஷம்

வேதபுரத்துக்கு வடக்கே இரண்டு கல் தூரத்தில், சித்தாந்த சாமி கோவில் என்றொரு கோயில் இருக்கிறது. அதற்கருகே ஒரு மடம். அந்த மடத்தில் பல வருஷங்களுக்கு முன்பு சித்தாந்த சாமி என்ற பரதேசி ஒருவர் இருந்தார். அவருடைய ஸமாதியிலேதான் அந்தக் கோயில் கட்டியிருக்கிறது. கோயில் மூலஸ்தானத்துக் கெதிரேயுள்ள மண்டபத்தில், நாளது சித்திரை மாதம் பதினோராந் தேதி திங்கட்கிழமை காலை ஒன்பது மணி நேரத்துக்கு முன்னாகவே நானும் என்னுடன் நாராயணஸாமி என்றொரு பிராமணப் பிள்ளையும் வந்து உட்கார்ந்தோம். பகல் முழுதும் ஊருக்கு வெளியே தனியிடத்தில் போயிருந்து உல்லாசமாகப் பொழுது கழிக்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் வந்தோம். எப்போதும் வழக்கம் எப்படி யென்றால், மடுவில் ஸ்நாநம் செய்துவிட்டு மாந்தோப்புக் களில் பொழுது போக்குவோம். புயற்காற்றடித்த பிறகு மாந் தோப்புகளில் உட்கார நிழல் கிடையாது. ஆதலால் மேற்படி கோயில் மண்டபத்துக்கு வந்து சேர்ந்தோம். கோயிலைச் சூழ நான்கு புறத்திலும் கண்ணுக்கெட்டினவரை தென்னை மரங்கள் விழுந்து கிடந்தன. பல வளைந்து நின்றன. சில மரங்கள் தலை தூக்கி நேரே நின்றன. புயற்காற்று சென்ற வருஷம் கார்த்திகை மாதத்தில் அடித்தது. ஐந்தாறு மாதங்களாயும், இன்னும் ஒடிந்து கிடக்கும் மரங்களை யெடுத்து யாதேனும் பயன்படுத்த வழி தெரியாமல் ஜனங்கள் அவற்றை அப்படியே போட்டு வைத்திருக் கிறார்கள். இதைப் பார்த்துவிட்டு என்னோடிருந்த நாராயணஸாமி சொல்லுகிறான்:—

''கேட்டீரா, காளிதாஸரே, இந்த ஹிந்து ஜனங்களைப் போல சோம்பேறிகள் மூன்று லோகத்திலுமில்லை. இந்த மரங்களை வெட்டி யெடுத்துக் கொண்டுபோய் எப்படியேனும் உபயோகப் படுத்தக் கூடாதா? விழுந்தால் விழுந்தது; கிடந்தால் கிடந்தது; ஏனென்று கேட்பவர் இந்தியாவில் இல்லை. பாமர தேசமையா! பாமர தேசம்!'' என்றான். நான் அங்கே தனிமையையும் மவுனத் தையும் வேண்டி வந்தவன் ஆனபடியினால் அவனை நோக்கி:— ''நாராயணா; ஹிந்துக்கள் எப்படியேனும் போகட்டும். தனியிடம்; இங்கு மனுஷ்ய வாசனை கிடையாது; எவ்விதமான தொந்தரவுமு

இல்லே. மடத்துப் பரதேசிகள்கூடப் பிச்சைக்குக் கிளம்பி யிருக்கிருர்கள். பகல் பன்னிரண்டு மணிக்குத்தான் திரும்பி வருவார்கள். சிவசிவா என்று படுத்துத் தூங்கு'' என்றேன். அவனும் அப்படியே சரியென்று சொல்லி மேல் உத்ரீயத்தை விரித்துப் படுத்தான். உடனே தூங்கிப் போய்விட்டான். என் கையில் ''குரு பரம்பரா ப்ரபாவம்'' என்ற வைஷ்ணவ நூலொன்று கொண்டு வந்திருந்தேன். சட்டைத் துணிகளே யெல்லாம் கழற்றித் தலேக்குயரமாக வைத்துக்கொண்டு நானும் படுக்கை போட்டேன். அந்தப் புஸ்தகத்தில் ''ப்ரவேசம்'' என்ற முகவுரையில் பாதி வாசிக்கும் போதே எனக்கும் நல்ல தூக்கம் வந்தது. ஜில்ஜில்லென்று காற்று சுற்றிச் சுற்றி யடித்தது. கண் சொக்கிச் சொக்கித் தூங்கிற்று, விழித்து விழித்துத் தூங்கி பின்பு கடைசியாக எழுந்தபோது பகல் பதினேரு மணியாய்விட்டது. எழுந்தவுடனே கோயிற் கிணற்றில் ஜல மிறைத்து ஸ்நாநம் பண்ணினேம். அந்தக் கிணற்று ஜலம் மிகவும் ருசியுள்ளது. நன்ருகத் தெளிந்தது. ஸ்நாநத்தினுடைய இன்பம் வர்ணிக்க முடியாது. பிறகு வேதபுரத்திலிருந்து ஒருவன் ஆஹாரம் கொண்டு வந்தான். சாப்பிட்டுத் தாம்பூலம் போட்டுக் கொண்டிருந்தோம். அப்போது கோயிலுக்கெதிரேயுள்ள அல்லிக் குளத்தில் நாலேந்துபேர் வந்து குளித்துக்கொண் டிருந்தார்கள். ''நேர்த்தியான கிணற்று ஜல மிருக்கும்போது, அதை இறைத்துக் குளிக்காமல், அழுக்குக் குளத்திலே குளிக்கிற மூடர்களேப் பார்த்தீரா?'' என்று நாராயணஸாமி முணுமுணுத்தான். அந்த நால்வருடைய பெயரெல்லாம் நான் விசாரிக்கவில்லே. அவர்கள் அப்போது பிங்கள வருஷத்துப் பலாபலன்களேப் பற்றி வார்த்தையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களுடைய ஸம்பாஷணேயை இங்கு எழுத வேண்டுமாதலால், அவர்களுக்கு, நெட்டையன், கட்டையன், சொரியன், கரியன் என்ற கற்பனேப் பெயர்கள் கொடுக்கிறேன்.

சொரியன் சொல்லுகிருன்:— புது வருஷத்துப் பஞ்சாங்கம் கேட்டீர்களா? இந்த வருஷ மெப்படி? ஜனங்களுக்கு நல்லதா? கெட்டதா?

கரியன்:— நள வருஷத்திலே நாய் படும் கஷ்டம்; பிங்கள வருஷத்தில் பின்னுங் கொஞ்சம் கஷ்டம். ஜனங்களுக்கு சுகமேது?

கட்டையன்:— நேற்று பூமியிலே ஒரு நக்ஷத்திரம் வந்து மோதி, பூமி தூள்தூளாகச் சிதறிப் போகுமென்று ஒரு மாஸ

காலமாக எங்கே பார்த்தாலும் ஒரே பேச்சாய்க் கிடந்தது. ஒன்றும் நடககவில்லை. பொய் யென்கிறேன்.

நெட்டையன்:— அட போடா! தூள்தூளாகப் போகுமென்று நம்ம தமிழ்ச் சோசியன் சொல்லவில்லை. சீமைப் புளுகு!

கட்டையன்:— தமிழ்ச் சோசியனுக்கு இப்படிப் பெரிய பொய் சொல்லத் தெரியாது. அவன் புளுகுகிற விதம் வேறே!

நெட்டையன்:— அட போடா! தமிழினிலே ஒருத்தன் இரண்டுபேர் நிஜம் சொல்லுகிற சோசியனு முண்டு. ஆனல் நிஜம் பேசுகிற சோசியனுக்கு ஊரிலே அதிக மதிப்புக் கிடையாது.

கட்டையன்:— சோசிய சாஸ்திரமே பொய்யென் கிறேன். அவர்கள் இவ்வாறு பேசிக்கொண் டிருக்கையில் நாராயணஸாமி ஒருபுறம் கிளம்பிவிட்டான். அவன் சொல்லுகிருன்:—

"ஏன் காளிதாஸரே, அமெரிக்காவில் பெரிய பெரிய ஸயன்ஸ்கார சாஸ்திரிகள் கண்டுபிடித்துச் சொன்னதுகூடப் பொய்யாகிவிட்டதே! இது பெரிய ஆச்சர்யம்! பூமி தூளாகா விட்டாலும் ஒரு பூகம்பமாவது நடக்குமென்று நான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். நேற்று ராத்திரி நம்ம தெருவில் அநேகர் தூங்கவேயில்லை. குழந்தை குட்டிகளை எல்லாம் விழிக்க வைத்துக் கொண்டு கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். ஸயன்ஸ் பண்டிதர்கூடச் சில சமயங்களில் பொய் சொல்லத்தான் செய்கிருர்கள்" என்ருன்.

நான் குளத்தில் குளித்தவர்களுடைய சம்பாஷணையில் கவனம் செலுத்தினேன்.

நெட்டையன் சொல்லுகிருன்:— வேதபுரத்திலே வெங்காயக் கடைக்குப் பக்கத்து வீட்டிலே பெரியண்ண வாத்தியார் இருக்கிருரே, தெரியுமா? அவர் சோசியம் தப்பவே செய்யாது. அவர் எங்கள் தாத்தா செத்துப் போன நாள், மணி எல்லாம் துல்யமாகச் சொன்னுர். பூமி வெடிக்காதென்றும், அது சீமைப் புளுகென்றும், அதை நம்பக்கூடாதென்றும் அவர் என்னிடம் பத்து நாளுக்கு முந்தியே சொன்னுர். பெரியண்ண வாத்தியார் நாளது பிங்கள வருஷத்துக்குச் சொல்லிய பலன்களை யெல்லாம் அப்படியே சொல்லுகிறேன். கவனமாகக் கேளுங்கள்.

பிங்கள வருஷத்தில் நல்ல மழை பெய்யும். நாடு செழிக்கும். நாட்டுத் தானியம் வெளியே போகாது. ஏழைகளுக்குச் சோறு கொஞ்சம் அதிகமாகக் கிடைக்கும். பசு முதலிய நல்ல ஜந்துக்கள் விருத்தியாகும். துஷ்ட ஜந்துக்கள் எல்லாம் செத்துப்போகும். தேள், பாம்பு, நட்டுவாய்க்காலி முதலியவற்றின் பீடை குறையும். பிணி குறையும். துர்மரணமும், அகால மரணமும் குறையும். வெளித் தேசங்களில் சண்டை நடக்கும்; நம்முடைய தேசத்தில் சண்டை நடக்காமலே பல மாறுதல் ஏற்படும். ஜாதி பேதம் குறையும். ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் படிப்பு விருத்தியாகும். ஜனங்களுக்குள்ளே தைரியமும், பலமும், வீரியமும், தெய்வ பக்தியும் அதிகப்படும். நம்முடைய தேசம் மேன்மையடையும் என்று பெரியண்ண வாத்தியார் சொன்னதாக நெட்டையன் சொன்னான்.

''நாராயணஸாமி, கவனி'' என்றேன்.

''பாமர ஜனங்களுடைய வார்த்தை'' என்று நாராயணஸாமி சொன்னான்.

''தெய்வ வாக்கு'' என்று நான் சொன்னேன்.

பிறகு சிறிது நேரம் அந்தக் கோயிலில் சுகமாகப் பாட்டிலும் பேச்சிலும் பொழுது கழித்துவிட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்துவிட்டோம்.

காக்காய்ப் பார்லிமெண்ட்

நேற்று ஸாயங்காலம் என்னைப் பார்க்கும் பொருட்டாக உடுப்பியிலிருந்து ஒரு ஸாமியார் வந்தார். ''உம்முடைய பெயரென்ன?'' என்று கேட்டேன். ''நாராயண பரமஹம்ஸர்'' என்று சொன்னார். ''நீர் எங்கே வந்தீர்?'' என்று கேட்டேன். ''உமக்கு ஜந்துக்களின் பாஷையைக் கற்பிக்கும் பொருட்டாக வந்தேன். என்னை உடுப்பியிலிருக்கும் உழக்குப் பிள்ளையார் அனுப்பினார்'' என்று சொன்னார். ''சரி, கற்றுக்கொடும்'' என்றேன். அப்படியே கற்றுக் கொடுத்தார்.

காய்க்காய் பாஷை மிகவும் சுலபம். இரண்டு மணி நேரத்திற்குள் படித்து விடலாம்.

'கா' என்றால் 'சோறு வேண்டும்' என்றர்த்தம். 'கக்கா' என்றால் 'என்னுடைய சோற்றில் நீ பங்குக்கு வாராதே' என்றர்த்தம். 'காக்கா' என்றால் 'எனக்கு ஒரு முத்தம் தாடி 'கண்ணே' என்றர்த்தம். இது ஆண் காக்கை பெண் காக்கையை நோக்கிச் சொல்லுகிற வார்த்தை. 'கஹாகா' என்றால் 'சண்டை போடுவோம்' என்றர்த்தம். 'ஹகா' என்றால் 'மூடா' என்றர்த்தம்.' 'ஹாகா' என்றால் 'உதைப்பேன' என்றர்த்தம். இந்தப் படி ஏறக்குறைய மனுஷ்ய அகராதி முழுதும் காக்கை பாஷையில், க, ஹா, க்ஹ, முதலிய ஏழெட்டு அக்ஷரங்களைப் பலவேறு விதமாகக் கலந்து அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை முழுதும் மற்றவர்களுக்குச் சொல்ல இப்போது சாவகாசமில்லை. பிறருக்குச் சொல்லவும் கூடாது. அந்த நாராயண பரமஹம்ஸருக்குத் தமிழ் தெரியாது. ஆகையால் அவர் பத்திரிகைகள் வாசிக்க மாட்டார். இல்லாவிட்டால் நான் மேற்படி நாலைந்து வார்த்தைகள் திருஷ்டாந்தத்துக்காக எழுதினதிலேயே அவருக்கு மிகுந்த கோபமுண்டாய் விடும். ஒரு வார்த்தை கூட மற்றவர்களுக்குச் சொல்லக் கூடாதென்று என்னிடம் வற்புறுத்திச் சொன்னார். "போனால் போகட்டும். ஐயோ, பாவம்" என்று நாலு வார்த்தை காட்டி வைத்தேன்.

இன்று ஸாயங்காலம் அந்த பாஷையைப் பரீக்ஷை செய்து பார்க்கும் பொருட்டாக, மேல் மாடத்து முற்ற வெளியிலே போய் உட்கார்ந்து பார்த்தேன். பக்கத்து வீட்டு மெத்தைச் சுவரின் மேல் நாற்பது காக்கை உட்கார்ந்திருக்கிறது. "நாற்பது காக்கைகள் உட்கார்ந்திருக்கின்றன என்று பன்மை சொல்ல வேண்டாமோ?" என்று எண்ணிச் சில இலக்கணக்காரர்கள் சண்டைக்கு வரக்கூடும், அது பிரயோஜன மில்லை. நான் சொல்வதுதான் சரியான பிரயோகம் என்பதற்கு போகர் இலக்கணத்தில் ஆதாரமிருக்கின்றது. "போகர் இலக்கணம் உமக்கு எங்கே கிடைத்தது" என்று கேட்கலாம். அதெல்லாம் மற்றொரு சமயம் சொல்லுகிறேன். அதைப்பற்றி இப்போது பேச்சில்லை. இப்போது காக்காய்ப் பார்லிமெண்டைக் குறித்துப் பேச்சு. அந்த நாற்பதில் ஒரு கிழக்காக்கை ராஜா. அந்த ராஜா சொல்லுகிறது:— மனிதருக்குள் ராஜாக்களுக்கு உயர்ந்த சம்பளங்கள் கொடுக்கிறார்கள். கோடி ஏழைகளுக்கு அதாவது ஸாதாரணக் குடிகளுக்

குள்ள சொத்தை விட ராஜாவுக்கு அதிக சொத்து. போன மாசம் நான் பட்டணத்துக்குப் போயிருந்தேன். அங்கே ருஷியா தேசத்துக் கொக்கு ஒன்று வந்திருந்தது. அங்கே சண்டை துமால் படுகிறதாம். ஜார் சக்கரவர்த்தி கக்ஷி ஒன்று. அவர் யோக்கியர். அவரைத் தள்ளிவிட வேண்டுமென்பது இரண்டாவது கக்ஷி. இரண்டு கக்ஷியாரும் அயோக்கியர்களாதலால் இரண்டையும் தொலைத்துவிட வேண்டுமென்று மூன்றாவது கக்ஷி. மேற்படி மூன்று கக்ஷியாரும் திருடரென்று நாலாவது கக்ஷி. இந்த நாலு கக்ஷியாரையும் பொங்கலிட்டு விட்டுப் பிறகுதான் யேசு கிறிஸ்து நாதரைத் தொழ வேண்டுமென்று ஐந்தாவது கக்ஷி. இப்படியே நூற்றிருபது கக்ஷிகள் அந்த தேசத்தில் இருக்கின்றனவாம்.

இந்த 120 கக்ஷியார் பரஸ்பரம் செய்யும் ஹிம்ஸை பொறுக்காமல் "இந்தியாவுக்குப் போவோம். அங்கேதான் சண்டையில்லாத இடம், ஹிமயமலைப் பொந்தில் வசிப்போம்" என்று வந்ததாம். அது சும்மா பட்டணத்துக்கு வந்து அனிபெஸன்ட் அம்மாளுடைய தியஸாபிகல் சங்கத்துத் தோட்டத்தில் சில காலம் வசிக்க வந்தது. அந்தத் தோட்டக் காற்று ஸமாதானமும், வேதாந்த வாஸனையுமுடைய தாதலால், அங்கே போய்ச் சில காலம் வசித்தால், ருஷியாவில் மனுஷ்யர் பரஸ்பரம் கொலை பண்ணும் பாவத்தைப் பார்த்த தோஷம் நீங்கிவிடுமென்று மேற்படி கொக்கு ஹிமயமலையிலே கேள்விப் பட்டதாம்.

கேட்டீர்களா, காகங்களே, அந்த ருஷியா தேசத்து ஜார் சக்கரவர்த்தியை இப்போது அடித்துத் துரத்தி விட்டார்களாம். அந்த ஜார் ஒருவனுக்கு மாத்திரம் கோடானு கோடியான சம்பளமாம். இப்போது நம்முடைய தேசத்திலே கூடத் திருவாங்கூர் மகாராஜா, மைசூர் ராஜா முதலிய ராஜாக்களுக்குக் கூட எல்லா ஜனங்களும் சேர்ந்து பெரிய பெரிய ஆஸ்தி வைத்திருக்கிறார்கள்.

நானே உங்களை வீணாக ஆளுகிறேன். ஏதாவது சண்டைகள் நேரிட்டால் என்னிடம் மத்தியஸ்தம் தீர்க்க வருகிறீர்கள். நான் தொண்டைத் தண்ணீரை வற்றடித்து உங்களுக்குள்ளே மத்தியஸ்தம் பண்ணுகிறேன். ஏதேனும் ஆபத்து நேரிட்டால், அதை நீக்குவதற்கு என்னிடம் உபாயம் கேட்க வருகிறீர்கள். நான் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு உபாயம் கண்டு பிடித்துச் சொல்லு

கிறேன். இதற்கெல்லாம் சம்பளமா? சாடிக்கையா? ஒரு இழவும் கிடையாது. தண்டத்துக்கு உழைக்கிறேன். எல்லாரையும் போல நானும் வயிற்றுக்காக நாள் முழுவதும் ஓடி உழன்று பாடுபட்டுத்தான் தின்ன வேண்டி யிருக்கிறது. அடே காகங்கள், கேளீர்:

ஒவ்வொரு காக்கைக்கும் நாள்தோறும் கிடைக்கிற ஆஹாரத்தில் ஆறிலே ஒரு பங்கு எனக்குக் கொடுத்துவிட வேண்டும். அதை வைத்துக்கொண்டு நானும், என் பெண்டாட்டியும், என் குழந்தைகளும், என் அண்ணன், தம்பி, மாமன், மச்சான், என் வைப்பாட்டியார், ஏழு பேர். அவர்களுடைய குடும்பத்தார் இத்தனை பேரும் அரை வயிறு ஆகாரம் கஷ்டமில்லாமல் நடத்துவோம். இப்போது என் குடும்பத்துக் காக்கைகளுக்கும் மற்ற காகங்களுக்கும் எவ்விதமான வேற்றுமையும் இல்லை. ஏழெட்டு நாளுக்கு முந்தி ஒரு வீட்டுக் கொல்லையிலே கிடந்தது. அது சோறில்லை; கறியில்லை; எலும்பில்லை; ஒன்றுமில்லை; அசுத்த வஸ்து கிடந்தது. அதைத் தின்னப் போனேன். அங்கே ஒரு கிழவன் வந்து கல்லை எறிந்தான். என்மேலே இந்த வலச் சிறகிலே காயம். இது சரிப்படாது. இனிமேல் எனக்குப் பிரஜைகள் ஆறில் ஒரு பங்கு கொடுத்து விட வேண்டும்'' என்று சொல்லிற்று.

இதைக் கேட்டவுடனே ஒரு கிழக்காகம் சொல்லுகிறது:—

மகாராஜா, தாங்கள் இதுவரையில்லாத புதிய வழக்கம் ஏற்படுத்துவது நியாயமில்லை. இருந்தாலும் அவசரத்தை முன்னிட்டுச் சொல்லுகிறீர்கள்! அதற்கு நாங்கள் எதிர்த்துப் பேசுவது நியாயமில்லை. ஆனால் தங்களுக்குள்ள அவஸரத்தைப் போலவே என்போன்ற மந்திரிமாருக்கும் அவஸர முண்டென்பதை தாங்கள் மறந்து விட்டதை நினைக்க எனக்கு மிகுந்த ஆச்சர்ய முண்டாகிறது. தங்களுக்கு ஒவ்வொரு காக்கையும் தன் வரும்படியில் பன்னிரண்டில் ஒரு பகுதி கட்ட வேண்டு மென்றும், அதில் மூன்றில் ஒரு பாகம் தாங்கள் மந்திரிமார் செலவுக்குக் கொடுக்க வேண்டு மென்றும், ஏற்படுத்துதல் நியாய மென்று என் புத்தியில் படுகிறது'' என்று சொல்லிற்று. அப்பொழுது ஒரு அண்டங் காக்கை எழுந்து:—''கக்கஹா, கக்கஹா நீங்கள் இரண்டு கக்ஷியாரும் அயோக்யர்கள். உங்களை உதைப்பேன்'' என்றது. வேறொரு காகம் எழுந்து ஸமாதானப்படுத்திற்று. இதற்குள் மற்றொரு காகம் என்னைச் சுட்டிக் காட்டி:—''அதோ, அந்த மனுஷ

யனுக்கு நாம் பேசுகிற விஷயம் அர்த்தமாகிறது. ஆதலால் நாம் இங்கே பேசக்கூடாது. வேறிடத்துக்குப் போவோம்'' என்றது. உடனே எல்லாக் காகங்களும் எழுந்து பறந்து போய் விட்டன.

இது நிஜமாக நடந்த விஷயமில்லை. கற்பனைக் கதை.

பிழைத்தோம்

மாலை நாலு மணியா யிருக்கும்.

நான் சிறிது ஆயாஸத்தினால் படுத்து இலேசான தூக்கம் தூங்கி விழித்துக் கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டு தாம்பூலம் போட்டுக்கொள்ள யோசனை செய்து கொண்டிருந்தேன். அப்போது வீரபுரம் கிருஷ்ணய்யங்கார் வந்து சேர்ந்தார். இவர் நமக்கு ஆப்த ஸ்நேகிதர். நல்ல யோக்கியர். ஆனால், சூது தெரியாத ஸாதுவான பிராணி.

இவர் வந்தவுடனே ''ஓராச்சர்யம்!'' என்று கூவினார். ''என்ன விஷயம்?'' என்று கேட்டேன். ''நேற்று ராத்திரி ஒரு கனவு கண்டேன்'' என்றார். ''என்ன கனவு? சொல்லும்'' என்றேன்.

வீரபுரம் கிருஷ்ணய்யங்கார் பின் வருமாறு சொல்லலானார்:—

''டாம், டாம், டாம் என்று வெடிச் சத்தம் கேட்கிறது. எங்கு பார்த்தாலும் புகை. அந்தப் புகைச்சலுக்குள்ளே நான் சுழற் காற்றில் அகப்பட்ட பக்ஷி போலே அகப்பட்டுக் கொண்டேன். திடீரென்று எனக்குக் கீழே ஒரு வெடி கிளம்பும். அது என்னைக் கொண்டு நூறு காத வழி தூரத்தில் ஒரு க்ஷணத்திலே எறிந்து விடும். அப்படிப்பட்ட வேகத்தை சாமானியமாக விழித்துக் கொண்டிருக்கும் நேரத்தில் நம்மாலே ஸ்மரிக்கக் கூட முடியாது.

''மனோவேகம் என்பதின் பொருளை நேற்று ராத்திரித்தான் கண்டேன். அடே ராமா! ஒரு தள்ளுத் தள்ளினால் நேரே தலையை வானத்திலே கொண்டு முட்டும். அங்கே போனவுடன் மற்றொரு

வெடி, அது பாதாளத்திலே வீழ்த்தும். எட்டுத் திசையும் பதி னாறு கோணமும், என்னைக் கொண்டு மோதினபடியாக இருந் தது. வெடியின் சத்தமோ ஸாமான்ய மன்று. அண்ட கோளங் கள் இடிந்து போகும்படியான சத்தம். இப்படி நெடுநேரம் கழிந் தது. எத்தனை மணி நேரம் இந்தக் கனவு நீடித்த தென்பதை என் றால் இப்போது துல்லியமாகச் சொல்ல முடியாது. ஆனால் ஸ்வப்பநத்திலே அது காலே யரைக்கால் யுகம்போலிருந்தது. மரணாவஸ்தை இனிமேல் எனக்கு வேறு வேண்டியதில்லை. மூச் சுத் திணறுகிறது, உயிர் தத்தளிக்கிறது. அந்த அவஸ்தை ஒரு முடிவுக்கு வருமென்றாவது, என் பிராணன் மிஞ்சுமென்றாவது எனக்கு அப்போது தோன்றவே யில்லை. நெடுநேரம் இப்படி என் னைப் புரட்டித் தள்ளிய பிறகு ஒரு சுவர் மேலே கொண்டு மோதிற்று. அந்தச் சுவரில் 'ஓம் சக்தி' என்று ஒளி எழுத்துக் களால் பல விடங்களில் எழுதப்பட் டிருந்தது. அவற்றுள் மிக வும் ஒளி பொருந்திய எழுத்தின் கீழே ஒரு சிறு பொந்திருந்தது. அந்தப் பொந்துக்குள்ளே போய் விழுந்தேன். ஆரம்பத்தில் இவ் வளவு சிறிய பொந்துக்குள் நாம் எப்படி நுழைய முடியுமென்று நினைத்தேன். பிறகு ஸ்வப்பநந் தானே? எவ்விதமாகவோ அந்தப் பொந்துக்குள் என உடம்பு முழுதும் நுழைந்திருக்கக் கண்டேன். அதற்குள்ளே போனவுடன் புகைச்சலுமில்லை, வெடியும் நின்று விட்டது, மூச்சுத் திணறவுமில்லை, ஆறுதலுண்டாயிற்று. பிழைத் தோமப்பா, என்று நினைத்துக் கொண்டேன். இவ்வளவு தான் கனவு. இந்தக் கனவின் பொருளென்ன? இது என்ன விஷயத் தைக் குறிப்பிடுகின்றது?' என்று கிருஷ்ணய்யங்கார் கேட்டார்.

'கனவுக்குப் பொருள் கண்டு பிடித்துச் சொல்லும் சாஸ்திரம் எனக்குத் தெரியாது' என்று சொன்னேன்.

கிருஷ்ணய்யங்காருக்குத் திருப்தி ஏற்படவில்லை. நான் கனவு சாஸ்திரத்திலேயே ஒரு வேளை நம்பிக்கை யில்லாமல் இருக்கலா மென்று நினைத்து அவர் கொஞ்சம் முகத்தைச் சிணுக்கினார். பிறகு சொல்லுகிறார்:—

''அப்படி நினையாதேயுமையா. கனவுக்குப் பொருளுண்டு. பல முறை கனவிலே கண்டது நனவிலே நடப்பதை நான் பார்த் திருக்கிறேன்'' என்றார்.

'காலைச் சுற்றின பாம்பு கடித்தாலொழியத் தீராது' என்று வசனம் சொல்லுகிறது. ஆதலால், நான் இவருக்கு ஏதேனும் விடை சொல்லித்தான் தீர வேண்டுமென்று கண்டுபிடித்துக் கொண்டேன். எனவே பின்வருமாறு சொன்னேன்:—

"அந்த வெடிப்புத்தான் உலக நிலை; அந்த சக்தி மந்திரமே தாரகம். அந்தப் பொந்து விடுதலை. அதற்குள் நுழைவது கஷ்டம். தெய்வ வெடியினுலே தள்ளின லொழிய மனிதன் ஜீவன் முக்தி நிலையில் நுழைய முடியாது. உள்ளே நுழைந்து விட்டால் பிறகு அது விஸ்தாரமான அரண்மனையாகக் காணப்படும். அதற்குள்ளே நுழைந்தவர்களுக்கு அதன் பிறகு எவ்விதமான அபாயமு மில்லை. அதற்குள்ளே போனவர்கள் உண்மையாகவே பிழைத்தார்கள்" என்று சொன்னேன். கிருஷ்ணய்யங்கார் இதைக் கேட்டு மிகவும் சந்தோஷத்துடன் விடைப்பெற்றுச் சென்றார்.

புதிய கோணங்கி.

(அதாவது குடுகுடுப்பைக்காரன்.)

வேதபுரத்தில் ஒரு புது மாதிரிக் குடு குடுப்பைக்காரன் புறப் பட்டிருக்கிறான். உடுக்கைத் தட்டுவதிலே முப்பத்தைந்து தாள பேதங்களும், அவற்றிலே பல வித்தியாஸங்களும் காட்டுகிறான். தாள விஷயத்திலே மஹா கெட்டிக்காரன். உடம்பு மேலே துணி மூட்டை சுமந்துகொண்டு போவதில்லை. நல்ல வெள்ளை வேஷ்டி உடுத்தி, வெள்ளைச் சட்டை போட்டுக் கொண் டிருக்கிறான். தலை யிலே சிவப்புத் துணியால் வளைந்து வளைந்து பெரிய பாகை கட்டி யிருக்கிறான். பாகையைப் பார்த்தால் நெல்லூர் அரிசி மூட்டை யிலே பாதி மூட்டையைப் போலிருக்கிறது. நெற்றியிலே பெரிய குங்குமப் பொட்டு. மீசையும் கிருதாவுமாக மிகவும் விரிந்த பெரிய முகத்துக்கும் அவனுடைய சிவப்பு நிறத்துக்கும் அந்தக் குங்குமப் பொட்டு நன்றாகப் பொருந்தி யிருக்கிறது. ஆள் நெட்டை; தடியன். காலிலே ஹைதராபாது ஜோடு மாட்டியிருக் கிறான். நேற்றுக் காலையிலே, இவன் நம்முடைய வீதி வழியாக வந்தான். உடுக்கையிலே தாள விஸ்தாரம் நடக்கிறது. பெரிய

மிருதங்கக்காரன் வேலை செய்வது போலே செய்கிறான். நல்ல கெட்டிக்காரன். அவன் சொன்னான்:—

''குடுகுடு குடுகுடு குடுகுடு குடுகுடு;
நல்ல காலம் வருகுது; நல்ல காலம் வருகுது;
ஜாதிகள் சேருது; சண்டைகள் தொலையுது;
சொல்லடி, சொல்லடி, சக்தி மாகாளீ,
வேதபுரத்தாருக்கு நல்லகுறி சொல்லு!
தரித்திரம் போகுது, செல்வம் வருகுது;
படிப்பு வளருது; பாவம் தொலையுது;
படிச்சவன் சூதும் பாவமும் பண்ணினால்
போவான், போவன்; ஐயோவென்று போவான்.
வேதபுரத்திலே வியாபாரம் பெருகுது;
தொழில் பெருகுது; தொழிலாளி வாழ்வான்;
சாத்திரம் வளருது; சூத்திரம் தெரியுது;
யந்திரம் பெருகுது; தந்திரம் வளருது;
மந்திர மெல்லாம் வளருது, வளருது!
குடுகுடு குடுகுடு குடுகுடு குடுகுடு,
சொல்லடீ. சொல்லடீ, மலையாள பகவதீ.
அந்தரி, வீரி, சண்டிகை; சூலி!
குடுகுடு குடுகுடு''

இப்படி அவன் சொல்லிக்கொண்டு போவதை நான் மெத்தையிலிருந்து கேட்டேன். இதென்னடா புதுமையாக இருக்கிறதென்று ஆச்சரியத்துடன் அவனை நிற்கச் சொன்னேன். நின்றான். கீழே இறங்கிப்போய், அவனை ஸமீபத்திலே அழைத்து ''எந்த ஊர்?'' என்று கேட்டேன். ''சாமி, குடுகுடுக்காரனுக்கு ஊரேது, நாடேது? எங்கேயோ பிறந்தேன், எங்கேயோ வளர்ந்தேன். எங்கெல்லாமோ சுற்றிக்கொண்டு வருகிறேன்'' என்றான். அப்போது நான் சொன்னேன்:—

'உன்னைப் பார்த்தால் புதுமையாகத் தெரிகிறது. சாதாரணக் கோணங்கிகளைப் போலில்லை. உன்னுடைய பூர்வோத்தரங்களைக் கூடிய வரையில் ஸவிஸ்தாரமாகச் சொல்லு. உனக்கு நேர்த்தியான சரிகை வேஷ்டி கொடுக்கிறேன்' என்றேன். அப்போது, குடுகுடுக்காரன் சொல்லுகிறான்:—''சாமி, நான் பிறந்த இடம் தெரியாது. என்னுடைய தாயார் முகம் தெரியாது. என்னுடைய தகப்பனுருக்கு இதுவே தொழில். அவர் தெற்குப் பக்கத்தைச

சேர்ந்தவர். 'ஒன்பது கம்பளத்தார்' என்ற ஜாதி. எனக்குப் பத்து வயதாக இருக்கும்போது, தஞ்சாவூருக்கு என் தகப்பனார் என்னை அழைத்துக்கொண்டு போனார். அங்கே வைசூரி கண்டு செத்துப் போய் விட்டார். பிறகு நான் இதே தொழிலினால் ஜீவனம் செய்து கொண்டு பல தேசங்கள் சுற்றி ஹைதராபாத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தேன். அப்போது எனக்கு வயது இருபதிருக்கும். அங்கே ஜான்ஸன் என்ற துரை வந்திருந்தான். நல்ல மனுஷ்யன். அவன் ஒரு 'கம்பெனி ஏஜெண்டு.' இந்தியாவிலிருந்து தாசிகள், நட்டுவர், கழைக் கூத்தாடிகள், செப்பிடு வித்தைக்காரர், ஜாலக்காரர் முதலிய பல தொழிலாளிகளைச் சம்பளம் கொடுத்துக் கூட்டிக் கொண்டு போய், வெள்ளைக்காரர் தேசங்களிலே, பல இடங்களில் கூடார மடித்து வேடிக்கை காண்பிப்பது அந்தக் கம்பெனியாரின் தொழில். விதிவசத்தினால் நான் அந்த ஜான்ஸன்துரை கம்பெனியிலே சேர்ந்தேன். இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் முதலிய ஐரோப்பிய தேசங்களிலே ஸஞ்சாரம் செய்திருக்கிறேன். அமெரிக்காவுக்குப் போயிருக்கிறேன். இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்பு சண்டை தொடங்கினபோது, மேற்படி 'கம்பெனி' கலைந்து போய் விட்டது. எங்களுக் கெல்லாம் பணம் கொடுத்து இந்தியாவுக்கு அனுப்பி விட்டார்கள். உயிருள்ளவரை போஜனத்துக்குப் போதும்படியான பணம் சேர்த்து வைத்திருக்கிறேன். ஆனாலும், பூர்வீகத் தொழிலைக் கைவிடுவது நியாயமில்லை யென்று நினைத்து இங்கு வந்த பின்னும் பல வூர்களில் சுற்றி, இதே தொழில் செய்து வருகிறேன்.

ஐரோப்பா முதலிய தேசங்களில் சுற்றின காலத்தில் மற்றக் கூத்தாடிகளைப் போலே வீண் பொழுது போக்காமல், அவ்விடத்துப் பாஷைகளைக் கொஞ்சம் படித்து வந்தேன். எனக்கு இங்கிலீஷ் நன்றாகத் தெரியும். வேறு சில பாஷைகளும் தெரியும். அனேக புஸ்தகங்கள் வாசித்திருக்கிறேன். இங்கு வந்து பார்க்கையிலே அவ்விடத்து ஜனங்களைக் காட்டிலும் இங்குள்ளவர்கள் பல விஷயங்களிலே குறைவு பட்டிருக்கிறார்கள்.

நம்முடைய பரம்பரைத் தொழிலை வைத்துக் கொண்டே ஊரூராகப் போய் இங்குள்ள ஜனங்களுக்குக் கூடிய வரை நியாயங்கள் சொல்லிக் கொண்டு வரலாமென்று புறப்பட்டிருக்கிறேன். இது தான் என்னுடைய விருத்தாந்தம்' என்றான்.

ஒரு ஜரிகை வேஷ்டி எடுத்துக் கொடுக்கப் போனேன்; போன தீபாவளிக்கு வாங்கினது; நல்ல வேஷ்டி.

'சாமி, வேண்டியதில்லை' என்று சொல்லிவிட்டு அவன் மறுபடி உடுக்கை யடித்துக்கொண்டு போய் விட்டான். போகும் போதே சொல்லுகிறான்:—

''குடுகுடு, குடுகுடு, குடுகுடு, குடுகுடு,
சாமிமார்க்கெல்லாம் தைரியம் வளருது,
தொப்பை சுருங்குது; சுறு சுறுப்பு விளையுது.
எட்டு லச்சுமியும் ஏறி வளருது.
பயந் தொலையுது, பாவந் தொலையுது,
சாத்திரம் வளருது, சாதி குறையுது.
நேத்திரம் திறக்குது, நியாயந் தெரியுது,
பழைய பயித்தியம் படீலென்று தெளியுது,
வீரம் வருகுது, மேன்மை கிடைக்குது,
சொல்லடீ சக்தி, மலையாள பகவதி,
தர்மம் பெருகுது, தர்மம் பெருகுது.'

என்று சொல்லிக்கொண்டே போனான். அவன் முதுகுப் புறத்தை நோக்கி, தெய்வத்தை நினைத்து, ஒரு கும்பிடு போட்டேன்.

கடல்.

ஒரு நாள் மாலையில் நான் வேதபுரம் கடற்கரையில் தனியிடத்தில் மணல் மேலே போய்ப் படுத்துக் கொண்டிருந்தேன். பகலில் நெடுந் தூரம் நடந்த இளைப்பினால் அப்படியே தூங்கிப் போய் விட்டேன். அந்தத் தூக்கத்திலே கண்ட கனவை எழுதுகிறேன்.

நடுக் கடலில் ஒரு தீவு; அதனிடையே பெரிய அரமனை. அரமனைக் கருகே சிங்காரத் தோட்டம். அதில் ஒரு நீரோடை, அதனருகே புல்லாந்தரைமேல் பதினாறு வயதுள்ள ஒரு கன்னிகை உட்கார்ந்திருந்தாள். அவள் என்னைக் கண்ட மாத்திரத்தில் எழுந்து அரமனைக்குள் ஓடிப்போய் விட்டாள். நான் அவ்வழியைப் பின் தொடர்ந்து சென்றேன். போகிற வழியில் ஒரு பெரிய பாம்பு கிடந்தது. என்னைக் கண்டவுடன்

படத்தைத் தூக்கி என்மேலே பாய்ந்து கடிக்க வந்தது. நான் ஓடினேன். அது என்னைத் துரத்திக்கொண்டு வந்தது. ஓடி யோடிக் கடற்கரைக்கு வந்து சேர்ந்தேன். பாம்பு காலுக்கு மிகவும் சமீபமாக வந்தது. கடலுக்குள்ளே குதித்தேன். கடலிலே புயற்காற்று ஓரலையைத் தூக்கி மூன்று பனையளவு தூரம் மேலே எறிகிறது. மற்றோரலை மூன்று பனையளவு பள்ளத்தில் வீழ்த்துகிறது. எப்படியோ சாகாமல் அந்த அலைக்குத் தப்பி விட்டேன். நெடு நேரத்துக் கப்பால் அலை அடங்கிற்று, நான் நீச்சை விடவில்லை. எப்படியோ நீந்திக்கொண்டு வருகிறேன். ஆனால் கரை தென்படவில்லை. பிறகு கைகளில் நோவுண்டாயிற்று. என்னால் நீந்த முடியவில்லை. என்னுடைய குல தெய்வத்தின் பெயரை உச்சரித்தேன். அங்கே ஒரு கிழவன் தோணி விட்டுக்கொண்டு வந்தான். ''அண்ணே, அண்ணே, என்னை உன்னுடைய தோணியில் ஏற்றிக் கொள்ளு. நான் புயற் காற்றில் அடிபட்டு மிகவும் நொந்து போயிருக்கிறேன்'' என்று சொன்னேன். அவன் தனது தோணியில் ஏற்றிக்கொண்டான். தோணியை விட்டுக்கொண்டே கடலில் போகிறோம்; போகிறோம்; வழி தொலையவேயில்லை. ''அண்ணே, கரைசேர இன்னும் எத்தனை காலம் செல்லும்? எனக்குப் பசி கண்ணை அடைக்கிறதே. நான் என்ன செய்வேன்?'' என்று சொன்னேன். அந்தக்கிழவன் தின்பதற்குக் கொஞ்சம் அரிசி மாவும், ஒரு மிடறு தண்ணீரும் கொடுத்தான். இளைப்பாறி அப்படியே கண்ணயர்ந்தேன். (கனவுக்குள்ளே ஒரு தூக்கம்) கொஞ்சம் ஆயாசம் தெளிந்தவுடனே கண்ணை விழித்துப் பார்த்தேன்; கரை தெரிந்தது. கிழவன் என்னைக் கரையி லிறக்கி விட்டு, மறுபடி தனது தோணியைக் கடலிலே செலுத்திக்கொண்டு போனான்.

நான் அவனிடம் ஏதெல்லாமோ கேள்வி கேட்டேன். அவன் ஒன்றுக்கும் மறுமொழி சொல்லவில்லை. கண்ணுக் கெட்டும் வரை அவன் தோணியைப் பார்த்துக்கொண் டிருந்தேன். மறுபடி அந்தத் தீவுக்குள் கொஞ்சதூரம் போனவுடனே பழைய அரமனை தெரிந்தது. அதனருகே சிங்காரத் தோட்டம், அந்த நீரோடை. அந்தப் பெண்ணும் முன்போலவே புல்லாந் தரைமேல் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறாள். என்னைக் கண்டவுடன் மறுபடி யெழுந்து தன் வீட்டை நோக்கி யோடினாள். நான் தொடர்ந்து போகவில்லை. தொடர்ந்து போனால் முன்போலவே வழியில் பாம்பு கிடக்குமென்று நினைத்து மிகவும் பயங் கொண்டவனாய், அதிவேகமாகக் கடற்கரையை நோக்கி ஓடிச்சென்றேன். ஓடும்போதே பாம்பு துரத்

திசுகொண்டு வருகிறதா என்று பல முறை திரும்பிப் பார்த்தேன்: பாம்பு வரவில்லை. கரைக்கு வந்து சேர்ந்தவுடனே இந்தத் தீவி லிருந்து எப்படியேனும் வெளியேறிப் போகலாமென்று யோசித் தேன். அந்தப் பெண் யாரென்று தெரிந்துகொண்டு பிறகுதான் அந்தத் தீவிலிருந்து புறப்பட வேண்டுமென்று மற்றொரு யோசனை யுண்டாயிற்று. அப்போது பசியும் களைப்பும் அதிகமாக இருந்த படியால் அவற்றைத் தீர்க்க ஏதேனும் வழியுண்டா என்று சுற்றிப் பார்த்தேன். கரையோரமாகவே நெடுந்தூரம் நடந்து வந்தபோது அங்கே ஒரு குடிசை தென்பட்டது. அந்தக் குடிசைக்குள்ளே போய் நுழைந்தேன். அதற்குள்ளே ஒரு பிள்ளையார் வைத்திருந்தது. அந்த மூர்த்தியின் முன்னே ஓரிலையில் சோறு, கறி, பாயஸம், பக்ஷணம் முதலியனவும், ஒரு குடத்தில் நீரும், பக்கத்தில் புஷ்பம், சந்தனம் முதலிய பூஜா த்ரவ்யங்களும் வைத்திருக்கக் கண்டேன். எனது பசியின் கொடுமையினால் அந்த ஆஹாரத்தைத் தின்று விடலாமென்று யோசித்தேன். பிறகு சிந்தனை பண்ணிப் பார்த் தேன். "போன ஜன்மத்தில் என்ன பாவம் பண்ணியோ இந்த ஜன்மத்தில் இந்தத் தீவில் வரவும், இத்தனை கஷ்டப்படவும் ஹேது வுண்டாயிற்று. இப்போது பசித் துன்பத்தைப் பெரிதாக எண்ணி, எந்த மஹானோ ஸ்வாமி பூஜைக்காக வைத்திருக்கும் திருவமுதை அபகரித்தால், இன்னும் பாவமேற்படும். ஆதலால் அந்தக் காரி யம் செய்யக்கூடாது என்று தீர்மானம் செய்து கொண்டேன். பசி தாங்கவில்லை; நாமே பூஜை நைவேத்தியம் முடித்து விட்டுப் பிறகு அந்த உணவைக் கொள்ளலாமென்று நினைத்து ஸ்நானம் செய்ய இடம் கிடைக்குமா என்று பார்க்கும் பொருட்டு வெளியே வந்து சிறிது தூரம் சுற்றிப் பார்த்ததில் அங்கே ஒரு சுனை யிருந்தது. அதில் ஸ்நாநம் செய்து ஸந்தி முதலிய கர்மங்களை முடித்துவிட்டு மறுபடி குடிசைக்குள்ளே போய்ப் பார்க்கையில் பிள்ளையார் மாத் திரந்தா னிருந்தது. சோறு வடை தண்ணீர் பூ சந்தனம் ஒன்றை யும் காணவில்லை. எனக்கு வயிற்றெரிச்சல் பொறுக்க முடிய வில்லை. "பிள்ளையாரே, பிள்ளையாரே, உனக்கு எங்கள் வேதபுரி சேர்ந்தவுடனே முப்பத்து மூன்று தேங்காய் உடைத்துப் பூஜை செய்கிறேன். எனக்கிந்த ஆபத்து நேரத்தில் உதவி செய்ய மாட் டாயா?" என்று வேண்டி வருத்தப்பட்டேன்.

இந்த நிலையில் எனது கனவு தடைப்பட்டது. பல குழப்பங்க ளுண்டாயின. செய்தி நினைப்பில்லை. பிறகு மறுபடியும் நான் கடலலைகளின்மீது மிதந்து செல்வது கண்டேன். யுகப்ரளயம்போலே

யிருந்தது. என் கைகள் புடைத்தன. கண் தெரியவில்லை. பிரக்கினை சரியில்லை. கடலைத் திவலை திவலையாக உடைத்து நாசம் செய்துவிட வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் வாயு புடைப்பதுபோலிருந்தது. அந்த சமயத்தில் எனதுடம்பைக் கடலலைகள் பந்தாடினது. என்னுயிரைக் காலதூதர் பந்தாடுவது போலே தோன்றிற்று. அப்போது மீண்டும் குலசக்தியின் பெயரை ஸ்மரித்து, விநாயகரை நினைத்துப் பிள்ளையாரே, என்னை வேதபுரத்துக் கரை சேர்த்து விட்டால் உமக்கு மூவாயிரத்து முந்நூறு தேங்காய் உடைக்கிறேன். காப்பாற்ற வேண்டும், காப்பாற்ற வேண்டும் என்று என்னை அறியாமல் கூவினேன். சிறிது நோத்துக்குள் புயற்காற்று நின்றது. அங்கே ஒரு தோணி வந்தது; தோணியின் அழகு சொல்லி முடியாது. மயில் முகப்பும், பொன்னிறமும் கொண்டதாய் அன்னம் நீந்தி வருவது போலே மெதுவாக என்னருகில் வந்த அத் தோணியிடையே ஒரு மறக்குமாரன் ஆஸன மிட்டு வீற்றிருந்தான். அவன் முகத்தினொளி தீ யொளிபோலே விளங்கிற்று. தோணியைக் கண்டவுடனே நான் கைகூப்பினேன். அப்போது தோணிக்காரனிடம் என்னை யேற்றிக் கொள்ளும்படி அவன் கட்டளை யிட்டான். அவர்கள் என்னை யேற்றிக் கொண்டனர். அந்தத் தோணியில் ஏறினவுடனே என் உடம்பிலும், மனதிலுமிருந்த துன்பங்களெல்லாம் நீங்கிப் போயின. என் உடம்பைப் பார்த்தால் ராஜா வுடை தரித்திருக்கிறது. பதினாறு வயதுப் பிள்ளையாகவே நானுமிருந்தேன். தோணியிடையிருந்த மன்னன் கரத்திலே வேல் தெரிந்தது. அப்போது கண்ணை விழித்தேன். வேதபுரத்துக் கடற்கரை; மாலைவேளை; மணல்மீது நான் படுத்திருப்பது கண்டேன்.

நம்பிக்கை யுண்டாகவில்லை. கண்ணை நன்றாகத் துடைத்துப் பார்த்தேன். தீவும், புயற்காற்றும், கனவென்று தெரிந்து கொண்டேன். அந்தத் தீவில் என்னைக் கண்டவுடன் ஓடி மறைந்த பெண்ணின் வடிவம் என் கண் முன்னே நிற்பதுபோ லிருந்தது. பிறகு தோணியிலே கண்ட மன்னன் வடிவம் தெரிந்தது......வீடு வந்து சேர்ந்தேன்.

வேதபுரத்தில் மௌனச்சாமியார் என்றொருவர் இருக்கிறார். அவரிடம் எனது கனவைச் சொல்லி, அந்தத் தீவிலே கண்ட பெண் யாரென்று கேட்டேன். "உன்னை யார் காப்பாற்றிய தென்பதை நீ அறியவில்லை. அந்தப் பெண் உன்னிடம் அன்பு கொண்

டாள். இரண்டாமுறை தோணியிலே தோன்றிய இளவரசன் கையில் ஒரு வேல் இருந்தது கண்டனையா? அதுவே உனக்குப் பெண்ணுருகத் தோன்றிற்று. உன்னைக் கவலைக் கடலில் வீழ்த்திய பெண்ணே பிறகு வேலாகத் தோன்றி உன்னைக் காத்தாள்'' என்று சொன்னார். சக்தியே வேலென்றும் அதுவே உயிருக்கு நல்ல துணை யென்றும் தெரிந்து கொண்டேன். சீக்கிரத்தில் நல்ல நாள் பார்த்து வேதபுரத்திலுள்ள ஏழைப்பிள்ளையாருக்கு மூவாயிரத்து முந்நூறு தேங்காய் உடைக்க வேண்டுமென்று தீர்மானம் செய்திருக்கிறேன்.

கடற்கரை யாண்டி.

ஒரு நாள், நடுப்பகல் நேரத்திலே, நான் வேதபுரத்தில் கடற்கரை மணலின் மேல் அலைக்கு எதிரே போய் உட்கார்ந்திருந்தேன். காலை முதலாகவே வானத்தை மேகங்கள் மூடி மந்தாரமாக இருந்தபடியால் மணல் சுடவில்லை. உச்சிக்கு நேரே ஸூர்யன். மேகப் படலத்துக்குட்பட்டு சந்தேகத்தால் மறைக்கப்பட்ட ஞானத்தைப்போல் ஒளி குன்றி யிருந்தான். அலைகள் எதிரே மோதின. வடகீழ்த் திசையிலிருந்து சில்லென்று குளிர்ந்த காற்று வீசிற்று. குருட்டு வெயில் கடல்மீது படுவதனால், அலைகளைப் பார்க்கும் போது கொஞ்சம் கண் கூசிற்று. சிறிது தொலையில் ஒரு வெளி நாட்டு வியாபாரக் கப்பல் வந்து நின்றது. நானும் பொழுது போகாமல், ஒரு தோணிப் புறத்திலே யிருந்து கடலையும் அலையையும் பற்றி யோசனை செய்து கொண்டிருந்தேன். 'அடா! ஓயாமல், ஓ-யா-மல், எப்போதும் இப்படி ஒலமிடுகிறதே! எத்தனை யுகங்களாயிற்றோ! விதியன்றோ இந்தக் கடலை இப்படி யாட்டுவது? விதியின் வலிமை பெரிது.'

'விதியினால் அண்டகோடிகள் சுழல்கின்றன, விதிப்படியே அணுக்கள் சலிக்கின்றன. மனுஷ்யர், தேவர், அசுரர் முதலிய பல கோடி ஜீவராசிகளின் மனங்களும், செயல்களும் விதிப்படி நடக்கின்றன. இந்த ஸூர்யன் விதிக்குக் கட்டுப்பட்டிருக்கிறான். மேகங்களெல்லாம் விதிப்படி பிறந்து, விதிப்படி யோடி, விதிப்படி மாய்கின்றன; இவ்வாறு யோசனை செய்து கொண்டிருக்கையிலே,

அங்கொரு யோகி வந்தார். இவருக்கு வேதபுரத்தார் 'கடற்கரை யாண்டி'' என்று பெயர் சொல்லுவார்கள். ஏழைகள் இவரைப் பெரிய சித்தரென்றும், ஞானி யென்றும் கொண்டாடுவார்கள். கண்ட இடத்தில் சோறு வாங்கித் தின்பார். வெயில் மழை பார்ப்பது கிடையாது. சில மாதங்கள் ஓரூரிலிருப்பார். பிறகு வேறெங்கேனும் போய், ஓரிரண்டு வருஷங்களுக்குப் பின் திரும்பி வருவார். இவருடைய தலையெல்லாம் சடை. அரையிலொரு காவித் துணி. வேதபுரத்தில் தங்கும் நாட்களிலே இவர் பெரும்பாலும் கடலோரத்தில் உலாவிக் கொண்டிருப்பார். அல்லது, தோணிகளுக்குள்ளே படுத்துத் தூங்குவார். இந்தக் கடற்கரையாண்டி நடுப் பகலில் நான் அலைகளைப் பார்த்து யோசனை செய்வது கண்டு புன் சிரிப்புடன் வந்து என்னருகே மணலின் மேல் உட்கார்ந்து கொண்டு ''என்ன யோசனை செய்கிறாய்?'' என்று கேட்டார்.

''விதியைப் பற்றி யோசனை செய்கிறேன்'' என்றேன். 'யாருடைய விதியை' என்று கேட்டார்.

'என்னுடைய விதியை; உம்முடைய விதியை; இந்தக் கடலின் விதியை; இந்த உலகத்தின் விதியை' என்று சொன்னேன். அப்போது கடற்கரை யாண்டி சொல்லுகிறார்:—

'தம்பி, உனக்கும், கடலுக்கும், உலகத்துக்கும் விதி தலைவன். எனக்கு விதி கிடையாது. ஆதலால் உங்கள் கூட்டத்தில் என்னைச சேர்த்துப் பேசாதே' என்றார்.

'எதனாலே?' என்று கேட்டேன்.

அப்போது, அந்த யோகி மிகவும் உரத்த குரலில், கடலோசை தணியும்படி பின்வரும் பாட்டை ஆச்சரியமான நாட ராகத்தில் பாடினார்.

'சேல்பட் டழிந்தது
செந்தூர் வயற் பொழில்;
தேங்கடம் பின்
மால் பட் டழிந்தது
பூங்கொடி யார் மனம்
மாமயிலோன்

வேல் பட் டழிந்தது
வேலையும், சூரனும்
வெற்புமவன்
கால் பட் டழிந்த திங்
கென்றலை மேலயன்
கை யெழுத்தே!'

கந்தரலங்காரத்தில் நான் பல முறை படித்திருக்கும் மேற்படி பாட்டை அந்த யோகி பாடும்போது, எனக்குப் புதிதாக இருந்தது. மேலெல்லாம் புளக முண்டாய் விட்டது. முதலிரண்டடி சாதாரணமாக உட்கார்ந்து சொன்னர். மூன்ருவது பதம் சொல்லுகையில் எழுந்து நின்று கொண்டார். கண்ணும், முகமும் ஒளி கொண்டு ஆவேசம் ஏறிப்போய் விட்டது. 'வேல் பட்டழிந்தது. வேலை (கடல்)' என்று சொல்லும்போது சுட்டு விரலால் கடலைக் குறித்துக் காட்டினர். கடல் நடுங்குவது போல் என் கண்ணுக்குப் புலப்பட்டது.

பிறகு சொன்னர்:—

தெய்வத்தின் வேலாலே கடல் உடைந்தது, மலை தூளாய் விட்டது. சூர பத்மன் சிதறிப் போனன். அந்த முருகனுடைய திருவடி என் முடி மீது தொட்டது. நான் விடுதலை கொண்டேன். 'விடுதலைப் பட்டது பாச வினை விலங்கே.'

இங்ஙனம் அவர் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் மழை வந்து விட்டது. நானெழுந்து வீட்டுக்குப் புறப்பட்டேன். அவர் அப்படியே அலையில் இறங்கி ஸ்நானம் செய்யப் போனர். நான் மணலைக் கடந்து சாலையில் ஏறும்போது, கடற்புறத்திலிருந்து சிங்கத்தின் ஒலி போலே 'விடுதலை; விடுதலை; விடுதலை' என்ற ஒலி கேட்டது.

செய்கை.

வேதபுரத்தில் வேதபுரீசர் ஆலயம் என்ற சிவன் கோவில் இருக்கிறது. அந்தக் கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் சுப்பிரமணியக் கடவுளுக்குப் பல அடியார் ரத்நமிழைத்த வேல் சாத்தும் கிரியை சென்ற திங்கட் கிழமை மாலையிலே நிகழ்ந்தது. அன்று காலையில் ஸ்வாமிக்குப பலவிதமான அபிஷேகங்கள் நடந்தன. சந்தனபிஷேகம் நடக்கும் ஸமயத்தில் நான் ஸந்நிதிக்குப் போய்ச் சேர்ந்தேன். எனக்கு முன்னுகவே என்னுடைய ஸ்நேஹிதர் பிரமராய அய்யர் அங்கு வந்து தரிசனம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்.

'சூர பத்மனே அடித்த உஷ்ணம் அமரும் பொருட்டாக எம் பெருமான் சந்தனபிஷேகம் செய்து கொள்ளுகிருன்' என்று பிரமராய அய்யர் சொன்னுர். அங்கே ஒரு பிச்சி (பிடித்துக் கொண்டவள் போலே காணப்பட்ட பெண்) வந்து கந்தர் ஷஷ்டி கவசம் சொல்லிக் கொண்டு ஸந்நதியிலே நின்று நிர்த்தனம் செய்தாள். இந்த விநோதமெல்லாம் கண்டு பிறகு தீபாராதனே சேவித்து விட்டு, நானும் பிரமராய அய்யரும் திருக்குளத்துக் கரை மண்டபத்தில் போய் உட்கார்ந்தோம். அங்கே விடுதலையைப்பற்றி பிரமராய அய்யர் என்னிடம் சில கேள்விகள் கேட்டார். பிறகு நாட்டியத்தைப் பற்றிக் கொஞ்சம் ஸம்பாஷணை நடந்தது. ஸங்கீதத்தில் நம்மவர் தற்காலத்தில் சோகரஸம், சிங்கார ரஸம் என்ற இரண்டு மாத்திரம் வைத்துக்கொண்டு மற்ற ஏழையும் மறந்துபோய் விட்டது போலே, நாட்டியத்திலும் சோகம் சிங்காரம் இரண்டு தான் வைத்திருக்கிருர்கள். மற்ற ஏழும் ஏறக்குறைய கிருஷ்ணுர்ப்பணம் என்று பலவிதமாகப் பேசினுர். நாட்டியம் மிகவும் மேலான தொழில், இப்போது அந்தத் தொழிலை நமது நாட்டில் தாஸிகள் மாத்திரமே செய்கிருர்கள். முற்காலத்தில் அரசர் ஆடுவதுண்டு. பக்தர் ஆடுவது லோக ப்ரஸித்தம். கண்ணன் பாம்பின் மேலும் சிவன் சிற்சபையிலும் ஆடுதல் கண்டோம். கணபதி, முருகன், சக்தி முதலிய தெய்வங்களுக் கெல்லாம் தனித்தனியே ப்ரத்தியேகமான கூத்து வகைகள் சாஸ்த்ரங்களிலே சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன. கவலையை வெல்லுதல் குறி. கவலை நீங்கிஞல் ஆட்டமும் பாட்டமும் இயற்கையிலே பிறக்கும். பூர்வீக ராஜாக்கள் அனுபவித்த சுகமும் அடைந்த மேன்மையும்

இக்காலத்தில் இல்லை. ராஜ யோகியானால் அவனுக்கு நாட்டியம் முதலிய தெய்வ கலைகள் இயற்கையிலே சித்தியாகும்.

இங்ஙனம் பிரமராய அய்யர் பேசிக்கொண் டிருக்கையில் அவ்விடத்துக்கு மேல்படி கோயில் தர்மகர்த்தாவாகிய வீரப்ப முதலியாரும் வந்து சேர்ந்தார். வீரப்ப முதலியார் நல்ல தீரன்; பல பெரிய கார்யங்களை எடுத்து ஸாதித்தவர். இவருடைய குமாரன் மஹா வீரனென்று போர்க்களத்தில் கீர்த்தி யடைந்திருக்கிறான். இவர் வந்தவுடனே ஸம்பாஷணை கொஞ்சம் மாறுபட்டது. ஏதேதோ விஷயங்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது கோவில் பணிவிடைக்காரன் ஒருவன் கையிலே மஞ்சள் காயிதங்கள் கொண்டுவந்து ஆளுக்கொன்று வீதம் கொடுத்தான். அதென்ன காயிதமென்றால், அன்று மாலை கோயிலில் நடக்கப் போகிற பெரிய பாளையம் மடாதிபதியின் உபந்நியாசத்துக்கு எல்லாரும் வந்து 'சிறப்பிக்க வேண்டும்' என்ற அழைப்புக் காயிதம்.

அந்தக் காயிதத்தின் மகுடத்தில் ஒரு விருத்தம் எழுதியிருந்தது. அவ் விருத்தத்தின் பின்னிரண்டடிகள் பின் வருமாறு:—

'தோகை மேல் உலவும் கந்தன்
சுடர்க் கரத்திருக்கும் வெற்றி
வாகையே சுமக்கும் வேலை
வணங்குவ தெமக்கு வேலை'

(மயிலின் மேலே உலவுகின்ற கந்தனுடைய கையில் வெற்றிமாலை சூடி நிற்கும் வேலாயுதத்தை வணங்குவதே நம்முடைய தொழில்.)

இவ்விரண்டு பாதங்களையும் படித்துப் பார்த்து விட்டு பிரமராய அய்யர் 'நல்ல பாட்டு' என்றார். வீரப்ப முதலியார் பின் வருமாறு ப்ரசங்கம் செய்யலானார்:—

'கேளும் காளிதாஸரே, பிரமராய அய்யரே நீரும் கேளும். தெய்வத்தைப் போற்றுவதே நம்முடைய வேலை யென்றும், அதைத் தவிர நமக்கு வேறு எவ்விதமான தொழிலும் கிடையாதென்றும் சொல்லிக்கொண் டிருப்போர் சோம்பரில் முழுகிப்

போய்த் தம்முடைய வாழ்வையும் வீணாகச் செய்து பிறரையும் கெடுக்கிறார்கள், செய்கை பிரதானம். செய்கையை விடுதல் பாவம், கடவுள் நமக்கு ஐம்புலன்களையும், அறிவையும் கொடுத்து எப்போதும் உழைப்பினாலே தனக்கும் பிறர்க்கும் நன்மை தேடும் படி ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார். அதற்கு மாறாகச் செய்கை யற்றுச் சும்மா இருப்பதை இன்பமென்று நினைப்போர் நாசத்தை அடைவார்கள். தெய்வம், கிய்வம், எல்லாம் வீண் பேச்சு. வேலை செய்தவன் பிழைப்பான், வேலை செய்யாதவன் செத்துப் போவான்' என்றார். அப்போது பிரமராய அய்யர்:—

சோம்பேறி தெய்வத்தின் பெயரை ஒரு முகாந்தரமாகக் காட்டித் தன்னுடைய சோம்பரை ஆதரிப்பதாகச் சொன்னீர்கள், இருக்கலாம். அதினாலே தெய்வத்தை நம்பிச் செய்கைப் பொறுப்பில்லாமல் இருப்போரெல்லாம் சோம்பேறிகளென்று நினைப்பது குற்றம். உண்மை அப்படியில்லை. இயற்கையின் வலிமையிலே இயற்கையின் கொள்கைப்படி, இயற்கையே மனிதரின் செயல்களை யெல்லாம் நடத்துகிறான். இது மறுக்க முடியாத ஸத்யம். இதை உணர்ந்தவன் ஞானி; இந்த ஞான முண்டாகித் தான் செய்யும் செய்கைகளுக்குத் தான் பொறுப்பில்லை யென்றும் தெய்வமே பொறுப்பென்றும் தெரிந்து கொண்டு நடக்கும் பெரியோர் சோம்பரிலே முழுகிக் கிடப்பதில்லை. அவர்கள் அக்நியைப் போலே தொழில் செய்வார்கள். எப்போதும் ஆனந்தத்திலே இருப்பதனால் அவர்களிடம் அற்புதமான சக்திகள் பிறக்கும். அந்த சக்திகளைக் கொண்டு அவர்கள் செய்யும் தொழில் உலகத்தாருக்குக் கணக்கிட முடியாத நன்மைகளைச் செய்யும். பகவான் கீதையிலே என்ன சொல்லுகிறார்? தெய்வமே செய்கிறது. தான் செய்வதாக நினைப்பவன் மூடன். ஆதலாலே முன் பின் யோசனை செய்யாமல் அப்போதப்போது நேரிடும் தர்மத்தை அனல் போலே செய்ய வேண்டும். ஆதலால், ஹே அர்ஜுனா,

''வில்லினை யெடடா—கையில்
வில்லினை யெடடா—அந்தப்
புல்லியர் கூட்டத்தை பூழ்தி செய்திடடா!

வாடி நில்லாதே—மனம்
வாடி நில்லாதே—வெறும்
பேடியர் ஞானப் பிதற்றல் சொல்லாதே!

ஒன்றுள துண்மை—என்றும்
ஒன்றுள துண்மை—அந்தக்
கொன்றி டொண்ணது குறைத்தலொண்ணது!

துன்பமு மில்லை—கொடுந்
துன்பமு மில்லை—அதில்
இன்பமு மில்லை பிறப்பிறப் பில்லை!

படைகளுந் தீண்டா—அதைப்
படைகளுந் தீண்டா—அனல்
சுடவு மொண்ணது புனல் நனையாது!

செய்தலுன் கடனே—அறம்
செய்தலுன் கடனே—அதில்
எய்துறும் விளைவினில் எண்ணம் வைக்காதே
வில்லினை யெடடா"

என்று பகவான் சொன்னர்.

ஆதலால் பக்தனுக்குத் தொழிலே பொறுப்பில்லை, ஆனல் தொழிலுண்டு. அது தெய்வத்தாலே கொடுக்கப்படும். உண்மை யான தெய்வ பக்தி யுடையவர்கள் செய்யும் செய்கையினல் கிருத யுகம் விளையும். அவர்கள் எவ்விதமான செய்கையும் தமக்கு வேண்டியதில்லை யென்று உதறி விட்டவுடனே பகவான் அவர் களைக் கருவியாகக் கொண்டு மஹத்தான செய்கைகளைச் செய் வான்." என்று பிரமராய அய்யர் சொன்னர்.

அப்போது வீரப்ப முதலியார் என்னை நோக்கி "உமது கருத் தென்ன?" என்று கேட்டார். நான் 'எனக்கெனச் செயல் யாதொன்றுமில்லை' என்ற முன்னேர் பாடலை எடுத்துச் சொல்லி சக்தி நாமத்தைக் கூறி நான் செய்கையற்று நின்றேன்.

பராசக்தி என் மூலமாக ஏது செய்வித்தாலும் அவளுடைய இஷ்டமே யன்றி என்னுடைய இஷ்டமில்லை என்றேன்.

இந்த சமயத்தில் தண்டபாணிக்குப் பூஜை நடந்து தீபா ராதனையாய்க் கொண்டிருப்பதாக ஒருவன் வந்து சொன்னன். எல் லாரும் எழுந்து ஸேவிக்கப் புறப்பட்டோம். சபை கலைந்தது.

சும்மா.

I

நேற்று ஸாயங்காலம் நான் தனியாக மூன்றுவது மெத்தை யில் ஏறி உட்கார்ந்திருந்தேன். நான் இருக்கும் வீட்டில் இரண்டாவது மெத்தையிலிருந்து மூன்றும் மெத்தைக்கு ஏணி கிடையாது. குடக்கூலி வீடு. அந்த வீட்டுச் செட்டியாரிடம் படி (ஏணி) கட்டும்படி எத்தனேயோ தரம் சொன்னேன். அவர் இன்றைக்காகட்டும், நாளைக்காகட்டும் என்று நாளைக் கடத்திக் கொண்டு வருகிறார். ஆதலால் மூன்றும் மெத்தைக்கு ஏறிப் போவது மிகவும் சிரமம். சிறிய கைச்சுவர் மேல் ஏறிக் கொண்டு அங்கிருந்து ஒரு ஆள் உயரம் உந்த வேண்டும். மூன்றுங் கட்டின் சுவரோரத்தைக் கையால் பிடித்துக் கொண்டு கைச் சுவர் மேலிருந்து உந்தும்போது கொஞ்சம் கை வழுக்கி விட்டால் ஒன்றரை ஆள் உயரம் கீழே விழுந்து மேலே காயம் படும். நான் தனிமையை விரும்புவோன். ஆதலால், சிரமப்பட்டேறி அடிக்கடி மூன்றுங் கட்டிலிலே போய் உட்கார்ந்திருப்பது வழக்கம். இந்த மார்கழி மாதத்தில் குளிர் அதிகமானபடியால் வெயில் காய்வதற்கும் அது ஹிதமாம். இங்ஙனம் நேற்று மாலே நான் வெயில் காய்ந்து கொண்டிருக்கையிலே குள்ளச் சாமியாரும், வேணு முதலியும் வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்கள் இரண்டாங் கட்டு வெளி முற்றத்தில் வந்து நின்று கொண்டு என்னைக் கைதட்டிக் கூப்பிட்டார்கள். நான் இறங்கி வரும் பொருட்டாக வேஷ்டியை இடுப்பில் வரிந்து கட்டினேன். அதற்குள் குள்ளச் சாமியார் என்னே நோக்கி நீ அங்கேயே இரு, நாங்கள் வருகிறோம் என்று சொன்னார்.

இந்தக் குள்ளச் சாமியாரைப் பற்றி முன்னொரு முறை எழுதியிருப்பது ஞாபகமிருக்கலாம். இவர் கலியுக ஜட பரதர், மஹா ஞானி, ஸர்வஜீவ தயாபரன், ராஜ யோகத்தால் மூச்சைக் கட்டி ஆளுகிற மஹான், இவர் பார்ப்பதற்குப் பிச்சைக்காரன் போலே கந்தையை உடுத்திக்கொண்டு தெருக்களில் உலாவுவார். இவருடைய மஹிமை ஸ்திரீகளுக்கும் குழந்தைகளுக்கும் மாத்திரம் எப்படியோ தெரிந்திருக்கிறது. தெருவில் இவர் நடந்து

செல்லுகையில் ஸ்திரீகள் பார்த்து இவரைக் கையெடுத்துக் கும்பிடுவார்கள். குழந்தைக ளெல்லாம் இவரைக் கண்டவுடன் தாயை நோக்கி ஓடுவது போலே ஓடி இவருடைய முழங்காலை மோர்ந்து பார்க்கும். இவர் பேதைச் சிரிப்புச் சிரித்துக் குழந்தைகளை உச்சி மோர்ந்து பார்ப்பார். ஆனால் ஸாமான்னிய ஜனங்களுக்கு அவருடைய உண்மையான மகிமை தெரிய மாட்டாது. கண் மூடித் திறக்கு முன்னுகவே கைச் சுவர்மேல் ஒரு பாய்ச்சல் பாய்ந்து அங்கிருந்து மேல் மெத்தைக்கு இரண்டாம் பாய்ச்சலில் வந்து விட்டார். இவரைப் பார்த்து இவர் போலே தானும் செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணம் கொண்டவனாய் வேணு முதலி ஜாக்கிரதையாக ஏறுமல் தானும் பாய்ந்தான். கைப்பிடிச் சுவர்மேல் சரியாகப் பாய்ந்து விட்டான். அங்கிருந்து மேல் மெத்தைக்குப் பாய்கையிலே எப்படியோ இடறித் தொப்பென்று கீழே விழுந்தான். இடுப்பிலேயும் முழங்காலிலேயும் பலமான அடி. ஊமைக் காயம். என் போன்றவர்களுக்கு அப்படி அடி பட்டால் எட்டு நாள் எழுந்திருக்க முடியாது. ஆனால் வேணு முதலி நல்ல தடியன். "கொட்டாப்புளி ஆஸாமி." ஆதலால் சில நிமிஷங்களுக்குள்ளே ஒருவாறு நோவைப் பொறுத்துக் கொண்டு மறுபடி ஏறத் தொடங்கினன்.

குள்ளச் சாமியார் அப்போது என்னை நோக்கி:—நாமும் கீழே இறங்கிப் போகலாம் என்று சொன்னார். சரியென்று நாங்கள் வேணு முதலியை ஏறவேண்டா மென்று தடுத்து விட்டுக் கீழே இறங்கி வந்தோம். இரண்டாங் கட்டு வெளி முற்றத்திலேயே மூன்று நாற்காலிகள் கொண்டு போட்டு உட்கார்ந்து கொண்டோம்.

அப்போது வேணு முதலி என்னை நோக்கி 'அங்கே தனியாக ஹனுமாரைப் போலே போய்த் தொத்திக் கொண்டு என்ன செய்தீர்?' என்று கேட்டான்.

'சும்மாதான் இருந்தேன்' என்றேன்.

வந்துவிட்டதையா வேணு முதலிக்குப் பெரிய கோபம். பெரிய கூச்சல் தொடங்கி விட்டான்:—

சும்மா, சும்மா, சும்மா, சும்மா இருந்து சும்மா இருந்துதான் ஹிந்து தேசம் பாழாய்க் குட்டிச் சுவராய்ப்

போய்விட்டதே? இன்னம் என்ன சும்மா? எவனைப் பார்த்தாலும் இந்த நாட்டில் சும்மா தான் இருக்கிறான். லக்ஷ லக்ஷ லக்ஷமாகப் பரதேசி, பண்டாரம், ஸந்யாசி, சாமியார் என்று கூட்டம் கூட்டமாகச் சோம்பேறிப் பயல்கள் கஞ்சா அடிக்கிறதும், பிச்சை வாங்கித் தின்கிறதும், சும்மா உலாவுகிறதும் தான் அந்தப் பயல்களுக்கு வேலை. இரண்டு வேளை ஆஹாரம் ஒருவனுக்கு இருந்தால், அவன் தொழில் செய்யும் வழக்கம் இந்த தேசத்திலே கிடையாது. ஜமீந்தார், மிட்டாதார், பண்ணையார், மிராசுதார், இனாம்தார், ஜாகீர்தார், மடாதிபதிகள், ராஜாக்கள் எல்லோருக்கும் சும்மா இருப்பது தான் வேலை, சோம்பேறிப் பயல்களுடைய தேசம் என்று பல விதமாக வேணு முதலி ஜமாய்க்கிற சமயத்தில் குள்ளச் சாமி மேற்கு முகமாக ஸூர்யனை நோக்கித் திரும்பிக் கொண்டு: 'சும்மா இருப்பதுவே சுட்டற்ற பூரணம் என் றெம்மால் அறிதற் கெளிதோ பராபரமே' என்ற தாயுமானர் கண்ணியைப் பாடினார். வேணு முதலி அவரை நோக்கி:—'சாமியாரே, நீர் ஏதோ ராஜயோகி என்று காளிதாஸர் சொல்லக் கேள்விப் பட்டேன். உம்முடன் நான் பேசவில்லை. காளிதாஸரிடம் நான் சொல்லுகிறேன். நீர் ஸந்யாஸி யென்று சொல்லி ஜன்மத்தையே மரத்தின் ஜன்மம் போலே யாதொரு பயனு மில்லாமல் வீணாகச் செலவிடும் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர். மரமாவது பிறருக்குப் பழங்கள் கொடுக்கும், இலை கொடுக்கும், விறகு கொடுக்கும். உங்களை மரத்துக் கொப்பாகச் சொல்லியது பிழை. உங்களாலே பிறருக்கு நஷ்டம்; மரத்தால் பிறருக்கு எத்தனையோ லாபம்' என்றான். இங்ஙனம் வேணு முதலி சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே, குள்ளச் சாமியார்:—

> "சும்மா இருக்கச் சுகம் சுகமென்று சுருதியெல்லாம்
> அம்மா நிரந்தரம் சொல்லவுங் கேட்டு அறிவின்றியே
> பெம்மான் மவுனி மொழியையுந் தப்பி என் பேதைமையால்
> வெம்மாயக் காட்டில் அலைந்தேன் அந்தோ என் விதிவசமே!"

என்று தாயுமானவருடைய பாட்டொன்றைச் சொன்னார்.

வேணு முதலிக்குக் கீழே விழுந்த நோவு பொறுக்க முடியவில்லை. அந்தக் கோபம் மனதில் பொங்குகிறது. அத்துடன் சாமியார் சிரித்துச் சிரித்துப் பாட்டு சொல்வதைக் கேட்டு அதிகக் கோபம் பொங்கி விட்டது. வேணு முதலி சொல்லுகிறான்:— "ஓய் சாமியாரே, நீர் பழய காலத்து மனுஷ்யன்; உம்முடன் நான்

தர்க்கம் செய்ய விரும்பவில்லை. என்னுடைய ஸாமர்த்தியம் உமக்குத் தெரியாது. நான் பன்னிரண்டு பாஷைகளிலே தேர்ச்சியுடையவன். உமக்குத் தமிழ் மாத்திரம் தெரியும். நான் இந்த யுத்தம் முடிந்தவுடன் அமெரிக்காவுக்கும் ஐரோப்பாவுக்கும் போய் அங்கெல்லாம் ஹிந்து மதத்தை ஸ்தாபனம் செய்யப் போகிறேன். நீர் தெருவிலே பிச்சை வாங்கித்தின்று திண்ணை தூங்குகிற பேர்வழி. உமக்கும் எனக்கும் பேச்சில்லை. தேசத்துக்காகப் பாடுபடுவதாக 'ஹம்பக்' பண்ணிக்கொண் டிருக்கிற காளிதாஸர்—இந்த விதமான சோம்பேறிச் சாமியார்களுடன் கூடிப் பொழுது கழிப்பது எனக்கு மிகுந்த ஆச்சர்யத்தை விளைவிக்கிறது. உங்களிட மிருந்து தான் அவர் இந்தச் சும்மா இருக்கும் தொழில் கற்றுக்கொண்டார் போலும்! என்று வேணு முதலி இலக்கணப் பிரயோகங்களுடன் பேசத் தொடங்கினன்.

மறுபடி சமியார்:—

> "சும்மா இருக்கச் சுகம் உதயமாகுமே
> இம்மாயா யோகம் இனி ஏனடா—தம்மறிவின்
> சுட்டாலே யாதுமோ சொல்ல வேண்டாம் கர்ம
> த்திட்டா சிறு பிள்ளாய் நீ."

என்ற தாயுமானவருடைய வெண்பாவைப் பாடினர்.

அப்போது வேணு முதலி என்னை நோக்கி 'ஏனையா! காளிதாஸரே, இந்தச் சாமியார் உமக்கு எத்தனை நாட் பழக்கம்?' என்று கேட்டான்.

நான் ஜவாப் சொல்லாமல் 'சும்மா' இருந்து விட்டேன். அப்பொழுது குள்ளச் சாமியார் சொல்லத் தொடங்கினர்:—

அத்துடன் இந்தக் கதையே வெகுநீளம். அது சுருக்கிச் சொன்னலும் இரண்டு பாகங்களுக்குள்ளே தான் சொல்ல முடியும். நாலைந்து பாகம் ஆனலும் ஆகக் கூடும்.

அவ்வளவு நீண்ட கதையை இத்தனை காயிதப் பஞ்சமான காலத்தில் ஏன் சொல்லப் புறப்பட்டீர் என்ருலோ அது போகப் போக ஆச்சர்யமான கதை. அற்புதமான கதை! இதைப் போலே கதை நான் இதுவரை எழுதினது கிடையாது. நான் வேறு புஸ்த்தகங்களிலே படித்ததும் கிடையாது. நீங்கள் கேட்டால் ஆசசர்யப் படுவீர்கள். எழுந்து கூ கூ கூ என்று கூவி ஆடிப்பாடிக் குதிக்கத்

தொடங்குவீர்கள். நான் கேட்கத் தகாத அற்புதத்தைக் கேட்டேன். காணத் தகாத அற்புதத்தைக் கண்டேன். ஆதலால் உலகத்திலே இதற்கு முன் எழுதப்பட்ட கதைகள் எல்லாவற்றிலும் அற்புதத்திலும் அற்புதமான கதையை உங்களுக்குச் சொல்லப் புறப்பட்டேன். ஆனால் இந்த வ்யாஸம் நீண்டு போய் விட்டதே; அடுத்த பாகத்தில் தானே சொல்ல முடியும். நான் வாக்குத் தவற மாட்டேன். இரண்டாம் பாகம் சீக்கிரம் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். கொஞ்சம் பொறுமையுடன் இருங்கள்.

சும்மா முதற் பாகம் முற்றிற்று.

சும்மா

II

அப்போது குள்ளச் சாமியார் சொல்லுகிறார்:— கேள் தம்பி. நான் சும்மா இருக்கும் கக்ஷியைச் சேர்ந்தவன். நீ சொல்லியபடி ஸந்யாஸிகள் சும்மா இருந்ததினால் இந்த தேசம் கெட்டுப் போகவில்லை. அதர்மம் செய்ததினால் நாடு சீர் கெட்டது. ஸந்யாஸிகள் மாத்திரம் அதர்மம் செய்ய வில்லை. இல்லறத்தார் அதர்மம் தொடங்கியது துறவறத்தையும் சூழ்ந்தது. உண்மையான யோகிகள் இன்னும் இந்த தேசத்தில் இருக்கிறார்கள். அவர்களாலே தான் இந்த தேசம் ஸர்வ நாச மடைந்து போகாமல் இன்னும் தப்பிப் பிழைத்திருக்கிறது. இப்போது பூ மண்டலம் குலுங்கிப் பல ராஜ்யங்களும் பல நாகரிகங்களும் சரிந்து கொண்டிருக்கையிலே ஹிந்து தேசம் ஊர்த்வ முகமாக மேன்மை நிலையை நோக்கிச் செல்லுகிறது. தானும் பிழைத்தது. உலகத்தையும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி செய்யலாம் என்ற தைரியம் ஹிந்து தேசத்தின் மனதில் உண்டா யிருக்கிறது. இதற்கு முன் இப்படி எத்தனையோ ப்ரளயங்களில் இருந்து தப்பிற்று. சில தினங்களுக்கு முன்பு ஜகதீச சந்திரவஸு கல்கத்தாவில் தம்முடைய நவீன சாஸ்த்ராலயத்தை ப்ரதிஷ்டை செய்யும்போது என்ன சொன்னார்-வாசித்துப் பார்த்தாயா? ''பாபிலோனிலும், நீல நதிக் கரையிலும்

இருந்த நாகரீகங்கள் செத்து மறு ஜன்ம மடைந்து விட்டன. ஹிந்துஸ்தானம் அன்று போலவே இன்றும் உயிரோடிருக்கிறது. ஏனென்றால் எல்லா தர்மங்களிலும் பெரிய தர்மமாகிய ஆத்ம பரித்யாகம் இந்த தேசத்தில் சாகாதபடி இன்னும் சிலரால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வருகிறது'' என்று ஜகதீச சந்திர வஸு சொன்னார்.

இங்ஙனம் குள்ளச் சாமியார் சொல்லி வருகையில் வேணு முதலி ''சாமியாரே! உமக்கு இங்கிலீஷ் தெரியுமா? நீர் பத்திரிகை வேறே வாசிக்கிறீரா? ஜகதீச சந்திர வஸு பேசிய விஷயம் உமக்கெப்படித் தெரிந்தது?'' என்று கேட்டான். அப்போது குள்ளச் சாமியார் சொல்லுகிறார்:— ''அநாவசியக் கேள்விகள் கேட்காதே. நான் சொல்வதைக் கவனி: ஹிந்து தேசத்தினுடைய ஜீவனை யுக யுகாந்தரங்களாக அழியாதபடி பாதுகாத்து வருவோர் அந்த யோகிகளே. கடோரமான கலியில் உலகம் தலை கீழாகக் கவிழ்ந்து போகும் ஸமயத்தில் கூட ஹிந்துஸ்தானம் அழியாமல் தானும் பிழைத்து மற்றவர்களையும் காக்கக்கூடிய ஜீவ சக்தி இந்நாட்டிற்கு இருப்பது அந்த யோகிகளின் தபோபலத்தாலன்றி வேறில்லை ஹா, ஹா, ஹா, ஹா! பல விதமான லேஹியங்களைத் தின்று தலைக்கு நூறு, நூற்றைம்பது பெண்டாட்டிகளை வைத்துக் கொண்டு தடுமாறி, நாள் தவறாமல் ஒருவருக்கொருவர் நாய்களைப்போலே அடித்துக் கொண்டு, ஹிமய மலைக்கு வடபுறத்திலிருந்து அன்னியர் வந்தவுடனே எல்லாரும் ஈரச் சுவர்போலே இடிந்து விழுந்து ராஜ்யத்தை அன்னியர் வசமாகத் தந்த உங்கள் ராஜாக்களுடைய வலிமையினால் உங்கள் தேசம் பிழைத்திருக்கிறதென்று நினைக்கிறாயா? போது விடிந்தால் எவன் செத்துப்போவான், ஸபண்டீகரணம், பிராமணார்த்த போஜனங்கள் பண்ணலாம் என்று சுற்றிக் கொண்டு, வேத மந்திரங்களைப் பொருள் தெரியாமல் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக்கொண் டிருந்த உங்கள் பிராமணர்களால் இந்த தேசம் சாகாத வரம் பெற்று வாழ்கிற தென்று நினைக்கிறாயா? உங்கள் வைசியருடைய லோபத் தன்மையால் இந்த நாடு அமரத் தன்மை கொண்டதா? சூத்திரருடைய மௌட்யததாலா? பஞ்சமருடைய நிலைமையாலா? எதால் ஹிந்துஸ்தானத்துக்கு அமரத் தன்மை கிடைத்ததென்று நீ நினைக்கிறாய்?

அடா, வேணு முதலி, கவனி. நீ யுத்தம் முடிந்த பிறகு அமெரிக்காவுக்கும், ஐரோப்பாவுக்கும் போய் ஹிந்து தர்மத்தை நிலை நாட்டப் போவதாகச் சொல்லுகிறாய். நீ ஹிந்துஸ்தானத்து

மஹா யோகிகளின் மஹிமை தெரியாமல் ஹிந்து மதத்தை எப்படி நிலை நிறுத்தப் போகிறாய்,—அதை நினைக்கும்போதே எனக்கு நகைப்புண்டாகிறது.

அடா, வேணு முதலி, கேள். ஹிந்துஸ்தானத்து மஹா யோகிகளின் மஹிமையால் இந்த தேசம் இன்னும் பிழைத்திருக்கிறது. இனி இந்த மண்ணுலகம் உள்ள வரை பிழைத்திருக்கவும் செய்யும். அடா, வேணு முதலி, பார்! பார்! பார்!

இங்ஙனம் குள்ளச் சாமி சொன்னவுடன் நானும் வேணு முதலியும் அவரை உற்றுப் பார்த்தோம்.

குள்ளச் சாமி நெடிய சாமி ஆய்விட்டார்.

நாலே முக்கால் அடிபோல் தோன்றிய குள்ளச் சாமி ஏழே முக்கால் அடி உயரம் வளர்ந்து விட்டார்.

ஒரு கண்ணைப் பார்த்தால் சூரியனைப் போல் இருந்தது. மற்றொரு கண்ணைப் பார்த்தால் சந்திரனைப் போல் இருந்தது. முகத்தின் வலப்புறம் பார்த்தால் சிவன் போல் இருந்தது. இடப்புறம் பார்த்தால் பார்வதியைப் போலவே இருந்தது. குனிந்தால் பிள்ளையார்போ லிருந்தது. நிமிர்ந்து பார்க்கும்போது விஷ்ணுவின் முகத்தைப் போலே தோன்றிற்று. அப்போது குள்ளச் சாமி சொல்லுகிறார்:—

''அடா, வேணு முதலி, கேள். நான் ஹிந்துஸ்தானத்து யோகிகளுக் கெல்லாம் தலைவன். நான் ரிஷிகளுக்குள்ளே முதலாவது ரிஷி. நான் தேவர்களுக்கெல்லாம் அதிபதி, நானே பிரமா, நானே விஷ்ணு, நானே சிவன், நான் ஹிந்துஸ்தானத்தை அழியாமல் காப்பாற்றுவேன், நான் இந்த பூ மண்டலத்தில் தர்மத்தை நிலை நிறுத்துவேன்.

நான் கிருத யுகத்தை ஸ்தாபனம் செய்வேன். நானே பரம புருஷன். இதற்கு முன் ஆசார்யர்கள் உங்களிடம் என்ன சொன்னார்கள்? எல்லா உயிரும் ஒன்று. ஆதலால் காக்கை, புழு முதலிய ஜந்துக்களிடம் குரூரமில்லாமல் கருணை பாராட்டுங்கள் என்றனர்.

அடா, வேணு முதலி, கவனி.

சைவாசார்யர் வைஷ்ணவத்தை விலக்கினர். வைஷ்ணவாசார்யர் சைவத்தை விலக்கினர்.

நான் ஒன்று செய்வேன்.

காக்கையைக் கண்டால் இரக்கப்படாதே, கும்பிடு. கைகூப்பி நமஸ்காரம் பண்ணு! பூச்சியைக் கும்பிடு! மண்ணையும் காற்றையும் விழுந்து கும்பிடு! என்று நான் சொல்லுகிறேன்.

நான் வேதத்திலே முன் சொன்ன வாக்கை இப்போது அனுபவத்தில் காட்டப்போகிறேன். புராணங்களை யெல்லாம் விழுங்கி ஒன்றாக நாட்டப் போகிறேன். ஹிந்து தர்மத்தைக் கூட்டப் போகிறேன். அடா, வேணு முதலி கேள், மண்ணும், காற்றும், ஸூர்யனும், சந்திரனும், உன்னையும் என்னையும் சூழ்ந்து நிற்கும் உயிர்களும், நீயும் நானும் தெய்வமென்று வேதம் சொல்லிற்று. இவை தான் தெய்வம். இதைத் தவிர வேறு தெய்வ மில்லை. நம் முன்னே காண்பது நாராயணன். இதை நம்முள்ளே நாட்டி இதை வணங்கி இதன் தொழுகைக் கனியில் மூழ்கி, அங்கு மானுடன் தன்னை முழுது மறந்துவிடுக.

அப்போது தன்னிடத்து நாராயணன் நிற்பான். இந்த வழியை நான் தழுவிய படியால் மனுஷ்யத் தன்மை நீங்கி அமரத்தன்மை பெற்றேன். ஆதலால் நான் வேவளுய் விட்டேன். இவைதான் தெய்வம். இதைத் தவிர வேறு தெய்வமில்லை. தேவர்களுக்குள்ளே நான் அதிபதி, என் பெயர் விஷ்ணு; நானே சிவன் மகன் குமரன், நானே கணபதி, நான் அல்லா, யேஹோவான், நானே பரிசுத்த ஆவி, நானே யேசுகிருஸ்து, நானே கந்தர்வன், நானே அஸுரன், நான் புருஷோத்தமன், நானே ஸமஸ்த ஜீவராசிகளும்.

நானே பஞ்ச பூதம்! அஹம் ஸத்! நான் கிருதயுகத்தை ஆக்ஞாபிக்கிறேன்! ஆதலால் கிருதயுகம் வருகிறது. எந்த ஜந்துவும், வேறு எந்த ஜந்துவையும் ஹிம்சை பண்ணுமலும் எல்லா ஜந்துக்களும் மற்றெல்லா ஜந்துக்களையும் தேவதா ரூபமாகக் கண்டு வணங்கும்படிக்கும் விதி யுண்டானல் அதுதான் கிருதயுகம். அதை நான் செய்வேன். அடா வேணு முதலி! நான் உன் முன்னே நிற்கிறேன், என்னை அறி என்று குள்ளச் சாமி சொன்ஞர். நான் அத்தனைக் குள்ளே மூர்ச்சை போட்டு விழுந்து விட்டேன்.

சுமார் அரை மணி நேரத்துக்குப் பின்பு எனக்கு மறுபடி பிரக்கினை ஏற்பட்டது. அப்போது பார்க்கிறேன். வேணு முதலி என் பக்கத்தில் மூர்ச்சை போட்டுக் கிடக்கிறான், பிறகு அவனுக்குச் சிகித்ஸை செய்து நான் எழுப்பினேன்.

குள்ளச் சாமியார் எங்கே யென்று வேணு முதலி என் பத்தினியிடம் கேட்டான்.

அவள் சொன்னாள்:— "குள்ளச் சாமி இப்படித்தான் கீழே இறங்கி வந்தார். கொஞ்சம் பாயசமும் ஒரு வாழைப் பழமும் கொடுத்தேன். வாங்கித் தினறார். குழந்தைகளுக்கும் எனக்கும் விபூதி பூசி வாழ்த்தி விட்டுப் போனார். நீங்கள் மெத்தையிலே என்ன பேசிக்கொண் டிருந்தீர்கள்? என்று கேட்டேன். அதற்கு 'இரட்டை பாஷை யென்றால் அர்த்த மென்ன?' என்பதைப்பற்றி அந்த வேணு முதலி மடையன், தர்க்கம் பண்ணுகிறான். என்று சொல்லிச் சிரித்துவிட்டுப் போனார்." என்று சொன்னாள்.

காற்று

1

தேவ தர்சனம்.

மணல், மணல், மணல். பாலைவனம். பல யோஜனை தூரம் ஒரே மட்டமாக நான்கு திசையிலும் மணல்.

மாலை நேரம்.

அவ் வனத்தின் வழியே ஒட்டகங்களின் மீதேறி ஒரு வியாபாரக் கூட்டத்தார் போகிறார்கள்.

வாயு, சண்டனாகி வந்துவிட்டான்.

பாலை வனத்து மணல்களெல்லாம் இடை வானத்திலே சுழல்கின்றன. ஒரு க்ஷணம் யமவாதனை; வியாபாரக் கூட்டம் முழுதும் மணலிலே அழிந்து போகிறது.

வாயு கொடியவன். அவன் ருத்ரன். அவனுடைய ஓசை அச்சந் தருவது.

அவன் செயல்கள் கொடியன. அவனை வாழ்த்துகின்றோம்.

வீமனும் அனுமானும், காற்றின் மக்கள் என்று புராணங்கள் கூறும்.

உயிருடையன வெல்லாம் காற்றின் மக்களே என்பது வேதம்.

உயிர்தான் காற்று.

பூமித்தாய் உயிரோ டிருக்கிறாள். அவளுடைய மூச்சுத்தான் பூமிக்காற்று.

காற்றே உயிர். உயிர்களை அழிப்பவனும் அவனே.

காற்றே உயிர். எனவே, உயிர்கள் அழிவதில்லை. சிற்றுயிர் பேருயிரோடு சேர்கிறது.

மரண மில்லை.

அகில வுலகமும் உயிர் நிலையே.

தோன்றுதல், வளர்தல், மாறுதல், மறைதல் எல்லாம் உயிர்ச் செயல்.

உயிரை வாழ்த்துகின்றோம்.

காற்றே, வா.

மகரந்தத் தூளைச் சுமந்து கொண்டு, மனதை மயக்கும் இனிய வாசனையுடன் வா.

இலைகளின் மீதும் நீர் நிலைகளின் மீதும் உராய்ந்து மிகுந்த ப்ராண - ரஸத்தை எங்களுக்குக் கொண்டு வந்து கொடு.

காற்றே வா.

எமது உயிர் நெருப்பு நீடித்து நின்று நல்ல ஒளி தரும் வண்ணம், நன்றாக வீசு.

சக்தி குறைந்து போய் அதனை அவித்து விடாதே.

பேய் போலே வீசி அதை மடித்து விடாதே.

மெதுவாக, நல்ல லயத்துடன் நெடுங்காலம் நின்று வீசிக் கொண்டிரு.

உனக்குப் பாட்டுக்கள் பாடுகிறோம்.

உன்னை வாழ்த்துகிறோம்.

சிற்றெறும்பைப் பார். எத்தனை சிறியது! அதற்குள்ளே கை, கால், வாய், வயிறு எல்லா அவயவங்களும் கணக்காக வைத்திருக்கிறது.

யார் வைத்தனர்? மஹா சக்தி.

அந்த உறுப்புக்களெல்லாம் நேராகவே தொழில் செய்கின்றன.

எறும்பு உண்ணுகிறது, உறங்குகிறது, மணம் புரிகின்றது, குழந்தை பெறுகிறது, ஓடுகிறது, தேடுகிறது, போர் செய்கிறது, நாடு காக்கிறது.

இதற்கெல்லாம் காற்றுதான் ஆதாரம்.

மகா சக்தி காற்றைக் கொண்டுதான் உயிர் விளையாட்டு விளையாடுகிறாள்.

காற்றைப் பாடுகிறோம்.

அஃதே அறிவிலே துணிவாக நிற்பது.

உள்ளத்திலே சலனமாவது.

உயிரில் உயிர், உடம்பில் வலிமை.

வெளியுலகத்தில் அதன் செய்கையை அறியாதார் யார்? அறிவார் யார்? காற்றுத் தேவன் வாழ்க.

மழைக்காலம். மாலை நேரம். குளிந்த காற்று வருகிறது.

நோயாளி உடம்பை மூடிக் கொள்ளுகிறான், பயனில்லை.

காற்றுக்கு அஞ்சி உலகத்திலே இன்பத்துடன் வாழ முடியாது.

உயிர் காற்றின் அதற்கஞ்சி வாழ்வதுண்டோ? காற்று நம் மீது வீசுக.

அது நம்மை நோயின்றிக் காத்திடுக.

மாலைக்காற்று நல்லது. கடற்காற்று மருந்து. ஊர்க்காற்றை மனிதர் பகைவனாக்கி விடுகின்றனர்.

அவர்கள் காற்றுத் தெய்வத்தை நேரே வழி படுவதில்லை.

அதனால், காற்றுத் தேவன் சினமெய்தி அவர்களை அழிக்கின்றான்.

காற்றுத் தேவனை வணங்குவோம்.

அவன் வரும் வழியிலே சேறு தங்கலாகாது. நாற்றம் இருக்கலாகாது. அழுகின பண்டங்கள் போடலாகாது. புழுதி படிந்திருக்கலாகாது.

எவ்விதமான அசுத்தமும் கூடாது.

காற்று வருகிறான்.

அவன் வரும் வழியை நன்றாகத் துடைத்து நல்ல நீர் தெளித்து வைத்திடுவோம்.

அவன் வரும் வழியிலே சோலைகளும் பூந்தோட்டங்களும் செய்து வைப்போம்.

அவன் வழியிலே கற்பூரம் முதலிய நறும் பொருள்களைக் கொளுத்தி வைப்போம்.

அவன் நல்ல மருந்தாகி வருக.

அவன் நமக்கு உயிராகி வருக.

அமுதமாகி வருக.

காற்றை வழிபடுகின்றோம்.

அவன் சக்தி குமாரன்.

மஹா ராணியின் மைந்தன்.

அவனுக்கு நல்வரவு கூறுகின்றோம்.

அவன் வாழ்க.

காற்று

II

ஒரு வீட்டு மேடையிலே ஒரு பந்தல், ஓலைப்பந்தல், தென்னேலை; குறுக்கும் நெடுக்குமாக ஏழெட்டு மூங்கில் கழிகளை சாதாரணக் கயிற்றினால் கட்டி, மேலே தென்னேலைகளை விரித்திருக்கிறது.

ஒரு மூங்கிற் கழியிலே கொஞ்சம் மிச்சக் கயிறு தொங்குகிறது. ஒரு சாண் கயிறு.

இந்தக் கயிறு ஒரு நாள் சுகமாக ஊசலாடிக்கொண்டிருந்தது. பார்த்தால் துளிகூடக் கவலை இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

சில சமயங்களில் அசையாமல் "உம்" மென்றிருக்கும். கூப்பிட்டால் கூட ஏனென்று கேட்காது.

இன்று அப்படியில்லை. "குஷால்" வழியிலிருந்தது. எனக்கும் இந்தக் கயிற்றுக்கும் ஸ்நேஹம். நாங்கள் அடிக்கடி வார்த்தை சொல்லிக் கொள்வதுண்டு.

"கயிற்றினிடத்தில் பேசினால் அது மறுமொழி சொல்லுமா?"

பேசிப் பார். மறுமொழி கிடைக்கிறதா இல்லையா என்பதை.

ஆனால் அது சந்தோஷமாக இருக்கும் ஸமயம் பார்த்து வார்த்தை சொல்ல வேண்டும். இல்லாவிட்டால் முகத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு சும்மா இருந்துவிடும்; பெண்களைப் போல.

எது எப்படி யிருந்தாலும் இந்த வீட்டுக் கயிறு பேசும். அதில் சந்தேகமே யில்லை.

ஒரு கயிரு சொன்னேன்? இரண்டு கயிறுண்டு.

ஒன்று ஒரு சாண. மற்றொன்று முக்கால் சாண்.

ஒன்று ஆண், மற்றொன்று பெண். கணவனும், மனைவியும்.

அவை யிரண்டும் ஒன்றை யொன்று மோஹப் பார்வைகள் பார்த்துக் கொண்டும், புன் சிரிப்புச் சிரிதத்துக் கொண்டும், வேடிக்கைப் பேச்சுப் பேசிக்கொண்டும் ரசப் போக்கிலே இருந்தன.

அந்தருணத்திலே நான் போய்ச் சேர்ந்தேன். ஆண் கயிற்றுக்குக் கந்தன் எனப் பெயர். பெண் கயிற்றுக்குப் பெயர் "வள்ளியம்மை" (மனிதர்களைப் போலவே துண்டுக் கயிறுகளுக்கும் பெயர் வைக்கலாம்).

கந்தன் வள்ளியம்மை மீது கையைப் போட வருகிறது. வள்ளியம்மை சிறிது பின் வாங்குகிறது. அந்த சந்தர்ப்பத்திலே நான் போய்ச் சேர்ந்தேன்.

'என்ன, கந்தா ஸௌக்கியந்தானா? ஒரு வேளை நான் சந்தர்ப்பம் தவறி வந்து விட்டேனோ என்னவோ? போய் மற்றொருமுறை வரலாமா?" என்று கேட்டேன்.

அதற்குக் கந்தன்:— "அட போடா, வைதிக மனுஷன்! உன் முன்னே கூட லஜ்ஜையா? என்னடி வள்ளி, நமது ஸல்லாபத்தை ஐயர் பார்த்ததிலே உனக்குக் கோபமா?" என்றது.

சரி, சரி, என்னிடத்தில் ஒன்றும் கேட்க வேண்டாம் என்றது வள்ளியம்மை.

அதற்குக் கந்தன் கட கட வென்று சிரித்து, கை தட்டிக் குதித்து நான் பக்கத்தி லிருக்கும் போதே வள்ளியம்மையைக் கட்டிக் கொண்டது.

வள்ளியம்மை கீச்சுக் கீச்சென்று கத்தலாயிற்று. ஆனால் மனதுக் குள்ளே வள்ளியம்மைக்கு சந்தோஷம். நாம் சுகப்படுவதைப் பிறர் பார்ப்பதிலே நமக்கு சந்தோஷந் தானே?

இந்த வேடிக்கை பார்ப்பதிலே எனக்கு மிகவும் திருப்திதான். உள்ளதைச் சொல்லி விடுவதிலே என்ன குற்றம்? இளமையின் சல்லாபம் கண்ணுக்குப் பெரியதோர் இன்ப மன்றோ?

வள்ளியம்மை அதிகக் கூச்சலிடவே, கந்தன் அதை விட்டு விட்டது.

சில க்ஷணங்களுக்குப் பின் மறுபடி போய்த் தழுவிக்கொண்டது.

மறுபடியும் கூச்சல்; மறுபடியும் விடுதல்; மறுபடியும் தழுவல்; மறுபடியும் கூச்சல்; இப்படியாக நடந்து கொண்டே வந்தது.

"என்ன கந்தா, வந்தவனிடத்தில் ஒரு வார்த்தைகூடச் சொல்ல மாட்டே னென்கிறுயே? வேறொரு சமயம் வருகிறேன். போகட்டுமா?" என்றேன்.

"அட போடா! வைதீகம்! வேடிக்கை தானே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறுய். இன்னும் சிறிது நேரம் நின்றுகொண்டிரு. இவளிடம் சில வியவஹாரங்கள் தீர்க்கவேண்டி யிருக்கிறது. தீர்ந்தவுடன் நீயும் நானும் சில விஷயங்கள் பேசலாம் என்றிருக் கிறேன். போய்விடாதே இரு" என்றது.

நின்று மேன் மேலும் பார்த்துக்கொண் டிருந்தேன்.

சிறிது நேரம் கழிந்தவுடன் பெண்ணும் இன்பமயக்கத்திலே நான் நிற்பதை மறந்து நாணத்தை விட்டு விட்டது.

உடனே பாட்டு. நேர்த்தியான துக்கடாக்கள். ஒரு வரிக்கு ஒரு வர்ண மெட்டு; இரண்டே 'சங்கதி'. பின்பு மற்றொரு பாட்டு.

கந்தன் பாடி முடிந்தவுடன் வள்ளி, இது முடிந்தவுடன் அது; மாறி, மாறிப் பாடி—கோலாஹலம்.

சற்று நேரம் ஒன்றை யொன்று தொடாமல் விலகி நின்று பாடிக்கொண்டே யிருக்கும். அப்போது வள்ளியம்மை தானகவே போய்க் கந்தனைத் தீண்டும். அது தழுவிக்கொள்ள வரும். இது ஓடும்—கோலாஹலம்!

இங்ஙனம் நெடும் பொழுது சென்றபின் வள்ளியம்மைக்குக் களி யேறி விட்டது.

நான் பக்கத்து வீட்டிலே தாகத்துக்கு ஜலம் குடித்து விட்டு வரப் போனேன். நான் போவதை அவ் விரண்டு கயிறுகளும் கவனிக்க வில்லை.

நான் திரும்பி வந்து பார்க்கும்போது வள்ளியம்மை தூங்கிக் கொண்டிருந்தது. கந்தன் என் வரவை எதிர் நோக்கி யிருந்தது. என்னைக் கண்டவுடன் "எங்கடா போயிருந்தாய்? வைதீகம்! சொல்லிக் கொள்ளாமல் போய் விட்டாயே" என்றது.

அம்மா நல்ல நித்திரை போலிருக்கிறதே? என்று கேட்டேன்.

ஆஹா! அந்த க்ஷணத்திலே கயிற்றி லிருந்து வெடித்து வெளிப்பட்டு என் முன்னே நின்ற தேவனுடைய மஹிமையை என்னென்று சொல்வேன்! காற்றுத் தேவன் தோன்றினான். அவன் உடல் விம்மி விசாலமாக இருக்கு மென்று நினைத்திருந் தேன்.

வயிர வூசி போல ஒளி வடிவமாக இருந்தது.

''நமஸ்தே வாயோ, த்வமேவ ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரஹ்மாஸி''

காற்றே போற்றி, நீயே கண்கண்ட பிரமம்.

அவன் தோன்றிய பொழுதிலே வான முழுதும் ப்ராண சக்தி நிரம்பிக் கனல் வீசிக்கொண் டிருந்தது. ஆயிர முறை அஞ்சலி செய்து வணங்கினேன்.

காற்றுத் தேவன் சொல்வதாயினன்:— ''மகனே, ஏதடா கேட்டாய்? அந்தச் சிறிய கயிறு உறங்குகிறதா என்று கேட் கிறாயா? இல்லை, அது செத்துப் போய்விட்டது. நான் ப்ராண சக்தி. என்னுடன் உறவு கொண்ட உடல் இயங்கும். என் உற வில்லாதது சவம். நான் ப்ராணன். என்னாலே தான் அச்சிறு கயிறு உயிர்த்திருந்து சுகம் பெற்றது. சிறிது களைப்பெய்திய வுடனே அதை உறங்க—இறக்க—விட்டுவிடுவேன். துயிலும் சாவுதான். சாவும் துயிலே. நான் விளங்கு மிடத்தே அவ் விரண் டும் இல்லை. மாலையில் வந்து ஊதுவேன். அது மறுபடி பிழைத்து விடும். நான் விழிக்கச் செய்கிறேன். அசையச் செய்கிறேன். நான் சக்தி குமாரன். என்னை வணங்கி வாழ்க.'' என்றான்.

''நமஸ்தே வாயோ த்வமேவ ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரஹ்மாஸி; த்வ மேவ ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரஹ்ம வதிஷ்யாமி.''

வண்ணான் தொழில்.

வேத புரத்தில் குள்ளச்சாமி என்றொரு பரதேசி யிருக்கிறார். அவருக்கு வயது ஐம்பதோ, அறுபதோ, எழுபதோ, எண்பதோ யாருக்கும் தெரியாது. அவருடைய உயரம் நாலரை அடி யிருக்கும், கருநிறம். குண்டு சட்டியைப் போல் முகம். உடம்பெல்லாம் வயிரக் கட்டை போலே நல்ல உறுதியான பெயர்வழி.

அவருக்கு வியாதி யென்பதே கிடையாது. சென்ற பத்து வருஷங்களில் ஒரே தடவை அவர்மேலே கொஞ்சம் சொரிசிரங்கு வந்தது. பத்து நாளிருந்து நீங்கி விட்டது. அந்த மனுஷ்யன் ஜடபரதருடைய நிலமையிலே யிருப்பதாகச் சொல்லலாம். பேசினால் பயித்தியக்காரன் பேசுவது போலிருக்கும். இழுத் திழுத்து, திக்கித் திக்கி, முன் பின் சம்பந்த மில்லாமல் விழுங்கி விழுங்கிப் பேசுவார். தெருவிலே படுத்துக் கிடப்பார். பசித்தபோது எங்கேனும் போய்ப் பிச்சை வாங்கிச் சாப்பிடுவார். கள் குடிப்பார். கஞ்சாத் தின்பார். மண்ணிலே புரளுவார். நாய்களுடன் சண்டை போடுவார்.

வீதியிலே பெண் பிள்ளைகளுக் கெல்லாம் அவரைக் கண்டால் இரக்க முண்டாகும். திடீரென்று ஒரு வீட்டுக்குள் நுழைந்து, அந்த வீட்டி லிருக்கும் குழந்தைகள் நெற்றியிலே திருநீற்றைப் பூசிவிட்டு ஓடிப் போவார். யாராவது திட்டினாலும், அடித்தாலும் பொறுத்துக்கொண்டு உடனே அவ் விடத்தை விட்டு ஓடிப்போய் விடுவார்.

ஸாமானிய ஜனங்கள் அவருக்கு நூறு வயதுக்கு மேலே ஆகிவிட்ட தென்றும், நெடுங் காலமாக, இப்போதிருப்பது போலவே, நாற்பதைம்பது வயது போலே தான் இருக்கிறாரென்றும் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் இந்த வார்த்தை எவ்வளவு தூரம் நிச்சய மென்பதை நிர்ணயிக்க இட மில்லை.

அவர் கையால் விபூதி வாங்கிப் பூசிக் கொண்டால் நோய் தீர்ந்து விடுமென்ற நம்பிக்கையும் பலர் கொண் டிருக்கிறார்கள்.

மேற்படி குள்ளச்சாமியார் ஒரு நாள் தாம் வீதியில் நடந்து வரும்போது, முதுகின் மேலே கிழிந்த பழங் கந்தைகளை யெல்லாம்

ஒரு பெரிய அழுக்கு மூட்டை கட்டிச் சுமந்து கொண்டு வந்தார். இந்தச் சாமியாரைக் கண்டால் நான் கும்பிடுவது வழக்கம். அப்படியே கும்பிட்டேன். ஈயென்று பல்லைக்காட்டிப் பேதைச் சிரிப்புச் சிரித்தார். கண்ணைப் பார்த்தால் குறும்பு கூத்தாடுகிறது.

ஏ சாமி, உனக் கென்ன பயித்தியமா? கந்தைகளைக் கட்டி என் முதுகிலே சுமக்கிறாய்? என்று கேட்டேன்.

'நீ நெஞ்சுக்குள்ளே சுமக்கிறாய், நான் முதுகின் மேலே சுமக்கிறேன்' என்று சொல்லி ஓடிப்போய் விட்டார். உடனே நான் பொருள் தெரிந்து கொண்டேன். அஞ்ஞானப் பழங் குப்பைகளையும், பழங் கவலைகளையும், பழந் துன்பங்களையும், பழஞ் சிறுமைகளையும் மனதில் விடாய்ச் சுமந்து திரியும் ஸாமான்ய மனிதனுடைய அறிவீனத்தை விளக்கும் பொருட்டு ஷை சாமியார் இந்த திருஷ்டாந்தத்தைச் சொன்னாரென்று தெரிந்து கொண்டேன்.

பின்னொரு நாள் அவரிடம் பரிகாஸமாக நான் 'சாமி, இப்படிப் பிச்சை வாங்கித் தண்டச் சோறு தின்று கொண்டு ஜீவனம் பண்ணுகிறாயே, ஏதேனுந் தொழில் செய்து பிழைக்கக் கூடாதா?' என்று கேட்டேன். அந்தப் பரதேசி சொல்லுகிறார்:—

'தம்பி, நானும் தொழில் செய்துதான் பிழைக்கிறேன். எனக்கு வண்ணான் வேலை. ஐம் புலன்களாகிய கழுதைகளை மேய்க்கிறேன். அந்தக்கரணமான துணி மூட்டைகளை வெளுக்கிறேன்' என்றார்.

ஆம், பரிசுத்தப் படுத்துகிறவனே ஆசார்யன். அவனுடைய சொல்லை மற்றவர் ஆசரிக்க வேண்டும். மேலே சாமியாருடைய புற நடைகள் குடும்பம் நடத்தும் கிருஹஸ்தர்களுக்குத் தகுதியல்ல. ஆனால் அவருடைய உள்ள நடையை உலகத்தார் பின்பற்ற வேண்டும். ஐம்புலன்களாகிய கழுதைகளை மீறிச் செல்லாதபடி கட்டுப்படுத்தி ஆள வேண்டும் உள்ளத்தை மாசில்லாதபடி சுத்தமாகச் செய்து கொள்ள வேண்டும்.

அழுக்குத் தீர்க்கும் தொழில் செய்வோர் நமது தேசத்தில் மாகாணத்துக்கு லக்ஷம் பேர் வேண்டும். ஹிந்துக்கள் தற்காலத்தில் குப்பைக்குள் முழுகிப் போய்க் கிடக்கிறார்கள். வீட்டையும், தெருவையும் சுத்தமாக வைத்துக்கொள்ள வில்லை. ஜலதாரை

களை ஒழுங்கு படுத்த வில்லை. கிணறுகளையும், குளங்களையும், சுனைகளையும் சுத்தமாக வைத்துக் கொள்ளவில்லை. கோயிற் குளங்களில் ஜலம் புழுத்து நெளிகிறது. நாற்றம் குடலைப் பிடுங்கு கிறது.

மனுஷ்யாபிவிருத்தி யாவது யாது?

புழுதியை நீக்கித் தரையைச் சுத்த மாக்குதல். அழுக்குப் போகத் துணியையும், நாற்ற மில்லாதபடி குளத்தையும், பொது வாக எல்லா விஷயங்களையும் சுத்தமாக்கி வைத்துக் கொள்ளுதல்.

நான் மேற்படி சாமியாரிடம், 'சாமியாரே, ஞான நெறியிலே செல்ல விரும்புவோன் முக்கியமாக எதை ஆரம்பத் தொழிலாகக் கொள்ள வேண்டும்?' என்று கேட்டேன்.

குள்ளச்சாமி சொல்லுகிறார்:—

'முதலாவது, நாக்கை வெளுக்க வேண்டும். பொய் சொல் லக் கூடாது. புறஞ் சொல்லக் கூடாது. முகஸ்துதி கூடாது. தற் புகழ்ச்சி கூடாது. வருந்தச் சொல்லலாகாது. பயந்து பேசக் கூடாது. இதுதான் வண்ணான் தொழில் ஆரம்பம். பிறகு அந் தக் கரணத்தை வெளுத்தல் சுலபம். சில இடங்களில் பொய் சொல்லித் தீரும்படியாக இருந்தால், அப்போது மௌனத்தைக் கொள்ள வேண்டும். மௌனம் ஸர்வார்த்த ஸாதகம். அதை விட் டுப் பேசும்படி நேர்ந்தால் உண்மையே சொல்ல வேண்டும் உண்மை விரதம் தவறக் கூடாது. தவற வேண்டிய அவசிய மில்லை; உண்மை கூறினால் தீங்கு நேரிடு மென்று நினைப்போர் தெய்வம் உண்மை யென்பதை அறிய மாட்டார்கள். தெய்வம் உண்மை. அதன் இஷ்டப்படி உலகம் நடக்கிறது. ஆதலால் பயப்படுகிறவன் மூடசிகாமணி. அந்தக்கரணத்தை வெளுத்தலா வது அதிலுள்ள பயத்தை நீக்குதல். அந்தக் கரணத்தை சுத்தி செய்து விட்டால் விடுதலை யுண்டாகும்' என்றார்.

பின்னு மொரு ஸமயம் மேற்படி குள்ளச்சாமி என்னிடம் வந்து, 'தம்பி, நீ இலக்கணக்காரனுச்சுதே. 'வண்ணான்' என்ற வார்த்தையை உடைத்துப் பொருள் சொல்லுவாயா?' என்று கேட்டார்.

நான் நகைத்து:—'சாமி, உடைக்கிற இலக்கணம் எனக்குத் தெரியாது' என்றேன்.

அப்போது குள்ளச்சாமி சொல்லுகிறார்:— 'வண்—ஆன்: வண்ணான். ஆன் என்பது ரிஷபம். வள்ளலாகிய ரிஷபம் நந்தி கேசுரர். அவருடைய தொழில் சுத்தஞான மூர்த்தியாகிய சிவனைச் சுமந்து கொண்டிருத்தல். தமிழ் நாட்டு ஞானசார்யர்களுக்கு ஆதிமூர்த்தியும் வள்ளலுமாகி நிற்கும் இந்த நந்தி பகவானுடைய தொழிலாகிய ஆசார்யத் தொழிலையே நான் வண்ணான் தொழிலென்று சொல்லுகிறேன். எனக்கு வண்ணான் தொழில்' என்று மேற்படி குள்ளச்சாமி சொன்னார்.

கலியுக கடோற்கசன்.

வேதபுரத்தில் கலியுக கடோற்கசன் என்பதாக ஒருவன் கிளம்பி யிருக்கிறான். பழைய துவாபர யுகத்துக் கடோற்கசனுடைய சரித்திரம் எல்லாருக்கும் தெரியும். அரக்கு மாளிகையிலிருந்து பாண்டவர் தப்பி ஓடும்போது இடும்ப வனத்தில் தங்கினார்கள். அங்கிருந்த இடும்பாசுரன் என்ற ராக்ஷஸன் அவர்களைப் பிடித்துத் தின்ன வந்தான். அந்த இடும்பனை வீமன் கொன்று விட்டான். பிறகு அவன் தங்கையாகிய இடும்பி என்ற ராக்ஷஸி வீமன் மேலே காதல் கொண்டு தன்னை மணந்து கொள்ளச் சொல்லி வற்புறுத்தினாள். மற்ற சகோதரர் நால்வரும் பிரமசாரிகளாக இருக்கையில் தான் முதலாவது ஒரு ராக்ஷஸியைப் போய்க் கலியாணம் பண்ணிக் கொள்வதில் வீமனுக்கு சம்மதமில்லை. இடும்பி குந்தியிடம் போய் முறையிட்டழுதாள். குந்தி வீமனை நோக்கி:— 'மகனே, ஒரு ஸ்திரீ வந்து காதல் கூறுமிடத்து அவளை மறுப்பது க்ஷத்திரிய தர்மமில்லை, ஆண் மக்கள் அங்ஙனம் செய்யலாகாது, ஆதலால், நீ இந்த ராக்ஷஸியைக் கலியாணம் பண்ணிக் கொள்க' என்று கட்டளையிட்டாள். தாய் சொல்லுக்கிணங்கி வீமன் இடும்பியைக் கலியாணம் பண்ணிக் கொண்டான். இவ்விருவருக்கும் பிறந்த பிள்ளையே துவாபரயுக கடோற்கசன். இவன் வீமனுக்கு ஸமமான பலமும், பராக்ரமும் உடையவனென்று வேதவியாசர் தெரிவிக்கிறார். இது நிற்க. நமது கலியுக கடோற்கசனைக் கவனிப்போம். இவன் வேதபுரத்தில் ஒரு சாராயக் கடையிலே பணவசூல் குமாஸ்தாவாக இருக்கும் ராமசாமி

நாயக்கர் என்பவனுடைய மகன். இவனுக்கு இப்போது வயது சுமார் இருபது இருக்கலாம். சாராயக் கடையில் ப்ராந்தி, விஸ்கி, ஜின் முதலிய ஐரோப்பியச் சாராயங்கள் விற்கிறார்கள். வேதபுரத்தில் குடிமும்முரம். ஆனபடியால் மேற்படி கடைக்குப் பற்று வரவு ஜாஸ்தி. அங்கு பணவசூல்காரனாகிய ராமசாமிநாயக்கருக்கு மாதம் எட்டு ரூபாய் சம்பளம். தெலுங்கு பேசும் நாயக்கர். நல்ல க்ஷத்திரிய வம்சம். தெலுங்கு ராஜ்யம் போன பிறகு கெட்டுப் போய்த் தாழ்ந்த நிலைமைக்கு வந்திருக்கும் நாயடு கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்.

மேற்படி ராமசாமி நாயக்கர் மகனுக்குத் தாய் தந்தையர் வைத்த பெயர் கோவிந்தராஜுலு. அவன் தானாக வைத்துக் கொண்ட பெயர் கலியுக கடோற்கசன்.

அவன் உயரம் ஐந்தே கால் அடி யிருக்கலாம். குண்டுருளை போலே வயிரமான உடம்பு. இவன் மேலே மோட்டார் வண்டி ஓட்டலாம். மாட்டு வண்டி விடலாம். இவன் தலை ரோமத்தில் முந்நூறு ராத்தல் கல் தொங்க விடலாம். இவன் தலையிலே நாற்பது பேரடங்கிய பெரிய தொட்டிலை நிறுத்தி வைக்கலாம். இவன் இரண்டு விரல்களைக் கொண்டு மகாபாரதப் புஸ்தகத்தைக் கிழித்துப் போடுவான். இவன் பல்லினால் கல்லைப் பேர்த்துப் போடுவான். இவன் நகத்தால் கதவைப் பிளப்பான்.

வயது இருபதுக்கு மேல் ஆகவுமில்லை. நேற்றுக் காலையில் இந்தப் பையன் என்னைப் பார்க்கும் பொருட்டாக வந்திருந்தான். முதலாவது, தன்னுடைய தொழில்களை எல்லாம் என் வீட்டில் செய்து காட்டினான். நான் மிகவும் ஆச்சரியப் பட்டேன்.

பிறகு இவனுடைய புத்தி எந்த நிலைமையில் இருக்கிறதென்பதைப் பரிசோதனை செய்யும் பொருட்டாக அவனுடன் சிறிது நேரம் ஸம்பாஷணை செய்து பார்த்தேன். அவன் கையில் ஒரு குறிப்புப் புஸ்தகம் (பாக்கெட் நோட்புக்) வைத்துக் கொண்டிருந்தான். அதைப் பார்த்தால் சின்ன பைபிலோ அல்லது டைரி (தினசரி)யோ என்று ஐயப்படும்படியாக இருந்தது. கையில் என்ன; டைரி புஸ்தகமா? என்று கேட்டேன். அந்தப் பையன் ஹீ என்று பல்லைக் காட்டிக் கொண்டு:—இல்லெங்க; மந்திர வாதப் புஸ்தகங்கள் என்றான்.

'நான் வாசிக்கலாமா' என்று கேட்டேன். 'வாசிக்கலாம்' என்று சொல்லி அந்தப் புஸ்தகத்தை என் கையில் கொடுத்தான்.

அது அச்சிட்ட புஸ்தகமன்று. அவன் கையால் எழுதியது. 'பல ஊர்களில் ஸஞ்சாரம் பண்ணினேன். பல ஸாதுக்களிடம் கேட்ட மந்திரங்களை யெல்லாம் இதில் எழுதி வைத்திருக்கிறேன். நான் அவர்களுக்கு (அந்த ஸாதுக்களுக்குப்) பத்திரம் தயார் பண்ணிக் கொடுப்பேன்' என்று கலியுக கடோற்கசன் சொன்னான். 'பத்திரமா? அதென்ன?' என்று கேட்டேன்.

அவன் சொல்லுகிறான்:—'அதைப் பாமர ஜனங்கள் கஞ்சா இலை என்றும் சொல்லுவார்கள். ஸாதுக்களுக்கு மனதை ஒரு நிலையில் நிறுத்தி பிரமத்திலே கொண்டு சேர்க்க அது உபயோகங்க. மைசூரில் நான் போன மாஸம் போயிருந்தேனுங்க. அங்கே பெரிய சாமியாருங்க, அவர் தான் எனக்கு ஆஞ்சேனேயர் மந்திரம் கற்றுக் கொடுத்தாருங்க. அவர் ஒரு நாளைக்கு ஒன்றரை ரூபாய் கஞ்சா வாங்கிப் புகை குடிப்பாருங்க. அவர் மனதை உள்ளே கொண்டு நிறுத்தினால் பிறகு அதை வெளியே இழுப்பது கஷ்டங்க' என்றான்.

இவன் இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் எனக்கு அந்தப் புஸ்தகத்தைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற அவா அதிகப்பட்டது. புஸ்தகத்தைக் கையிலெடுத்துத் திறந்தபோது அதிலிருந்து பொல பொல வென்று இருபது, முப்பது துண்டுக் காயிதங்கள் உதிர்ந்தன. எனக்கு ஆராய்ச்சியிலே பிரியம் அதிகமானபடியால் முதலாவது அந்தத் துண்டுக் காயிதங்களைப் பரிசோதனை செய்து பார்த்துவிட்டுப் பிறகு புஸ்தகத்துக்குள்ளே நுழைவோம் என்று யோசித்து அந்தக் காயிதங்களைப் பார்த்தேன். அவற்றின் விவரம் பின் வருமாறு:—

முதலாவது:—'ஹோம்ரூல் ஸ்டாம்ப்' மூன்று இருந்தது.

அதில் ஒவ்வொரு ஸ்டாம்புக்கு நடுவிலும் அனிபெஸன்ட் அம்மாள் தலை போட்டிருக்கிறது. சுற்றி 'தெய்வத்துக்காகவும், தேசத்துக்காகவும், ராஜாவுக்காகவும், சிறைப்பட்டவர்' என்றெழுதி யிருந்தது. அதைச் சூழ நான்கு புறத்திலும் இங்கிலீஷ், தெலுங்கு, உர்து, நாகரி, கன்னட லிபிகளில் 'ஹோம் ரூல்' என்றெழுதி யிருந்தது.

இரண்டாவது:—ஒரு சின்ன டிக்கட். அதில் இங்கிலீஷ் பாஷையில் 'மிஸ் தாரா; இந்தியன் லேடிஸாண்டோ' என்று ஒரு

புறத்திலும், வெளிச் சீட்டு (ஔட்பாஸ்) என்று மற்றொரு புறத்திலும் போட்டிருந்தது.

மூன்ருவது:—ஒரு லேசான காயிதத்தைப் போன்ற செப்புத் தகடு. அதில் ஏதோ சக்கரம் செதுக்கும் பொருட்டு வைத்துக் கொண்டிருப்பதாகக் கடோற்கசன் சொன்னுன்.

நாலாவது:—ராம மூர்த்தி ஸர்க்கஸ் ஆட்ட ஜாப்தா.

ஐந்தாவது:—ஒரு கிறிஸ்தவப் பையனுடைய நேர்த்தியான புகைப் படம். அவன் யாரென்று கேட்டதற்குத் தன்னுடைய ஸ்நேகித னென்றும், இரும்பாலையில் வேலை பார்க்கிருனென்றும், தன்னைப் போலவே குஸ்தி வகையருத் தொழில்களில் பழக்க முடையவனென்றும், அவனுக்குக் கலியுகக் கும்பகர்ணன் என்று பெயர் வைக்கலாமென்றும் கடோற்கசன் சொன்னுன்.

ஆருவது:—மறுபடியும் ஒரு டிக்கட். அதில் இங்கிலீஷில் 'எடிஸன் கினேமாடோக்ராப் கம்பனி. ஒரு ஆளை உள்ளே விடு' என்றெழுதி யிருந்தது.

ஏழாவது:—ஸிகரட் பெட்டியிலிருந்தெடுத்த துர்க்கை படம். அதில் தேவி மஹிஷாஸுரனைக் கொல்லுகிருள். பக்கத்தில் விநாயகருடைய தலை மாத்திரம் தெரிகிறது. உடம்பெல்லாம் மறைந்திருக்கிறது. சின்ன சுப்பிரமணியன் ஒன்றிருக்கிறது. அம்மனுக்குப் பதினுறு கைகள் போடுவதற்குப் பதிலாக எட்டுக் கை போட்டிருந்தது.

எட்டாவது:—இரண்டு சிங்கங்களுடன் ஒரு மனிதன் சண்டை போடுவது போல ஒரு படம். பத்திரிகையிலிருந்து கத்தரித்தது.

ஒன்பதாவது:—யேசுகிறிஸ்து, மாட்டுக் கொட்டகையில் பிறந்து வைக்கோல் மேலே போட்டுக் கிடப்பதாக குழந்தை யுருவங் காட்டிய படம்.

பத்தாவது:—ஸாதாரண வருஷத்து மார்கழி மாதம் 18-ம் தேதி முதல் விரோதிகிருது வருஷத்துச் சித்திரை மாஸம் 16-ம் தேதி வரையில் 'ஏகாதசி', 'ஷஷ்டி', பிரதோஷம், கரி நாள், யமகண்டம், ராகு காலம், குளிகை காலம், வாரசூலை இவற்றின் அட்டவணை.

பதினேராவது:—இனி மேன்மேலும் அடுக்கிக்கொண்டு போனல் படிப்பவர்களுக்குப் பொறுமை யில்லாது போய்விடு மென்ற அச்சத்தால் இங்கு மேற்படி கீழே யுதிர்ந்த துண்டுக் காயி தங்களைப் பற்றிய முழு விவரங்களும் தெரிவிக்காமல் விடு கிறேன். அதில் அநேகம் கடோற்கசனுடைய ஸ்நேகிதர்களுடைய மேல் விலாஸம், ஒரு சிறு துண்டுக் காயிதத்தில் குங்குமம் சுற்றி யிருந்தது. அது கோயிலில் கொடுத்ததென்றும், அம்மன் ப்ர ஸாத மென்றும் கடோற்கசன் விளக்கினன்.

இனி அவன் மந்திரவாதப் புஸ்தகத்துள் எழுதி யிருந்த விநோதங்களில் சிலவற்றை இங்கு காட்டுகிறேன்.

கணபதி மந்திரம்.

ஓம் கணபதி; ஐயும் கணபதி; கிளியும் கணபதி, ஸவ்வும் கணபதி; வா; வா; ஸகல ஜனங்களும்; போகங்களும்; ஸகல லோக சித்தியும், உமக்கு வசியமானது போல் எனக்கு வசியமாக வும். சுவா ஹா.

பஞ்சாட்சரம்.

ஹரி ஓம் சிவய நம.

அனுமார் மந்திரம்.

ஓம் அனுமந்தா, ஆஞ்சனேயா, நமோ நாராயணய, சிரஞ் சீவியாகக் காத்து ரக்ஷித்து வா. கிளியும், ஸவ்வும், என் எதிரி களை வென்று என்னைக்கா, கா, கா, ஸ்வாஹா!

புருஷ வசியத்துக்கு மந்திரம்.

நிலத்திலே முளைத்தவளே, நீலப்பூ பூத்தவளே, மனத்துக் கவலை தீர்த்தவளே, மன்னன் சிறை மீட்டவளே, குடத்துத் தண் ணீர் பாலாக வேண்டும். கோவிந்தராஜு என்னைக் கண்டா கும் பிட வேண்டும். நான் ஒரு புலியாக வேணும், அவன் ஒரு பசு வாக வேணும். புலியைக் கண்டா பசு நடுங்கினற் போல் நடுங்கி ஒடுங்கி வணங்கி நிற்க ஸ்வாகா! இந்த மந்திரத்தை ஆயிரம் உரு ஏற்ற வேண்டும். வேளைச் செடியின் வடக்கே போகிற வேரில் ஞாயற்றுக் கிழமை சூரியன் கிளம்புகிற ஸமயத்தில் மஞ் சள் துண்டைக் கட்டிப் பதினறு விசை மந்திரத்தை ஜபித்து

பிறகு வேர் அருமல் பிடுங்கி வெள்ளித் தாயித்தில் மஞ்சளை நீக்கி வேரைச் செலுத்திக் கட்டிக் கொள்ள வேண்டும்.

ஸகல வியாதிகளுக்கும் மந்திரம்.

ஓம், ரீங், அங், இந்தப்படிக்கு விபூதியில் எழுதி ஆயிரத்தெட்டு உரு ஜபித்து சூடன் கட்டியை அதின் மேலே வைத்துக் கொடுக்க வியாதி தீரும். இது கைகண்டது.

சிறங்கு கண்டவுடன் செய்கிற மந்திரம்.

மசிமா மசி; நசி மா நசி!

சிறங்கு நைய மந்திரம்.

கசி; நசி!

பழுத்த பின் உடைக்கும் மந்திரம்.

நஞ்சு, பிஞ்சு, நாசமதாகிப் பிஞ்சு நஞ்சு போக ஸ்வாஹா!

இராஜாவை வசியம் பண்ண மந்திரம்.

வசீகரா, வசீகரா, ராஜ வசீகரா, அச்சிட்ட பங்காளா, தக்ஷிணாமூர்த்தி, துர்க்கா தேவதாயை நம. இதற்கு ஆயிரத்தெட்டு செய்யவும்.

மற்று மொரு இராஜ வசிய மந்திரம்.

அய்யும், கிலியும், ஸவ்வும், ஸவ்வும் கிளியும், ஐயும், நவகோடி சித்தர் சாயம் நசி நசி; ஸர்வ மூலிகையும் இன்ன ராஜாவும் வசி, வசி.

இந்த மந்திரங்களைத் தவிர, மேற்படி கலியுக கடோற்கசனுடைய நோட்புக்கில் இன்னும் இது போலவே முப்பது நாற்பது மந்திரங்களும், பல விதமான சக்கரங்களும் இருந்தன. அந்த மந்திரங்களையும் சக்கரங்களையும் இப்போது புஸ்தகத்தில் முழுதும் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப் போனால் நெடுந்தூரம் இந்த வியாசம் அளவுக்கு மிஞ்சி நீண்டு விடும். எனினும் நமது ஹிந்து தர்மத்தையும், மந்திர மஹிமையையும், இடைக்காலத்து மூட ராஜாக்களும், அயோக்யப் பூஜாரி, பண்டார, மந்திரவாதிகளும் எவ்வளவு கேலிக் கிடமாகச் செய்து விட்டார்க ளென்பதை விளக்க, மேற்கூறிய திருஷ்டாந்தங்களே போதுமென்று நினைக்கிறேன்.

இன்னும் அவனுடைய குறிப்புப் புஸ்தகத்தில் போகப் போகப் பெருங் கேலியாக இருந்தது. எனக்கு அவற்றை யெல்லாம் பார்க்கும்போது சிரிப்பொரு பக்கம் வந்தது. தலையொரு பக்கம் கிறுக்கிற்று.

ஹிந்துக்களுடைய மூல பலமாகிய மந்திர சாஸ்திரத்தை இடைக் காலத்து மூடர் இவ்வளவு சீர் கெடுத்து வைத்திருப்பதையும், அதைத் தற்காலத்து மூடர்களிலே பலர் நம்புவதையும் நினைக்கும்போது எனக்கு மிகவும் வருத்த முண்டாயிற்று.

அதை நான் பார்வையிட்டுக் கொண்டிருக்கையில் குள்ளச் சாமி என்ற வேத புரத்து ஞானி வந்தார். அவரிடம் அதைக் கொடுத்தேன். அவர் அந்தப் புஸ்தகத்தை வெளி முற்றத்துக்குக் கொண்டு போனார். அங்கிருந்து நெடுநேரமாகத் திரும்பி வரவில்லை. என்ன செய்கிறார், பார்ப்போ மென்று சொல்லி நான் எழுந்து வெளி முற்றத்துக்கு வந்தேன். என்னுடன் கலியுக கடோற்கசனும் வந்தான். அங்கு போய்ப் பார்த்தால், குள்ளச் சாமி அந்தப் புஸ்தகத்தில் மண் எண்ணெயை விட்டுத் தீயைக் கொளுத்தி எரிய விட்டு வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். குழந்தைகள் பக்கத்தில் நின்று வேடிக்கை பார்த்தனர். எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது. கடோற்கசன் கோவென்றழுதான். குள்ளச் சாமி பெரிய ஞானியென்றும், பரம புருஷனென்றும், அவர் செய்தது பற்றி வருத்தப்படக் கூடாதென்றும் சொல்லி நான் கடோற்கசனைத் தேறுதல் சொல்லி அனுப்பினேன். போகும் போது அவன் பைக்குள் குள்ளச் சாமியார் ஒரு பொற்காசு போட்டார். நான் ஒரு துண்டுக் காயிதத்தில் ''ஓம் சக்தி'' என்ற மந்திரத்தை எழுதி அவன் பைக்குள் போட்டேன்.

பொற் காசைக் கண்டவுடன் கடோற்கசன், கொஞ்சம் ஸந்தோஷ மடைந்து புன் சிரிப்பு கொண்டான். அப்போது குள்ளச் சாமி சொல்லுகிறார்:—

'எல்லாம் தெய்வம்'—'தர்மமே மஹா மந்திரம், உண்மைக்கு ஜயமுண்டு,' 'எல்லாரையும் வசப்படுத்த வேண்டுமானால், எல்லாரையும் தெய்வமாக நினைத்து மனத்தால் வணங்க வேண்டும்' இந்த விஷயங்களை யெல்லாம் இந்த தேசத்தில் பரவும்படி செய் என்றார்.

சுத்திச் சண்டை.

மார்கழி மாஸத்து நாலாம் வாரம். அதாவது குளிர் ஜாஸ்தி. அதிலும், வேதபுரம் கடற்கரைப் பட்டணம். குளிர் மிகவும் ஜாஸ்தி. ஒரு நாள் ராத்திரி நான் குளிருக்குப் பயந்து சுகாதார சாஸ்த்ரத்தைக் கூடப் பொருட்டாக்காமல், என் அறைக்குள் நாலு ஜன்னல்களேயும் சாத்தி முத்திரை வைத்து விட்டுப் படுத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

விடிய இரண்டு ஜாமம் இருக்கும்போது விழித்துக் கொண்டேன். அதற்கும் குளிர்தான் காரணம். வாடை குளு குளு வென்று வீசுகிறது வடபுறத்து ஜன்னலின் கதவுகள் காற்றில் தாமாகவே திறந்து கொண்டன. எழுந்து போய் ஜன்னலை நேராக்குவோமென்று யோசித்தால் அதற்கும் சோம்பராக இருந்தது. போர்வையை நீக்கிவிட்டு இந்தக் குளிரில் எவன் எழுந்து போய் ஜன்னலைச்சாத்துவான்? என்ன செய்வோம் என்று ஸங்கடப் பட்டுக் கொண்டே படுத்திருந்தேன். மழை இதற்குள்ளே பெரிதாக வந்து விட்டது மழை களகள வென்று கொட்டுகிறது. வாடைக் காற்று வந்து பல்லைக் கட்டுகிறது.

உயிரை வெறுத்து தைரியத்துடன் எழுந்து போய் ஜன்னலைச் சாத்துவோம் என்று சொல்லி யெழுந்தேன்.

அப்போது ஒரு பண்டாரம் சங்கூதிச் சேகண்டி யடித்துப் பாடிக் கொண்டு வந்தான். மார்கழி மாசத்தில் வருஷந்தோறும் ஒரு வள்ளுவன் வந்து பாதி ராத்திரி நேரத்திலேயே வேதபுரத்து வீதிகளில் எல்லாம் திருவாசகம் பாடிக் கொண்டு சங்கூதிக் கொண்டு சேகண்டி யடித்துக் கொண்டு சுற்றுவது வழக்கம். அவன்தான் இந்த வருஷமும் வந்து கொண்டிருப்பா னென்றெண்ணி நான் ஆரம்பத்தில் ஒரு நிமிஷம் கவனியாமல் இருந்தேன். பிறகு கணீர் என்று பாட்டுச் சத்தம் காதில் வந்து மதுரமாக விழுந்தது. அடா இது பழைய வள்ளுவனுடைய குரலில்லை. இது ஏதோ புதிய குரலாக இருக்கிறதென் றெண்ணி நான் குளிரையும் கவனியாமல் ஜன்னல் ஓரத்திலே கொஞ்சம் நின்றேன். மழை கொட்டுகிறது. அறைக்குள்ளே எனக்கு கைகால் விரைய லெடுக்கிறது.

அந்தப் பண்டாரம் வஸந்த காலத்தில், மாலே நேரத்தில், பூஞ் சோலேயில் ராஜ குமாரன் ஒருவன் காற்று வாங்கிக்கொண்டு ஒய்யாரமாக நடப்பது போலே (அந்தப் பண்டாரம்) அந்த மழை யில் நடந்து செல்லுகிறான். பிரமானந்தமாகத் திருவாசகம் பாடு கிறான்:—

''பூசுவதும் வெண்ணீறு பூண்பதுவும் பொங் கரவம்

பேசுவதும் திருவாயால் மறை போலும் காணேடி!''

இந்தப் பாட்டை அவன் பாடின ராகம் என் மனதை விட்டு இப்போது கூட நீங்கவில்லே. மனுஷ்ய கானம்போலில்லே. தேவ கானம் போலே யிருந்தது. ''ஹே! யாரப்பா பண்டாரம், நில்லு!'' என்று சொல்லிக் கூவினேன். அவன் நின்றான். 'நீ போன வருஷம் திருப்பள்ளி யெழுச்சி பாடி வந்தவனுகத் தோன்றவில்லேயே? நீ யார்?' என்று கேட்டேன். 'நான் போன வருஷம் பாடினவ னுடைய மகன். நான் பாடினது திருச்சாழல்' என்றான். இவன் அதிக ப்ரஸங்கி என்று தெரிந்து கொண்டு, 'உன் பெயரென்ன' என்று கேட்டேன். 'என் பெயர் நெட்டைமாடன்' என்று சொன் ஞன். 'சரி போ' என்று சொன்னேன். அவன் இரண்டடி முன்னே போய் மறுபடி திரும்பி வந்து:—'ஐயரே, உம்முடைய பெயர் என்ன?' என்று கேட்டான்.

'என் பெயர் காளிதாசன்' என்று சொன்னேன்.

'ஓஹோ! பத்திரிகைக்குக் கதைகள் எழுதுகிறீரே, அந்தக் காளிதாஸன் நீர் தானே?' என்றான்.

'ஓஹோ! இவன் பத்திரிகை படிக்கிறானு' என்றெண்ணி வியப்புற்று, நான் அவனிடம் 'தம்பி, நெட்டைமாடா; உனக்கு சங்கீதம் யார் கற்றுக் கொடுத்தார்கள்? நீ இதுவரை எந்த ஊரிலே வளர்ந்தாய்?' என்று கேட்டேன். அப்போது நெட்டை மாடன் சொல்லுகிறான்:—

'ஏ, ஐயரே, நான் மழையில் நிற்கிறேன். நீ அறைக்குள் நின்று கொண்டு என்னிடம் நீண்ட கதை பேசுகிறாயே. மேல் தளத்திலிருந்து கீழே இறங்கி வா; வாசல் திண்ணேயில் உட்கார்ந்து கொண்டு பேசலாம். நானும் உன்னிடத்தில் பல கேள்விகள் கேட்க வேண்டுமென்று நெடுநாளாக யோசனே பண் ணிக் கொண்டிருந்தேன். இறங்கி வருவீரா?' என்று கேட்டான்.

'இவன் என்னடா! வெகு விசேஷத்தனுகத் தெரிகிறதே!' என்று நான் ஆச்சர்யப்பட்டுக் கீழே இறங்கி வருவதாக ஒப்புக் கொண்டேன். அவன் வாசல்படி யேறித் திண்ணையில் உட்கார்ந் தான். நான் கீழே போகையில் ஒரு மழை லாந்தர் கொளுத்திக் கொண்டு போனேன். அவன் கையிலும் ஒரு மழை லாந்தர் கொண்டு வந்திருந்தான். திண்ணையில் போய் உட்கார்ந்த உடனே நாங்கள் இருவரும் ஒருவரை யொருவர் ஏற இறங்கப் பார்த்துக் கொண்டோம். அவன் தலைசுத்த மொட்டை; உடம்பு ஒற்றைநாடி; சதைப்பற்றுக் கிடையாது. ஆனல் உறுதியான உடம்பு; மேலே துணி கிடையாது. இடுப்பில் மாத்திரம் ஒரு துணி கட்டிக் கொண்டிருந்தான். மேலெல்லாம் மழைத் தண்ணீர் ஓடுவதை அவன் துடைக்க வில்லை. குளிரினுல் அவன் முகம் விகாரப்பட வில்லை. அவனைப் பார்த்தவுடனே எதனுலேயோ ஹம்ஸ பக்ஷி யின் ஞாபகம் வந்தது. ஹாம்! ஆமாம்! அவன் முன்பு நடந்து செல்லக் கண்ட போது நான் என் மனதில் 'இவன் என்னடா, அன்ன நடை நடக்கிருன்!' என்று நினைத்துக் கொண்டேன். மேலும் இவன் ஆஸாமியைப் பார்த்தால் கோயில் அன்னவாஹ னம் எத்தனை பொறுமையும், இனிமையுமாகத் தோன்றுமோ அத் தனை பொறுமையும் இனிமையுமான முக வசீகர முடையவனுக இருந்தான்.

நான் அப்போது அவனை நோக்கி:-'என்னிடம் ஏதோ கேள்வி கள் கேட்க வேண்டுமென்று நெடுங் காலம் யோசனை செய்து கொண்டிருந்ததாகச் சொன்னுயே, கேள்' என்றேன்.

அப்போது நெட்டைமாடன் சொல்லுகிருன்:—

'உன்னிடம் கேள்விகள் கேட்க வேண்டுமென்ற விருப்ப மிருந்ததாக நான் தெரிவிக்கவில்லை. உன்னிடம் ஸம்பாஷணை செய்ய வேண்டுமென்ற விருப்ப மிருந்ததாகச் சொன்னேன். நீ ஏதாவது கேள்வி கேள். நான் ஜவாப் சொல்லுகிறேன். அதுதான் எனக்குகந்த ஸம்பாஷணை' என்ருன். 'இதென்ன ஸங்கடம்' என்று யோசித்து, நான் இவனிடம் முன்கேட்ட கேள்விகளைத் திரும்பவும் கேட்டேன். 'நீ சங்கீதம் எங்கே படித்தாய்? இத்தனை காலம் எந்த ஊரில் இருந்தாய்?' என்று வினவினேன்.

நெட்டைமாடன் சொல்லுகிருன்:—'அறிவூர் வீணை ரகு நாத பட்டர் மகன் அஞ்ஜனேய பட்டரிடம் நான் சங்கீதம் வாசித்

தேன். இதுவரை அந்த ஊரிலே தான் வாஸம் செய்தேன்,' என்ருன்.

அப்போது நான் கேட்டேன்:—'தம்பி, நெட்டைமடா, நீ ஜாதியில் வள்ளுவனுயிற்றே! ரகுநாத பட்டர், அஞ்ஜனேய பட்டர் என்ற பெயர்களைப் பார்த்தால் அவர்கள் பிராமணராகத் தோன்றுகிறதே! உங்கள் ஜாதியார் பிராமணருக்கு ஸமீபத்தில் வந்தால் கூட தீண்டல் தோஷம் என்று சொல்லுவது வழக்கமாயிற்றே. அப்படி யிருக்க நீ அவர்களிடம் ஸங்கீதம் எப்படிப் படித்தாய்?' என்றேன்.

அதற்கு நெட்டைமாடன் சொல்லுகிருன்:— 'நீ கேட்ட கேள்விக்கு ஜவாப் சொல்ல வேண்டுமானுல் என்னுடைய கதையை ஆரம்பத்திலிருந்தே தொடங்கிச் சொல்ல வேண்டும். அவ்வளவு தூரம் பொறுமையுடன் கேட்பாயா?' என்ருன்.

'கேட்கிறேன்' என்று சொல்லி உடம்பாடு தெரிவித்தேன். அப்போது நெட்டைமாடன் சொல்லுகிருன்:—

'நான் வேதபுரத்தில் இருபத்தாறு வருஷங்களுக்கு முன் பிறந்தேன். என் தகப்பனுர் சோற்றுக் கில்லாமல் நான் நாலு வயதுப் பையனுக இருக்கும்போது ஒரு ஸர்க்கஸ் கம்பெனியாருக்கு என்னை விற்று விட்டார். அந்தக் கம்பெனியில் சூராதி சூரத்தனமான வேலைகள் செய்து மிகுந்த கீர்த்தி ஸம்பாதித்தேன். பன்னிரண்டு வயதாக இருக்கும்போது அறிவூருக்குப் போனேன். அந்தக் கம்பெனித் தலைவரான மஹாராஷ்ட்ரப் பிராமணருக்கு என்னிடம் மிகுந்த அபிமானம். அறிவூர் என்பது மலை நாட்டில் ஒரு பெரிய ஜெமீந்தாருடைய ராஜதானி நகரம். அந்த ஊரில் ஸர்க்கஸ் இரண்டு மாஸம் ஆடிற்று. அப்போது என்னுடைய எஜமானனுகிய ராயருக்கு வயதாய் விட்டபடியால் சீக்கிரத்தில் கம்பெனியை கலைத்து விட்டுப் பண்டரிபுரத்துக்குப் போய் அங்கு வீடு வாங்கித் தனது முதுமைப் பருவத்தை ஹரி பக்தியில் செலவிட வேண்டு மென்ற யோசனை பண்ணிக் கொண்டிருந்தார். அவருக்கும் ஜமீந்தாருக்கும் மிகுந்த நட்புண்டாயிற்று. ஜமீந்தார் கத்திச் சண்டையில் கெட்டிக்காரனுகவும் வயதில் குறைந்தவனுகவும் தனக்கொரு பக்கச் சேவகன் வேண்டுமென்று விரும்பினுர். என்னுடைய எஜமானுகிய ராயர் என்னை சிபார்சு பண்ணினுர். இதற்கிடையே எனது தகப்பனுருக்கும் எஜமான் ராயருக்கும்

அடிக்கடி கடிதப் போக்கு வரவு நடந்து கொண்டு வந்தது. எனது தகப்பனும் என்னை அடிக்கடி பல ஊர்களில் வந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அறிவூர் ஜமீந்தார் எனக்கு அரண்மனையில் சோறு போட்டு மகன் போலே வளர்த்தார். ஸங்கீதம் அந்த ஸமஸ்தானத்து பாகவதராகிய அஞ்ஜனேய பட்டரிடம் படித்தேன். யோகாப்யாசம் பண்ணியிருக்கிறேன். கத்திச் சண்டையிலே பேர் வாங்கியிருக்கிறேன். ஆறு பாஷை பேசுவேன். பாடுவேன். நாட்டிய மாடுவேன். மிருதங்கமடிப்பேன். ஆனையேற்றம், குதிரை யேற்றம், கழைக் கூத்து, மல் வித்தைகள்—எனக்குப் பல தொழி லும் தெரியும்.' என்று சொன்னன்.

இதற்குள் பொழுது விடிந்து விட்டது. நல்ல ஸூர்யோதயத் தில் அவன் முகத்தைப் பார்க்கும்போது நல்ல சுந்தர ரூபமுடையவ னுக இருந்தான்.

அப்போது நான் அவனை நோக்கி:— "நீ இன்று நம்முடைய வீட்டிலேயே காலை நேரம் போஜனம் செய்துகொள். உன்னுடைய கத்தி சுற்றும் திறமையை எனக்குக் கொஞ்சம் காண்பி" என் றேன். சரி யென்று ஸம்மதப்பட்டான். பின்பு சொல்லுகிருன்:— "எனக்குச் சரியாகக் கத்தி சுழற்றக் கூடியவர்கள் இந்த ஊரில் ஒரே மனுஷ்யன் தான் இருக்கிருர். நான்போய் என் வீட்டிலிருந்து கத்திகளை எடுத்துக் கொண்டு அவரையும் அழைத்துக் கொண்டு வருகிறேன்" என்று சொல்லி விடை பெற்றுக் கொண்டுபோய், மறுபடி ஐந்து......மணி யிருக்கும்போது வந்தான். இவன் பட்டாக் கத்தி, உண்மையான.......சண்டைக் கத்திகள் கொண்டு வருவா னென்று நான் நினைத்திருந்தேன். இரண்டு மொண்ணை வாள்— வெண்ணெயை வெட்டும் ஸர்க்கஸ் கத்திகள் கொண்டு வந்தான். தனக்கு எதிர் நின்று சண்டை போடக்கூடிய வீராதி வீரனை என் னிடம் அழைத்து வருவதாக அவன் வாக்குக் கொடுத்தபடி அந்த மனிதனைத் தேடிப் பார்த்ததாகவும், அகப்படவில்லை என்றும், மற்ருெரு நாள் கூட்டி வருவதாகவும் இன்று தான் மாத்திரம் தனியே கத்தி வீசிக் காண்பிப்பதாகவும் சொன்னன். சரி யென்று சொல்லி நான் அவனுக்கு முதலாவது காபியும், இட்டலியும் கொண்டு வந்து வைத்து சாப்பிடச் சொன்னேன். பாதி சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான். அப்போது குள்ளச் சாமியார் என்ற யோகீசுரர் அங்கே வந்தார். அவரைக் கண்டவுடன் நெட்டைமாடன் எழுந்து ஸலாம் பண்ணி,—ஜராம், ராம் மஹாராஜ்! என்ருன். அவ

ரும் இவனைக் கண்டவுடன், 'ராம், ராம்' என்றார். பிறகு நெடுநேரம் இருவரும் மலையாள பாஷையில் பேசிக்கொண்டார்கள். எனக்கு மலையாளம் அர்த்தமாகாத படியால் நான் அவர்களுடைய ஸம்பாஷணையை கவனிக்கவில்லை. குள்ளச் சாமியாரை நான் குரு வென்று நம்பியிருக்கிற படியால் அவருக்குக் கடையிலிருந்து வாழைப்பழம் வாங்கிக்கொண்டு வந்து பாலும் பழமும் கொடுத்தேன். இரண்டு பேரும் சாப்பிட்டு முடித்தார்கள். கீழ்த் தளத்தில் சாப்பிட்டார்கள். பிறகு நான் வெற்றிலைத் தட்டைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு மேல் மாடியில் பூஜா மண்டபத்துக்குப் போகலாம் என்று கூறி அழைத்து வந்தேன். இருவரும் மேல் மாடிக்கு வந்தார்கள். நான் ஊஞ்சலின்மீது அவர்கள் இருவரையும் வீற்றிருக்கும்படி செய்து தாம்பூலம் கொடுத்தேன். இருவரும் தாம்பூலம் போட்டுக் கொண்டார்கள். பிறகு ஒரு க்ஷணத்துக்குள்ளே நெட்டைமாடன் வெளி முற்றத்தி லிருந்து ஒரு நாற்காலியெடுத்துக்கொண்டு வந்தான். அதன் மேலே ஏறிக்கொண்டு ஊஞ்சல் சங்கிலிகளைக் கழற்றினன். அடுத்த க்ஷணத்துக்குள் ஊஞ்சலையும் கழற்றினன். அடுத்த க்ஷணத்துக்குள் ஊஞ்சலையும் சங்கிலிகளையும் கொண்டு சுவரோரத்தில் போட்டு விட்டான். பிறகு நெட்டைமாடன் என்னை நோக்கி ''எனக்கு ஸமானமாகக் கத்தி வீசத் தெரிந்தவர் இந்த ஊரில் ஒருவர்தானுண்டு என்று சொன்னேனே. அவர் யாரெனில் இந்தச் சாமியார்தான்'' என்று குள்ளச் சாமியாரைக் காட்டினன். நான் ஆச்சரியத்தால் ஸ்தம்பிதனாய் விட்டேன்.

ஒரு க்ஷணத்துக்குள் அந்த இருவரும் தலைக்கொரு கத்தியாக எடுத்துக் கொண்டு வீசத் தொடங்கி விட்டார்கள். நெடு நேரம் அவர்களுக்குள்ளே கத்திச் சண்டை நடந்தது. அதைப் பார்த்து நான் பிரமித்துப் போய்விட்டேன். அத்தனை ஆச்சர்யமாக அவ்விருவரும் கத்தி சுழற்றினர்கள். ஒருவருக்கும் காயமில்லை. ஆனல் நடுவே நடுவே இவன் தலை போய்விடுமோ அவன் தலை போய்விடுமோ என்று எனது நெஞ்சு படக்குப் படக்கென்று புடைத்துக்கொண்டிருந்தது.

பிறகு இருவரும் கத்தியைக் கீழே வைத்துவிட்டுக் கொஞ்சமேனும் ஆயாச மில்லாமல் மறுபடியும் மலையாளத்தில் ஸம்பாஷணை செய்யத் தொடங்கி விட்டார்கள். கொஞ்சம் பொழுது கழிந்த பின்பு நெட்டைமாடன் போய்விட்டான். குள்ளச் சாமியார்

என்னை நோக்கிச் செல்லுகிறார்—"தம்பி, காளிதாஸா, இந்த நெட்டை மாடன் ராஜ யோகத்தினால் சித்தத்தைக் கட்டினவன். இவனுக்கு ஈசன் யோக சித்திக்கு வாட் போரை வழியாகக் காண்பித்தான். இவனுக்கு நிகராக வாள் சுழற்றுவோர் இந்தப் பூமண்டலத்தில் யாரும் கிடையாது. ஆனால் இவன் தன்னைக் கொல்ல வந்த பாம்பையும் கொல்லக் கூடாதென்ற அஹிம்ஸா விரதத்தைக் கைக்கொண்ட மஹா யோகியாதலால், கொலைத் தொழிலுக்குரிய தான கூர்வாளை இவன் கையினால் தீண்டுவது கிடையாது. உடம்பு நன்றாக வசமாக்கும்படி செய்கிற ஹடயோக வித்தைகளில் ஒன்றாக அதை நினைத்து உன் போன்ற அபிமானிகளுக்கு மாத்திரம் தனது திறமையை ஸர்க்கஸ் கத்தி வைத்துக் கொண்டு காண்பிப்பான். வள்ளுவர் குலத்தில் நம் ஊரிலே இப்படி ஒரு மஹான் இருப்பது உனக்கு ஆச்சர்யமாகத் தோன்றலாம். இனிமேல் இதற்கெல்லாம் ஆச்சர்யப் படாதே. ஹிந்துஸ்தானத்துப் பரதேசி பண்டாரங்களை யெல்லாம் மிகுந்த மதிப்புடன் போற்று. பரதேசி வேஷத்தைக் கண்டால் கும்பிடுபோடு. எந்தப் புற்றில் எந்தப் பாம்பிருக்குமோ? உனக்கு மேன்மேலும் மஹான்கள் தரிசனம் தருவார்கள்" என்றார்.

நான் ஹிந்துஸ்தானத்தின் மஹிமையை நினைத்து வந்தே மாதரம் என்று வாழ்த்திக் குள்ளச் சாமியாரைக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டேன். அவர் "ஜீவ" என்று வாழ்த்தி விட்டு, விடை பெற்றுக் கொண்டு சென்றார்.

"வளர் பிறை" குழந்தைக் கதை.

ரவீந்திர நாத டாகூருடைய வங்காளிப் பாட்டை இங்கிலீஷ் படுத்திய நூல்களில் "வளர் பிறை" என்பதொன்று. குழந்தைகளைப் பற்றிய பாட்டு. மிகவும் சாமர்த்தியமாக எழுதியிருக்கிறார்.

சில மொழி பெயர்ப்புக்கள் காட்டுகிறேன்:—

"நான் எங்கிருந்து வந்தேன்? நீ என்னை எங்கே பொறுக்கி யெடுத்தாய்?" என்று குழந்தை தாயினிடம் கேட்டது, அதற்குத் தாய் சொல்லுகிறாள்.

''என் செல்வமே,

எனது நெஞ்சிடை விருப்பமாய் மறைந்து நீ நின்றாய், நான் விளையாட்டுப் பெண்ணாக விளையாடிய பொம்மைகளிலே நீ இருந்தாய்.

களி மண்ணாலே நான் ஸ்வாமி பண்ணிப் பண்ணியழித்த போது உன்னைத்தான் பண்ணினேன்.

வீட்டுக் குலதெய்வத்துடன் நீ கோயில் கொண்டிருந்தாய், அதனை வணங்குகையில், நின்னையே வணங்கினேன்.''

''விளையாட்டுப் பண்டங்கள்'' என்று மற்றொரு பாட்டு. அதில் தந்தை சொல்லுகிறான்:—

''குழந்தாய், குச்சிகளையும், மண் பண்டங்களையும், வைத்துக் கொண்டு அவற்றுடனே கலக்கும் வித்தையை நான் மறந்து விட்டேன். எனது விளையாட்டுக்கு விலையேறிய பண்டங்கள் வேண்டிப் பொன்னும் வெள்ளியும் திரளாகக் குவிக்கிறேன். நீ கண்ணில் கப்பட்ட பொருளை யெல்லாம் வைத்துக் கொண்டு ரஸமான விளையாட்டுக்கள் படைக்கிறாய், என்றும் பெறக் கூடாதனவற்றை வேண்டி நான் வலிமையையும், நேரத்தையும் செலவிடுகிறேன்!''

''மேகங்களும் அலைகளும்'' என்பதொரு பாட்டு.

அதிலே குழந்தை சொல்லுகிறது:—

''அம்மா! அலைக்குள்ளே வாழ்வோர் என்னைக் கூப்பிடுகிறார்கள்.

''காலை முதல் இரவு வரை பாடுகிறோம். திக்குத்திசையில்லாமல் எங்கும் சுற்றி வருகிறோம்'' என்று சொல்லி என்னை யழைக்கிறார்கள்.

''எப்படி உம்முடன் சேரலாம்?'' என்றால்,

''கரை யோரத்துக்கு வந்து கண்ணை மூடிக்கொள்ளு, அலைகள் வந்து உன்னைக் கொண்டு போகும்'' என்கிறார்கள்.

அதற்கு நான்:— ''வீட்டில் அம்மா என்னை மாலையில் தேடுவாள். அவளை எப்படி பிரிந்து வருவேன்?'' என்று கேட்டால் அவர்கள் சிரித்துக்கொண்டு ஓடிப் போகிறார்கள்.

அம்மா, அதைக் காட்டிலும் நல்லதொரு விளையாட்டு எனக்குத் தெரியும், நான் தான் அலையாம், நீ ஏதோ ஒரு தேசத்துக்

கடற்கரையாம்; நான் உருண்டுருண்டு வந்து சிரிப்புடன் உன் மடிமேல் மோதுவேன்.''

''செண்பகப்பூ'' என்பதொரு பாட்டு.

அதில் ஒரு குழந்தை தான் தாய்க்குத் தெரியாதபடி செண்பகப் பூவாக மாறி உச்சிக் கொம்பின் மேல் ஏறியிருப்பதாகக் கற்பனை பண்ணி அதைத் தாயினிடம் ரஸமான கதையாகச் சொல்லுகிறது.

''வீரன்'' என்ற பாட்டு மிகவும் நயமானது.

அதில் குழந்தை தனது தாயை நோக்கிப் பின்வரும் கற்பனையாய் சொல்லுகிறது. காட்டு வழியில் தாய் பல்லக்கில் ஏறிவர, அருகே தான் குதிரையேறி வருவதாகவும், அப்போது கள்ளர் வருவதாகவும், போரில், தான் அத்தனை கள்ளரையும் வெட்டிக் கொன்று துரத்தி யொழித்து விடுவதாகவும், அப்போது தாய், 'இந்தப் பிள்ளையைக் கூட்டி வந்ததனாலே பிழைத்தோம்,' என் றெண்ணுவதாகவும், ஊரார் உவப்பதாகவும், தமயன் கேட்டு இந்த வலிமையற்ற பிள்ளை இத்தனை செய்தானா என்று வியப்பதாகவும், கற்பனை மிகவும் நன்ருக அமைந்திருக்கிறது.

தெய்வமே தாயென்று நம்பி எவன் குழந்தை போல் நடக்கிருனே அவனே ஞானி யென்பது மேற்படி நூலின் கருத்து.

"குழந்தைக் கதை"

ராமபுரம் என்ற ஊரில் வடகோடித் தெருவில் ஒரு பெண் குழந்தை தன் வீட்டு மேடையில் ஒரு நாற்காலியின் மேல் உட்கார்ந்து பச்சை நூலில் ஊசி கோர்த்துத் தையல் வேலை செய்து கொண்டிருந்தது. அப்போது நேர்த்தியான காலை வெயிலடித்தது. அவ்வீட்டைச் சுற்றி நாற்றிசைகளிலும் நெருங்கி வளர்ந்திருந்த தென்னை, முருங்கை, ஆத்தி, வாழை முதலிய பசுமரங்களின் இலைகள் இள வெயில் இன்பத்திலே களி கொண்டு நின்றன. காக்கை, புரு, சிட்டுக்குருவி, நாகணவாய், ஓரிரண்டு மரங் குத்திக் குருவிகள் முதலிய பக்ஷிகள் ஓடிப் பறந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தன.

மேலே பருந்துகளும் கருட பக்ஷிகளும் வட்டமிட்டு வெயிலைத் தின்று கொண்டுலாவின.

இந்த ஸமயத்தில் தெருவில் ஒருவன் 'வெல்லம் வாங்கவில்லையா, வெல்லம்' என்று கூவிக்கொண்டு வந்தான். அக் குழந்தை யிருந்த வீட்டுக் கெதிர் வீட்டு வாயிலில் சுமார் நாற்பது வயதுடையவராகத் தோன்றிய க்ருகஸ்த ரொருவர் நின்று கொண்டிருந்தார். அவர் பார்வைக்கு வேளாளரைப் போலிருந்தார். அந்த முதலியார் வெல்ல வியாபாரியை நோக்கி:—'ஏ, யாரப்பா வெல்லம், இங்கே கொண்டு வா' என்றார். வெல்ல வியாபாரி நாட்டுப்புறத்தான். அவனுக்குச் சுமார் முப்பது வயதிருக்கும், முழங்காலுக்கு மேல் இடுப்பு வரை ஓரழுக்குத் துணியை வளையக் கட்டிக் கொண்டிருந்தான். அவன் ஒரு பெரிய பிரப்பங் கூடையில் வெல்லத்தை வைத்துத் துணியால் மூடி அதைத் தலைச் சும்மாட்டின் மேலே சுமந்து கொண்டு வந்தான். முதலியார் வீட்டு வெளித் தாழ்வாரத்தில் கூடையை இறக்கினான். அப்போது அங்கு பக்கத்து வீட்டிலிருந்து ஒரு செட்டிச்சியம்மா வந்து சேர்ந்தாள். இவளுக்கு நாற்பத்தைந்து வயதிருக்கும், விதவை, சிவப்புத் துணி கட்டி யிருந்தாள்.

ரவீந்த்ர நாத டாகூர் சொல்வது போல் இவளுடைய தலை மயிர் முக்காற் பங்கு பழமாகவும், காற் பங்கு காயாகவு மிருந்தது. அதாவது, முக்காற் பங்கு நரை; பாக்கி நரையில்லை.

செட்டிச்சி வந்து குனிந்து கூடை மீதுள்ள துணியை விலக்கினாள், ''தொடாதே யம்மா, தொடாதே யம்மா' என்று வெல்ல வியாபாரி கத்தினான். அதற்குள் வேறு சில செட்டிச்சிகளும் அங்கு வந்து கூடி விட்டனர்.

சத்தம் அதிகப்பட்டது. பலவிதமாக விலை பேசலாயினர். 'பணத்துக்கு எத்தனை கட்டி? இன்னும் இரண்டு போடு......அட, போ, மூன்று காசுக்குப் பால்மாறாதே.........அடீ, நீ வாடீ, நாம் கடைத் தெருவில் போய் வாங்கிக் கொள்ளலாம்' என்று நானாவிதமான ஸம்பாஷணைகள் நிகழ்ந்தன. வியாபாரம் நடக்கவில்லை. ஸ்திரீகளின் கூட்டம் அதிகப் பட்டவுடனே, முதலியார் அங்கிருந்து சற்றே விலகிக் கொண்டார். அப்போது அந்த முதலியாருடைய நண்பராகிய ஒரு கிழவர் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். அவ்விருவரும் ஸம்பாஷணை செய்யலாயினர்.

நான் அந்த வீதியில் ஒரு வேலேயாகப் போயிருந்தேன். ஒரு மனிதருக்காகக் காத்திருக்கும்படி நேரிட்டது. அக்குழந்தை தையல் செய்து கொண்டிருந்த வீட்டுக்குக் கீழே ரஸ்தாவில் நின்று வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அப்போது அந்த முதலியார் சொன்னர். 'வெல்லம் விலே விஷம் போலேறி விட்டது. அட, வெல்லம் மாத்திரமா; பெருங் காயம் முதல் பலாப்பழம் வரை, உப்பைத் தொட்டுக் கற்பூரம் வரை எல்லாச் சாமான்களுக்குந் தான் விலே ஒரே யடியாக பின்னுக்கேறி விட்டது. தெருவிலே கீரை கொத்தமல்லி கொண்டு வருங் கிழவி கூடப் போன வருஷத்துக்கு இவ்வருஷம் மூன்று மடங்கு ஸாமான் குறைவாகப் போடுகிருள். இந்தக் குட்டிச் சுவராக, மண்ணுகப் பாழாகிப் போகிற ஜெர்மனிக்காரன் எப் போது தான் சண்டையை நிறுத்துவானே?' என்று முதலியார் பெரு மூச்சு விட்டார்.

உடனே அந்தக் கிழவர் சொல்லுகிருர்:—'ஜெர்மனியானுக்கு பலமான அடி! நம்முடைய வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் ஒருவர் இஸ்திரிக்கடை வைத்திருக்கிருர். அவருக்குத் தினந்தோறும் 'சுதேசமித்திரன்' பத்திரிகை வருகிறது. அவர் அதைப் படித்து ஸாயங்காலம், ஸாயங்காலம் நமக்கு விஷயங்களெல்லாம் சொல்லுவார். ஜெர்மனி ராஜா சிங்காதனத்தை விட்டு நீங்கி விட்டாளும். நேசக் கக்ஷியார் சீக்கிரம் பெர்லின் நகரத்தை பிடித்துக் கொள்வார்களாம். ஜெர்மானியான் ஸமாதானம் கேட்டானும். அது நேரே நம்முடைய இங்கிலீஷ்காரரிடம் கேட்காமல் அமெரிக்காவிலே போய்க் கேட்டானும். அமெரிக்காவில் ராஜாவே கிடையாதாமே! ஒரு பள்ளிக்கூடத்து வாத்தியாரை அங்கே நாலேந்து வருஷத்துக்கு 'ஆக்டிங்'காக ராஜா மாதிரி வைத்திருக்கிருர்களாம். அவர் ஜெர்மன் ராஜாவுக்குப் பதில் வார்த்தையாக உன்னேத் தூள் தூளாகச் செய்த பிறகு தான் சமாதானமே யொழிய அதுவரை ஸமாதானத்தைப் பற்றி உச்சரிக்கக் கூடாதென்று சொல்லி விட்டாராம். நல்ல வாத்தியார் அவர்' என்று கிழவர் சொன்னர்.

அப்போது முதலியார்:-'அப்படியானல் சண்டை ஸமீபத்தில் முடியப் போகிறதில்லே. நேசக் கக்ஷியால் தம்முடைய பூமி யெல்லாம் மீட்டுக்கொண்டு அப்பால் ஜர்மனியின் எல்லேமேல் படையெடுத்துப் போய் பர்லின் நகரத்தைப் பிடுங்க வேண்டுமானல்

அதற்கு இன்னும் குறைந்த பக்ஷம் இரண்டு மூன்று வருஷமாவது செல்லாதா?' என்றார்.

அது கேட்டுக் கிழவர்:—'ஹும், ஹும், ஹும், ஜெனரல் (1) போஷ் என்ற நேசக்கக்ஷி ஸேனாதிபதி மஹா, மஹா, மஹா, வீரராம். அமெரிக்காவிலிருந்து எண்ணத் தொலையாத புதுத் துருப்புகள் வந்திருக்கின்றனவாம். இன்னும் நாலைந்து மாதத்தில் ஜர்மனி துவையலாய்ப் போய்விடும், பார்த்துக் கொண்டேயிரும்' என்று சொன்னார்.

இங்ஙனம் இவர்கள் பேசிக்கொண் டிருக்கையிலே, வெல்ல வியாபாரியைச் சூழ ஸ்திரீகளின் கூட்டம் பெருங் கூட்டமாய் விட்டது.

மேடையின் மீது தையல் வேலை செய்துகொண்டு தெருவை நோக்கி யிருந்த குழந்தை ஏதோ பராக்காக இருக்கையிலே, ஒரு காக்கை அந்தக் குழந்தையின் கையைத் தீண்டிக்கொண்டு பாய்ந்து செல்ல அதனால் அக்குழந்தை பயந்து கையிலிருந்த நூல் நழுவி விட்டது. அந்த நூல் என் தலைமேல் வந்து விழுந்தது. அதை நான் அப்படியே தரையில் விழாதபடி கையால் பிடித்துக் கொண்டேன். இதைக் கண்டு குழந்தை மகிழ்ச்சி யடைந்து அந் நூலை என்னிடமிருந்து வாங்கிக் கொள்ளும் பொருட்டாகக் கீழே யிறங்கி ரஸ்தாவுக்கு வந்தது.

அந்த பெண் குழந்தைக்கு சுமார் எட்டு அல்லது ஒன்பது வயதிருக்கும். மிகவும் அழகான ரூபம். செவப்பு நிறம். ஒரே விதமாக வெள்ளையுமில்லை. சுத்த மஞ்சள் நிறமில்லை. அரை மஞ்சள்; காலை வெயிலின் நிறத்தை அந்தக் குழந்தையின் நிறத்துக்கு ஒப்பிடலாம். அதன் முகத்தில் அற்புதமான தொரு நிலாவொளி வீசிற்று. மானே போல விழிகள். ஆஹா! அந்தக் குழந்தையின் விழிகளிலே தோன்றிய ஸௌந்தர்யத்தை நான்எங்ஙனம் வர்ணிப்பேன்! அதன் கண்களைப் பார்த்தால் ஒருவனுடைய பாவங்கள், பிணிகள், பயங்களெல்லாம் பறந்தோடிப் போய்விடும்.

அதன் கண்களை நோக்கி நான் வியந்து கொண்டிருக்கையிலே, அப்பெண் 'நூலைக் கொடு' என்று கேட்டது.

'உன் பெயரென்ன?' என்று வினவினேன்.

'நூலைத் தாவென்றால் பெயரென்னவா! என் பெயர் பேரில்லாப் பூச்சி, நூலைத் தா' என்றது.

அப்போது நான் அக்குழந்தையை நோக்கி:—

'ஏ, பேரில்லாப் பூச்சி, உன் தந்தை பெயரென்ன?' என்றேன்.

அது மறுபடி "நூலைப் போடு, நூலைப் போடு" என்று கூவிற்று.

"உன்னுடைய உண்மையான பெயரைச் சொன்னாலன்றி, நான் இந்த நூலைத் தரமாட்டேன்" என்றேன்.

"என் பெயர் இப்போது சொல்ல மாட்டேன், நீ முதலாவது நூலைக் கொடு. பிறகு சொல்லுகிறேன்" என்றது குழந்தை.

இதற்குள் வெல்ல வியாபாரி போய் விட்டான். செட்டிச்சிகளின் கூட்டமுங் கலைந்து விட்டது. முதலியாரும் கிழவரும் எழுந்து வீட்டுக்குள்ளே போய்விட்டனர்.

தெருவில் சத்தத்தையே காணவில்லை. சாக்கடையோரத்தில் ஓரழகான சேவல் நின்று கொண்டு அகண்டலோகத்துக்கும் தானே ராஜா வென்ற பாவனையுடன் 'கொக் கொக் கோழி' என்று கூவிற்று.

வானத்திலே மரக்கிளைகளினின்றும் குருவிகளின் ஸங்கீதமும், காக்கைகளின் சுயக்குரலும் செவிப்பட்டன.

அக்குழந்தை என்னை நோக்கி மறுபடி:—"நூலைக் கொடுப்பாயா? மாட்டாயா? ஒரே வார்த்தை சொல்" என்றது.

"மாட்டேன்" என்றேன்.

அப்போது அக்குழந்தை என்னை மிகவும் கோபத்துடன் நோக்கித் தரைமேல் எச்சிலுமிழ்ந்து விட்டுத் தன் வீட்டுக்குள்ளே சென்றது. சிறிது நேரத்துக் கெல்லாம் உள்ளே யிருந்து ஒரு மனிதனை அழைத்துக் கொண்டு வந்தது. அந்த மனிதனைப் பார்த்தால் ஒரு மகமதிய சுல்தானைப் போலிருந்தது. இடுப்பில் நிஜார். உடம்பின் மீது தழையத் தழைய ஒரு மஸ்லின் உடுப்பு. நெஞ்சு வரை தாடி தொங்குகிறது. ஜெர்மனி தேசத்து கெய்ஸர் மாதிரி மீசை வைத்துக் கொண்டிருந்தான். பச்சைப் பட்டுத் துணி யொன்றைத் தலையில் சுற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

குழந்தையைப் பார்த்தால் பிராமணக் குழந்தை போலிருக்கிறது. இவனைப் பார்த்தால் பச்சைப் பட்டாணித் துருக்கனைப் போலிருக்கிறது. இதென்னடா, ஆச்சர்யம் என்று நான் சற்றே

திகைப்பெய்தி நின்றேன். அப்போது அக்குழந்தை அவனிடம் என்னைச் சுட்டிக் காட்டி "இவர்தானப்பா, நூலை யெடுத்துக் கொண்டு தரமாட்டே னென்கிறார்" என்று சொல்லி அட்டஹாஸம் பண்ணிற்று. அதினின்றும் அக்குழந்தையின் பிதா, வந்த மனிதன் என்று தெரிந்து கொண்டேன்.

நூலைக் குழந்தையின் கையிலே கொடுத்து விட்டேன். அது நூலை வாங்கிக் கொண்டு மறுபடியும் மெத்தைக்கு ஏறிப்போய், வீதி யெதிரே நாற்காலியின் மீதிருந்து கொண்டு மீளவும் தையல் வேலை தொடங்கி விட்டது.

அந்த மனிதனுக்கு நான் என்னை அறியாமலே, மகமதிய ரீதியில் ஸலாம் பண்ணினேன். அவனும் சுத்தமான அரபி பாஷையில் "ஆலேகும் ஸ்லாம்" என்றான். எனக்குக் கால்கள் ஸ்தம்பித்துப் போயின. கடைசிவரை இந்த ஆள் துருக்கன்தானோ என்ன இழவோ? அப்படியானால், தெளிந்த பாண்டித் தமிழ் பேசும் மேற்படி பிராமணக் குழந்தை இவனை 'அப்பா' என்று கூப்பிட நியாயமில்லையே. இதென்ன விரோதம்! என்று யோசிக்கலானேன். இதனிடையே அந்த மனிதன் என்னை ஸம்பாஷணைக்கிழுத்தான்.

சிரித்துக் கொண்டே பேசுகிறான்:—"வாருங்கள்; ஹெ, ஹெ, ஹெ, ஹெ, அந்தக் குழந்தையுடன் நூலுக்காகச் சண்டையா போட்டீர்கள்? இப்படி வாருங்கள். இந்தத் திண்ணையில் உட்காருங்கள். என்ன விசேஷம்? இங்கெதற்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?" என்றான்.

அப்போது நான்:—"சரிதான். இந்த மனிதனுக்குப் போது போகவில்லை. நம்மை பேச்சுக்கிழுக்கிறான். நாம் எதிர்பார்க்கிற ஆளும் வரக்காணோம். நமக்குப் பொழுது போகவேண்டுமோ? இல்லையோ? இவனுடனே கொஞ்சம் பேசுவோம். இவனுடைய விஷயத்தையும் தெரிந்து கொள்ளலாம்" என்றெண்ணி அந்த வீட்டுத் திண்ணை மேற் போய் உட்கார்ந்தேன். எதிர்த்த திண்ணையின் மேல் அவன் உட்கார்ந்து கொண்டான். எங்களுக்குள்ளே பேச்சாரம்பித்தது. "தங்களைப் பார்த்தால் இஸ்லாமானவர் மாதிரி இருக்கிறதே, என்ன விசேஷம்?" என்று கேட்டேன்.

அதற்கவன் நகைப்புடன்:—"இல்லை; இல்லை; நமக்கு மஹமதியருடைய ஸ்நேஹம் அதிகம். அதனால் வேஷம் இப்படியிருக்கிறது. நான் சரியான சுதேசிப் பிராமணன்" என்றான்.

இப்படி யிருக்கையில் அந்த வீட்டுக்குள்ளே இருந்து ஒருஸ்திரீ அங்கு வந்தாள். அவளைப் பார்த்தாலும் பெரும்பாலும் துருக்கச்சி போலே தானிருந்தது. தலையை மாத்திரம் மூடிக் கொள்ள வில்லை. நெற்றியிலே ஒரு பச்சிலைப் பொட்டுக் குத்தி யிருந்தது. அவளைப் போல அழகு நான் பார்த்ததே கிடையாது. அவளை இத்தனை அற்புதமான ஸௌந்தர்யத்துடன் படைத்த பிரம தேவன் அவளுக்கு மூக்கு மாத்திரம் நிறைய வைக்க மறந்து போய் விட்டான். எனவே அவள் சீனத்தி போலவும், துருக்கச்சி போலவும், நானு விதமாகப் புலப்பட்டாள். அவளைக் கண்டவுடன் அந்தப் பிராமண ஸஹா:—''மெத்தையில் நாற்காலிகளெல்லாம் நேரே போட்டு வை; இவரும் இங்கேதான் காபி சாப்பிடுவார். காபியெல்லாம் தயராய் விட்டதா?'' என்று கேட்டான்.

''தயாராய் விட்டது'' என்ருள்.

''சரி மெத்தைக்கு வருகிறீர்களா?'' என்று அவன் என்னை அழைத்தான். நான் ஸம்மதப் பட்டேன். மூன்று பேரும் மெத்தைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தோம். மெத்தையிலே நீண்ட மாடம், அங்கு நீண்டதொரு மேஜையின்மேல் பழங்கள், ரொட்டி, பிஸ்கோத்து, ஒரு பெரிய காப்பிச் செம்பு, நாலைந்து வெண்கலக் கிண்ணங்கள்—இவை யெல்லாம் அடுக்கி வைத்திருந்தன. நான்கு நாற்காலிகள் போட்டிருந்தன. குழந்தையையுஞ் சேர்த்து நாங்கள் நால்வருமாக இருந்து பழங்கள் முதலியவற்றைத் தின்று காபி குடித்தோம்.

அப்போது நான் அந்த பிராமணனை நோக்கி:—'இவ்வளவு நேரமாயும் நான் உங்கள் பெயரை விசாரிக்கவில்லை. தங்களுடைய நாமதேய மென்ன?' என்று கேட்டேன்.

அதற்கவன் என்னை நோக்கி:—உங்கள் பெயரென்ன? என்ருன்.

'என் பெயர் குமார தேவ முதலியார்' என்றேன்.

தொழில் என்ன என்று கேட்டான்.

பத்திரிகைகளுக்கு வியாஸங்க ளெழுதுவது என்னுடைய தொழில் என்றேன். 'சரிதான்' என்று சொல்லி ஒரு சுருட்டை எடுத்து முனையைக் கிள்ளி வாயிலே வைத்துக்கொண்டான். என்னிடம் ஒரு சுருட்டை நீட்டினன். 'நான் சுருட்டுப் பிடிக்கும் வழக்க மில்லை' என்று சொல்லி விட்டேன். அப்பால் தன் மனை

வியை நோக்கி, அவன் 'தீப்பெட்டி கொண்டுவா' என்ருன். அவள் கீழே யிறங்கிப் போய் ஒரு தீப்பெட்டியும், இரண்டு ரோஜாப்பூச் செண்டும், ஒரு தட்டில் வெற்றிலை, பாக்கு, சுண்ணும்பு, லவங்கம், ஏலக்காய், ஜாதிக்காய், ஜாதிப் பத்திரிகளும் கொண்டு வந்து மேஜையின் மீது வைத்தாள்.

அந்த பிராமண ஸாஹப் சுருட்டுப் பிடிக்கலாஞன். நான் தாம்பூலம் தரித்துக் கொண்டேன்.

பிறகு நான் மறுபடி அந்தப் பிராமணனை நோக்கி:—'உங்களுடைய நாமதேயத்தை இன்னும் தெரிவிக்க வில்லையே' என்றேன்.

அப்போதவன்:—'என் பெயர் கங்காதர சாஸ்திரி' என்ருன்.

'இந்தக் குழந்தையின் பெயரென்ன?' என்று கேட்டேன்.

'நித்ய கல்யாணி' என்ருன்.

பிறகு காலையில், அந்தக் குழந்தையிடம் நான் பெயர் சொல்லும்படி கேட்ட போது அது சொல்ல மாட்டேனென்று ஸாஹஸம் பண்ணியதை கங்காதர சாஸ்திரியிடம் எடுத்துரைத்தேன்.

அப்போது கங்காதர சாஸ்திரி அந்தக் குழந்தையின் கீர்த்தி பிரதாபங்களை யெல்லாம் என்னிடம் விஸ்தரித்துச் சொல்லத் தொடங்கிஞன். 'காக்கைக்குத் தன் குஞ்சு பொன் குஞ்சு' என்பது பழமொழி. அப்படி யிருக்க இத்தனை அழகும் முகத்தில் ஞான வொளியுமுடைய அதன் பிதா புகழ்ச்சி புரிவது ஸகஜமே யாதலால், அவன் சொல்வதை யெல்லாம் நான் பொறுமையுடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

கடைசியாக அவன்:—'மேலும் நம்முடைய நித்ய கல்யாணிக்கு ஸங்கீதத்தில் ஆச்சர்யமான ஞானம். கணக்கிலும் அப்படியே. இலக்கியத்திலும் அப்படியே. லௌகிக விஷயங்களிலும் இக்குழந்தைக்கு நல்ல ஞானமுண்டு. 'சுதேச மித்திரன்' பத்திரிகையில் சண்டைத் தந்திகளை ஒன்று விடாமல் வாசித்துக் கொண்டு வருகிருள். பூ மண்டல விஷயங்களெல்லாம் நித்ய கல்யாணிக்கு ஸ்பஷ்டமாகத் தெரியும்' என்ருன்.

இப்படி யிருக்கையில் வானத்தில் நான்கு புறங்களிலுமிருந்து மேகங்கள் வந்து சூழ்ந்து மழை பலமாகப் பெய்யத் தொடங்கிற்று.

அப்போது நான் காலையில், சிறிது நேரத்திற்கு முன்பு எதிர் முதலியாரும் கிழவரும் சண்டை விஷயமாகப் பேசியதை ஞாபகத்தில் கொண்டு அவர்களுடைய லௌகிக ஞானத்துக்கும் இக் குழந்தையின் ஞானத்துக்கு முள்ள தாரதம்யத்தைப் பரிசோதனை செய்வோம். மழையோ பலமாகப் பெய்கிறது. நாம் எதிர்பார்த்த மனிதன் இன்று வரமாட்டான். அந்தக் காரியத்தை நாளைக் கவனித்துக் கொள்ளலா மென்று யோசனை பண்ணி, அக் குழந்தையை நோக்கி, 'பேரில்லாப் பூச்சி, இந்த யுத்தம் என்ன நோக்கங்களுடன் நடக்கிறது சொல் பார்ப்போம்' என்றேன்.

'பூமி பாரங் குறைவதற்காக நடக்கிறது' என்றது.

'ஹூம். அதைக் கேட்கவில்லை யம்மா. ஜெர்மனியக் கக்ஷியார் என்ன நோக்கங்களுடன் போர் செய்கிறார்கள்? நம்முடைய நேசக் கக்ஷியார் என்ன கருத்துக்களுடன் யுத்தம் நடத்துகிறார் கள்?' என்று கேட்டேன்.

'நேசக் கக்ஷியாரை ஜயிக்க வேண்டுமென்ற கருத்துடன் ஜெர்மனி யுத்தம் நடத்துகிறது. ஜெர்மனியை ஜெயிக்க வேண்டு மென்கிற எண்ணத்துடன் நேசக் கக்ஷியார் யுத்தம் பண்ணுகிறார் கள்' என்று குழந்தை சொல்லிற்று.

இது பொதுப்படையான வார்த்தை யன்றோ, குழந்தாய்? இரு திறத்தாரின் யுத்த லக்ஷ்யங்கள் எவை?' என்று கேட்டேன்.

'பரஸ்பரம் வெற்றிபெற வேண்டு மென்பதே லக்ஷ்யம்' என்று அக் குழந்தை மீட்டும் சொல்லிற்று.

'அமெரிக்காவின் ஜனாதிபதியாகிய வில்ஸன் பண்டிதர் நேசக் கக்ஷியாரின் யுத்த லக்ஷ்யங்களைப் பற்றி என்ன சொல்லு கிறார்?' என்று கேட்டேன்.

''லார்ட் கர்ஸன் என்ன சொல்லுகிறார்?'' என்று அக் குழந்தை என்னிடம் கேட்டது. அப்போது அக்குழந்தையின் தாய் புல்லாங்குழலைப் போன்ற குரலில் ''பச்சைக் குழந்தையிடம் தொளைத்துத் தொளைத்துக் கேள்விகள் கேட்டால் அதற்கென்ன தெரியும்? அதன் பிதா அதை மித மிஞ்சிப் புகழ்ந்து பேசினார். அதை நம்பாதேயுங்கள். நித்ய கல்யாணி, நீ போய் பாடம் வாசி''. என்றாள். குழந்தை புன்னகையுடன் குதித்தெழுந்து பாடம் படிக்கப்போய் விட்டது. இதற்குள் மழையும் நின்று விட்டது. நான் பின்னுமொரு முறை வெற்றிலை போட்டுக் கொண்டேன்.

அப்பால் மேற்படி கங்காதர சாஸ்திரியிடமும், அவர் மனைவி யிடமும் விடை பெற்றுக் கொண்டு, வீடு வந்து சேர்ந்தேன். மேற்படி குழந்தையின் விஷயமாக அதன் தாய் சொல்லிய வார்த்தை மெய்யில்லை யென்றும், தந்தை சொல்லியதே சரி யென்றும், என் மனம் உறுதியாய்க் கருதலாயிற்று. எனினும் ஜஸ்டிஸ் விதி வில்ஸனைக் காட்டிலும் லார்ட் கர்ஸன் விஷயத்தில் அக்குழந்தைக்கு அதிக மதிப் பேற்பட்டிருப்பதை எண்ணு மிடத்தே எனக்கு வியப்புண்டாகிறது.

உஜ்ஜயினீ.

'கண்ணே, நாம் சக்தி தர்மத்தைக் கைக்கொண்டோம். நமக்கு நீ சக்தி. நீ இறந்தால் நான் உடன் கட்டை ஏறுவேன்'' என்று விக்ரமாதித்த ராஜன் தன்னுடைய ப்ரியதனமாகிய ஸ்ரீ முகியினிடம் சொன்னான். அப்போது அவள் ''உஜ்ஜயினீ புரத்து மாகாளி அருளாலே உனக்கு ஆயிரம் வயதுண்டு. அப் படி ஆயிரத்தில் ஒன்று குறைய நானும் இருப்பேன்'' என்றாள்.

''எனக்கு வயது தொளாயிரத்துத் தொண்ணூற்றொன்பது தான் போலும்!'' என்று விக்ரமாதித்தன் பெருமூச்சு விட்டான். அப்பொழுது ஸ்ரீ முகி சொல்லுகிறாள்:—

''காந்தா, நீ எனது குமாரன். என் சொற்படி கேள். தர்மம் பெண்ணால் ஏற்படுத்தப் பட்டது. விரதம், தவம், பூஜை, ஆஹா ரம், வீடு, பள்ளிக்கூடம் அனைத்தும் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது பெண். தர்மம் பெண்ணால் உண்டானது. பெண் தாய். பெண் ணைத் தன்னில் பாதி யென்று கருதாமல், தனக்கு அது பகுதிப் பட்டிருக்கவும் வேண்டும், ஆனால் தான் அதைத் தன் பகுதியாகத் தானாக, நேசிக்கவும் மாட்டேன் என்று ஆண் நெடுங்காலமாகச் சொல்லி வருகிறது. அதற்காகப் பெண் பழி வாங்குகிறது. ஆணைப் பழிவாங்கி அந்தத் துயரத்தில் தானும் மடிகிறது.

''சிவன் பாதி, சக்தி பாதி போலச் சரி பாதியாக எப்போது ஆண் பெண்ணை ஒப்புக்கொள்ளுகிறதோ, அப்போது ஆணுக்குப் பெரிய வலிமை சித்திக்கிறது. கலியுக முடிவில் இது முற்றிலும் பரிபூரணமாக நிகழும்'' என்றாள்.

அப்போது நமது மஹாகாளி தேவிக்கு நாமமென்ன என்று விக்ரமாதித்தன் கேட்டான்.

அப்போது ஸ்ரீமுகி சொல்லுகிருள்:—

''அப்போது மஹாகாளி தேவிக்கு நித்ய கல்யாணீ உஜ்ஜயிநீ என்று பெயர்.''

''இதற்கு யாரெல்லாம் ஸாக்ஷி?'' என்று விக்ரமாதித்தன் கேட்டான்.

''இதற்குத் தேவர்ஸாக்ஷி; பஞ்ச பூதங்கள் ஸாக்ஷி: மனுஷ்ய, ம்ருக, பக்ஷி, கீடாதி ஐந்து கணங்கள் ஸாக்ஷி; இதற்கு அந்த மஹாகாளியே ஸாக்ஷி.'' என்று ஸ்ரீமுகி சொன்னுள். 'சரி' என்று சொல்லி விக்ரமாதித்தன் இருந்து விட்டான். மறுநாள் காலேயில் இருவரும் ஆலயத்துக்குச் சென்றனர். அங்கே தேவியின் முடிமீது நித்ய கல்யாணீ உஜ்ஜயிநீ என்று வயிர எழுத்துக்களால் எழுதியிருந்தது அதனேக் கண்டு இருவரும் தொழுது மகிழ்ச்சி யுற்றனர். மற்றைநாள் விக்ரமாதித்தன் தனது அரண்மனேயில் ஒரு பொற்றூண்நாட்டி அதில்:—பெண்ணேப் பேணுவோர் கண்ணேப் பேணுவார். பெண்ணுக்குக் கண் உண்டு. பெண் தாய். வந்தே மாதரம் என்று எழுதி வைத்தான். மேற்படி கதை சாக்த சாத்திரத்திலே கூறப்பட்டது. அதை லோகோபகாரமாக வெளிப்படுத்துகிறேன்.

மிளகாய்ப் பழச் சாமியார்.

வேதபுரத்துக்கு வடக்கே முத்துப் பேட்டையில் பெரும்பாலும் தெலுங்க நெசவுத் தொழிலாளரும், தமிழக் கைக்கோளரும் வாஸம் செய்கிருர்கள். அந்த ஊரில் நெசவுத் தொழிலே பிரதானம். 'லுங்கிகள்' என்றும் 'கைலிகள்' என்றும் சொல்லப்படும் மகமதியருக்கு அவசியமான கெட்டி சாயத்துணிகள் இங்கு மிகுதியாக நெய்யப்பட்டு, சிங்கப்பூர், பிஞங்கு முதலிய வெளித் தீவாந்தரங்களுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்றன.

இந்த நெசவுத் தொழிலாளர் அத்தனே பேரும் அங்காளியம்மனுடைய அவதார மென்பதாக ஒரு ஸ்திரீயை வணங்குகிருர்கள். அந்த ஸ்திரீ சுமார் நாற்பத்தைந்து வயதுடையவள்.

சரீரத்தில் நல்ல பலமும், வீரதீர பராக்ரமங்களும் உடையவள். இவளுடைய புருஷன் இறந்து போய் இருபத்தைந்து வருஷங்களாயின.

இவள் காவி வஸ்திரமும் சடை முடியும் தரிக்கிருள். இவளுடைய முகம் முதிர்ந்த, பெரிய, வலிய, உறுதியான ஆண் முகம்போல இருக்கிறது. அத்துடன் பெண்ணெளி கலந்திருக்கிறது. இவளுடைய கண்கள் பெரிய மான் விழிகளைப் போல இருக்கின்றன.

இவள் ஒரு சுப்பிரமணிய சுவாமி கோயில் கட்டிக் கொண்டிருக்கிருள். கோயில் கட்டிடம் பெரும்பாலும் முடிந்து போய் விட்டது. இன்னும் சிகரம் மாத்திரந்தான் வைக்கவில்லை.

இவள் தன் வீட்டுக்குள் ஒரு வேல் வைத்துப் பூஜை பண்ணுகிருள். அதன பக்கத்தில் இரவும் பகலும் அவியாத வாடா விளக்கு எரிகிறது.

கோயிலும் இவள் வீட்டுக்கு ஸமீபத்திலேதான் கட்டியாகிறது. இவளுடைய வீடு வேதபுரத்துக்கும் முத்துப் பேட்டைக்கும் இடையே ரஸ்தாவின் நடு மத்தியில் சுமை தாங்கிக்கு ஸமீபத்தில் இருக்கிறது.

திருக்கார்த்திகை யன்று, பிரதி வருஷமும் அடியார்கள் சேர்ந்து இவளுக்கு மிளகாய்ப் பழத்தை அரைத்து உடம்பெல்லாம் தேய்த்து ஸ்நானம் செய்விக்கிருர்கள். அதனுலேதான் இவளுக்கு 'மிளகாய்ப் பழச் சாமியார்' என்ற நாமம் ஏற்பட்டது.

நான் இந்த மிளகாய்ப்பழச் சாமியாருடைய கோயிலுக்குப் பல முறை போய் வேலைக் கும்பிட்டிருக்கிறேன். இன்று காலை இந்த ஸ்திரீ என்னைப் பார்க்கும் பொருட்டு வந்தாள். வந்து கும்பிட்டாள்.

'எதன் பொருட்டுக் கும்பிடுகிறீர்?' என்று கேட்டேன்.

'எனக்குத் தங்களால் ஒரு உதவியாக வேண்டும்' என்ருள். 'என்ன உதவி?' என்று கேட்டேன்.

'பெண் விடுதலை முயற்சியில் எனக்குத் தங்களால் இயன்ற ஸகாயம் செய்ய வேண்டும்' என்ருள்.

'செய்கிறேன்' என்று வாக்குக் கொடுத்தேன்.

அப்போது அந்த மிளகாய்ப்பழச் சாமியார் பின் வருமாறு உபந்யாஸம் புரிந்தாள்:—

'ஹா, ஹா, பொறுத்துப் பொறுத்துப் பொறுத்துப் பொறுத்துப் போதுமடா, போதுமடா, போதும்!

உலகத்திலே நியாயக் காலம் திரும்புவதாம்.

ருஷியாவிலே கொடுங்கோல் சிதறிப் போய் விட்டதாம்.

ஐரோப்பாவிலே ஏழைகளுக்கும் பெண்களுக்கும் நியாயம் வேண்டுமென்று கத்துகிருர்களாம்.

உலக முழுமைக்கும் நான் சொல்லுகிறேன்.

ஆண் பெண்ணுக்கு நடத்தும் அநியாயம் சொல்லுக் கடங்காது. அதை ஏட்டில் எழுதியவர் இல்லே. அதை மன்றிலே பேசியவர் யாரு மில்லே.

பறையனுக்குப் பார்ப்பானும், கறுப்பு மனுஷனுக்கு வெள்ளை மனுஷனும் நியாயம் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லுகிறீர்கள்.

பெண்ணுக்கு ஆண் நியாயம் செய்வது அதை யெல்லாம் விட முக்கியமென்று நான் சொல்லுகிறேன்.

எவனும் தனது சொந்த ஸ்திரீயை அலக்ஷ்யம் பண்ணுகிருன். தெருவிலே வண்டி தள்ளி நாலணு கொண்டு வருவது மேல் தொழில் என்றும், அந்த நாலணுவைக் கொண்டு நாலு வயிற்றை நிரப்பி வீடு காப்பது தாழ்ந்த தொழிலென்றும் நிலேக்கிருன். பெண்கள் உண்மையாக உழைத்து ஜீவிக்கிருர்கள். ஆண் மக்கள் பிழைப்புக்காகச் செய்யும் தொழில்களில் பெரும்பாலும் பொய், சூது, களவு, ஏமாற்று, வெளிமயக்கு, வீண் சத்தம், படாடோபம், துரோகம், கொலே, யுத்தம்!

இந்தத் தொழில்கள் உயர்வென்றும், சோறுக்குத் துணி தோய்த்துக் கோயில் செய்து கும்பிட்டு வீடு பெருக்கிக் குழந்தைகளேக் காப்பாற்றும் தொழில் தாழ்வென்றும் ஆண் மக்கள் நினேக்கிருர்கள்.

வியபிசாரிக்குத் தண்டனே இஹலோக நரகம்.

ஆண் மக்கள் வியபிசாரம் பண்ணுவதற்கு சரியான தண்டனேயைக் காணேம்.

பர ஸ்திரீகளே இச்சிக்கும் புருஷர்களின் தொகைக்கு எல்லே யில்லே யென்று நான் சற்றே மறைவிடமாகச் சொல்லுகிறேன். ஆனல் அவர்கள் பத்தினிகளே நேரே அவர்கள் நோக்க யோக்யதை யில்லாமல் இருக்கிருர்கள்.

பூமண்டலத்தின் துக்கம் ஆரம்பமாகிறது. ஆணும் பெண்ணும் ஸமானம். பெண் சக்தி. ஆண் பெண்ணுக்கு ஆண் தலை குனிய வேண்டும். பெண்ணை ஆண் அடித்து நசுக்கக்கூடாது. இந்த நியாயத்தை உலகத்தில் நிறுத்துவதற்கு நீங்கள் உதவி செய்ய வேண்டும். உங்களுக்குப் பராசக்தி நீண்ட ஆயுளும் இஷ்டகாம்ய சித்திகளும் தருவாள் என்று அந்த மிளகாய்ப் பழச் சாமியார் சொன்னாள். சரி என்று சொல்லி நான் அந்த தேவிக்கு வந்தனம் செய்தேன். அவள் விடை பெற்றுக்கொண்டு சென்றாள்.

"பேய்க் கூட்டம்"

I

மூன்று நாள் இரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு, நான் எந்தக் காரணத்தாலோ தூக்கம் வராமல் பாயிலே படுத்துக் கொண்டிருந்தேன். தூக்கம் வராது போனால் அருவியை நினைத்துக் கொண்டு அது சல சலவென்று விழும் ஓசையிலே மானஸிகமாகச் செவியைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தால் சிறிது நேரத்திற்குள் தூக்கம் வந்து விடுமென்று நான் குழந்தையா யிருந்தபோது ஒரு புஸ்தகத்தில் படித்திருந்தேன். அந்தப்படி அருவியை நினைத்தால் பாதி இரவில் அந்த ஞாபகத்திலிருந்து குளிர் அதிகப்படுகிறதே யொழியத் தூக்கம் வருகிற பாட்டைக் காணோம்.

என்ன காரணம்? குளிர்தான் காரணமென் றெண்ணி, நான்கு சாளரங்களையும் சாத்தினேன். பிறகு காற்றோட்டமில்லாத அறையில் படுத்திருக்கக் கூடாதென்று வெள்ளைக்கார சுகாதார சாஸ்திரமும்—சற்றேறக் குறைய—அனுபவமும் சொல்லுவதால், ஒரு ஜன்னலைத் திறந்தேன்.

வாசற்பக்கத்தில், என் அறைக்கு நேரே, 'காந்த விளக்கு' (எலெக்ட்ரிக் விளக்கு). அதை மின்னல் விளக்கென்று சொல்வது நியாயம். ஆனால்ஜனங்கள் அதைக் காநத விளக்கென்று சொல்லுகிறார்கள். ஊரோ டொக்க ஒடு என்று தர்ம புத்திரர் சொல்லியது போலே நானும் ஜன வழக்கத்தைப் பெரிதாகக் கொண்டு அதைக்

காந்த விளக்கு என்றே சொல்லுகிறேன். மேலும் காந்தம் என்ற சொல் அழகாக விருக்கிறது. காந்தி, காந்தன், காந்தை என்ற பிரயோகங்கள் அதிலே நினைவுக்கு வருகின்றன. வாசலில் காந்த விளக்குப் போட்டிருக்கிறது. அதைச் சுற்றி விளையாடும் பூச்சிக் கூட்டங்கள் என் அறைக்குள்ளே பிரவேசித்து விடுகின்றன. அறைக்குள் விளக்கை அவித்துப் போடுவோமா என்று யோசித்தாலோ, தூக்கமும் வராமல் இருளில் கிடப்பது மிகவும் சிரமம். என் மனம் பல பல விஷயங்களை யோசித்துக் கொண் டிருந்தது. கண்ணை மூடினால் எனக்கு ருஷியாவின் நிலைமை ஞாபகம் வந்துகொண் டிருந்தது. அதற்குக் காரண மென்ன தெரியுமா?

ஒரு மனுஷ்யன் காலையில் கண்ணை விழிக்கும்போது, விழித்த வுடனே, அவன் வேறெந்த வஸ்துவையும் பார்க்குமுன்னே, அவன் முன் ஒரு குரங்கைக்கொண்டு நிறுத்தினால், அன்று முழுவதும் அவன் அந்தக் குரங்கை மறப்பது மிகவும் சிரமம். அதுபோலவே மூன்றாம்நாள் காலையில் நான் கண்ணை விழிக்குமுன்பாகவே என் பத்தினி ''சுதேசமித்திரன்'' பத்திரிகையைத் தலையணைக் கருகே கொண்டு போட்டிருந்தாள். திறந்து பார்த்தேன்—முதலாவது என் கண்ணில் ''ருஷியாவில் உள் நாட்டுக் கலகம் சச்சரவு அதிகரிக்கின்றது—'' என்ற பகுதி தென்பட்டது. இதென்னடா விசேஷம் என்று வாசித்துப் பார்த்தேன். இரவில் தூக்கமில்லாது படுத்துக்கொண் டிருக்கும்போது காலையில் படித்த விஷயங்களெல்லாம் மற்றொரு முறை மனவீதியிலே உலாவிவரலாயின. மாஸ்கோ நகரத்தில் கலகம்—ஸ்திரீகளும் குழந்தைகளும் உட்பட்ட இருநூறு பேர் கொலையுண்டனர்......துப்பாக்கிப் பிரயோகங்கள் அமிதவாதிகளும், மிதவாதிகளும் பரஸ்பரம் செய்துகொண்டனர். ஒதெஸ்ஸா நகரத்தில் செல்வரிடமிருந்து பொருளையெல்லாம் பிடுங்கி ஏழை ஜனங்களுக்குள்ளே பங்கிட்டுக் கொடுக்க ஒரு கமிட்டி! முதலிய பல செய்திகள். ருஷியா விஷயம் எக்கேடு கெட்டால் எனக்கென்ன என்று தூங்க முயற்சி செய்தால் மனம் இணங்கவில்லை. தூக்கம் வரப்போகிற—அல்லது வராமல் இருக்கிற—பாதி யிரவு நேரத்தில் மனம் புத்தி சொன்ன படி கேட்கவே கேட்காது. எப்போதும் மனதைக் கட்டியாள்வது சிரமம். படுக்கையிலே படுத்துக்கொண்டு மனதைக் கட்ட விசுவாமித்திரராலேகூட முடியாது. பிறகு எனக்கு ருஷியாக் குடியரசின் தலைவனாகிய லெனின் என்பவனுடைய ஞாபகம் வந்தது. உரலுக்கு

ஒரு பக்கம் இடி, மத்தளத்துக்கு இரண்டு பக்கம் இடி. லெநினுக்கு லக்ஷம் பக்கத்திலே!

தள்ளடா! லெநினு மாயிற்று; வெங்காயமுமாயிற்று. தூங்கு வோம் என்று நினைத்தால் கொசு வந்து காதில் ''ஙொய்'' என்று ரீங்காரம் பண்ணுகிறது.

சரி. தூக்கம் வருமென்று நினைக்க ஹேதுவில்லை; எழுந்து உட்கார்ந்து ஏதேனும் புஸ்தகம் வாசிப்போ மென்று மேஜை மீது வைத்திருந்த விளக்கைப் பெரிதாக்கி எதிரே நாற்காலியில் உட் கார்ந்து மேஜையின்மீது முதலாவது கண்ணுக்குப் புலப்பட்ட புஸ்தகத்தைக கையிலே எடுத்தேன். அது ஸ்காந்த புராணம். அதிலே நல்ல கட்டம் கண்ணுக்குப் புலப்பட்டது. தினைப்புனத்தில் வள்ளியம்மையை சுப்பிரமணிய ஸ்வாமி பல விதங்களில் கெஞ்சி யும் பயமுறுத்தியும் பெண்டாகச் செய்து கொண்டார்.

பிறகு புராணம் சொல்லுகிறது:— கேளீர் முனிவர்களே; அந்த வள்ளியம்மை யானவள் திரும்பித் தனது பரணுக்கு வந்து சேர்ந்தாள். தினைப்புனத்தை அங்கே காத்துக்கொண் டிருந்த ஸகி யானவள் வள்ளியை நோக்கி, ஏனம்மா, வள்ளி, இவ்வளவு நேரம் எங்கே போயிருந்தாய்? என்று கேட்டாள்.

''குளத்துக்குப் போய் நீராடி வந்தேன்'' என்று வள்ளியம்மை சொன்னாள்.

''நெடுநேரம் குளத்திலே இருந்தாயா? ஸ்நாநத்துக்குச் சென் றால் இத்தனை காலம் ஆகிய முகாந்தரமென்ன?'' என்று தோழி தொளைத்துத் தொளைத்துக் கேட்கலானாள். அப்போது வள்ளி யம்மை சினங்கொண்டு:— ''ஏதடி பாங்கி? நீ என்மேல் பழி சுமத் தப் பார்க்கிறாயா?'' என்றாள்.

அப்போது பாங்கி கண்ணைப் பரக்க விழித்து, ''நான் ஒன் றும் சொல்லவில்லையே, தெய்வமே, நீதானே பழி யென்ற சொல்லை எடுத்தாய்!'' என்று கூறிக் கல கலவென்று நகைத்தாள்.

வள்ளியம்மை கண்ணிலே நீர்த்துளிகள் பிறந்தன. முருகக் கடவுள் அந்தச் சமயத்தில் வில்லையும், அம்புகளையும் சுமந்து கொண்டு மறுபடி வேட வேஷந்தரித்துக் கொண்டு அவ்விரு பெண்களின் முன்னே வந்து நின்று:— ''ஏ பெண்களா! என் னம்புகளால் உடம்பெல்லாம் அடிபட்டோடிய மிக உன்னதமான

பெரிய யானை யொன்று இந்தப் பக்கத்தில் வரக் கண்டீர்களா?'' என்று கேட்டார்.

ஸகி சொல்லுகிருள்:— ''ஐயா, உமது பராக்ரமத்தை உம்மை யொத்த சூரரிடம் போய்ச் சொல்லும். தனிக் காட்டிலே சிறு கன்னிகைகளிடம் சொல்ல வேண்டாம்.'' என்ருள்.

ஸ்கந்த புராணம் சொல்லுகிறது:— பிறகு கேளீர், முனி வர்களே, அந்தப் பாங்கி தன் மனத்துக்குள் ஆலோசனை செய்து கொண்டதாவது:— ''இவ்விருவர்களின் விழிகளைப் பார்த்தாயா! இவன் யோக்யமாக ஆனை தேட வந்ததையும், இவள் தடாக ஸ்நாநம் பண்ணி வந்த செம்மையையும் இதோ இந்தக் கண்கள் நன்கு விளக்குகின்றன! இவள் அவனை விழுங்குவதுபோல் பார்க் கிருள். அவன் இவளைக் கவிராயன் சந்திரனைப் பார்ப்பதுபோலே பார்க்கிருன். இவ்விருவர் காதலிலே உடம்பட்டனர்!'' என்று தோழி நிச்சயித்துக் கொண்டாள்.........

இங்ஙனம் நான் மிகவும் ரஸமாகக் கதை வாசித்துக்கொண் டிருக்கையிலே நூற்று முப்பத்தேழு பேய்கள் சேர்ந்து ஏக காலத் திலே கதவை யிடிப்பதுபோல், வாயிற் கதவு படபடா! படபடா! என்று சத்தங் கேட்டது. திடுக்கிட்டெழுந்து சாரை வழியே ''யார் கதவைத் தட்டுவது?'' என்று உச்சஸ்தாயியிலே கேட்டேன். எதிர்ச் சத்தம்:—

''நான்தான் வேணு முதலி. என்னுடன் கடோற்கசனும், இன்னும் மூன்று ஸ்நேஹிதர்களும்'' என்றது. ''வேணு முதலியா! இந்த நேரத்தில்—பேய்க ளெல்லாம் ஸந்த்யா வந்தனம் பண்ணப் புறப்படுகிற சமயத்தில்—வந்து கதவைத் தட்டுகிருயே! உனக் குப் பயித்தியமா?'' என்று கேட்டேன். அப்போது வேணு முதலி சொல்லுகிருன்:—''நான் மாத்திர மில்லை. ஐயரே, நானும் என் னுடன் நானகுபேரும் இருக்கிறேம். எங்கள் அத்தனை பேருக்கும் பயித்தியம்—நீர் மாத்திரம் புத்திசாலியா? கதவை கீழே வந்து திறவும். ஏதோ முக்கியமான காரியம் இருக்கக் கண்டு தான் வந்து கதவைத் தட்டுகிறேம். இல்லாவிட்டால் வருவோமா'' என்ருன்.

''காரியத்தைச் சொல்'' என்றேன். அப்போது வேணு முதலி:— ''இங்கிருந்து சொல்ல முடியாது. நீர் தயவு செய்து இறங்கி வாரும்'' என்ருன். சரி, ''காலைச் சுற்றின பாம்பு கடித்தா லொழியத் தீராது. விதியைத் தள்ளினலும் தள்ளலாம், வேணு

முதலியை விலக்க நம்மால் முடியாது. தவிரவும் நமக்கும் தூக்கம் வரவில்லை. இவன் ஏதோ செய்தி கொணர்ந்திருப்பான். அதைக் கேட்கும் போது, போது போக்க இடமுண்டாகும்'' என்று யோசனை பண்ணிக் கீழே இறங்கிப் போய்க் கதவைத் திறந்தேன். பளிச்சென்று என் கண்களில் எவனோ துணியை வரிந்து கட்டினான். ஒருவன் என் வாய்க் குள்ளே துணியைச் செலுத்தினான். ஒருவன் கையைக் கட்டினான். மற்றொருவன் காலைக் கட்டினான். கண் மூடித் திறக்குமுன்னே என்னைக் குண்டு கட்டாகக் கட்டி ஒரு குதிரை வண்டிக்குள் தன் வச மின்றிப் போட்டார்கள். குதிரை வண்டி வாயு வேகமாகப் பறக்கிறது. வண்டி ஓடும்போதே என் மனதில் யோசிக்க லானேன்.

''ஐயோ! என்ன செய்வோம்! வேணு முதலியின் குரலைப் போல் தானே யிருந்தது. அவன் நமக்குத் தீங்கு செய்ய மாட்டானே! இப்போ தொன்றும் தெரிய வில்லையே! கண்களை அடைத்து விட்டார்களே! வாய் பேச வழியில்லையே! நான் அசைய வொட்டாமல் நெஞ்சில் அழுத்திக்கொண் டிருக்கிற பாதகன் யாரென்பதும் தெரிய வில்லையே! என்ன செய்வோம்! நம்மை எங்கே கொண்டு போகிறார்கள்!—தெய்வமே, நம்மை இவர்கள் கொன்று போடுவார்களோ? என்னவோ தெரிய வில்லையே! போனால் போகிறது போ—செத்தால் செத்துப் போவோமே! நாம் செத்தால் காடெல்லாம் எலும்பாய் விடுமே? போனால் போகிறது, மனமே, சும்மா இரு. அடடா! நாம் செத்தால் இந்தக் குழந்தைகளும் பெண்டாட்டியும் எப்படி ஜீவிக்கும்? அடபோ! அதெல்லாம் வீண் கதை! எல்லா உயிர்களையும் தெய்வந்தானே காப்பாற்றுகிறது. நாம் செத்ததினாலே இந்தக் குழந்தைகளுக்கு யாதொரு பிரமாதமும் நேரிட்டு விடாது. ஒரு மாஸம் அழும். அப்பால் அப்பா இருந்தார், மொத்தத்திலே நல்லவர் என்று கதை சொல்லிக்கொண்டு சௌக்கியமாகவே இருக்கும். நம்முடைய பிதா செத்துப் போனாரே, நாம் உடன் கட்டை ஏறினோமா? மேலும் இவர்கள் நம்மைக் கொல்லுவார்களென்பது தான் நிச்சயமா? எங்கேனும் கொண்டுபோய் அடைத்து வைத்திருப்பார்களோ, என்னவோ? ஐயோ! அடைத்து வைத்தால் என்ன செய்வோம்? அட போடா! செய்வ தென்ன? சும்மா விருப்போம். நல்லது தானே! சோறு அவன் போடுவான். நமதுபாடு மஜா. பாட்டுப் பாடிக் கொண்டு யாதொரு வேலையுஞ் செய்யாமல் ஷோக்காகவே இருக்கலாம். சித்திரவதை

பண்ணுவார்களோ, என்னவோ! ஏனடா, நம்மை அப்படிச் செய்கிறான்? நம்மை யாரும் ஒன்றுமே செய்ய மாட்டார்கள். நாம் எவனுக்காவது தீங்கு நினைத்தாலன்றோ, நமக்கொருவன் தீங்கு நினைப்பான். நாம் சும்மா இருக்கும்போது நமக்கேன் பிறர் தீங்கு செய்கின்றார்கள்? அது நடக்காது. நம்மை அனுவசியமாக ஹிம்ஸிக்க மாட்டார்கள்......பின் எதற்காகத்தான் கொண்டு போகிறார்கள்? அதிலும் இப்படி அப்ராக்ருதமான அவஸ்தைக் குட்படுத்தி நம்மைக் கொண்டு போவார் ஹிம்ஸைக் கில்லாமல் ஸ்ரீமந்த கலியாணத்துக்கா இப்படி அழைத்துக் கொண்டு போவார்கள்?'' என்று பல விதமாக எண்ணினேன். அப்போது திடீரென்று வண்டி நின்றது.

"பேய்க் கூட்டம்''

II

[பூர்வ கதை:—பாதி யிரவில் என் வீட்டுக் கதவை யாரோ இடி இடியென்றிடிக்க நான் யாரென்று கேட்க, வேணு முதலியும் சில நண்பர்களும் என்று எதிருத்தரம் வர, நான் கீழே போய்க் கதவைத் திறக்க, அப்போது அங்கு வந்திருந்தோரை நான் பார்க்கு முன்னுகவே, அவர்கள் பளிச்சென்று என் கண்ணைக் கட்டிக் குதிரை வண்டியில் போட்டுக் கொண்டு செல்ல, நெடுந்தூரம் போன பின்பு குதிரை வண்டி சடேரென்று நின்றது.]

மேலே கதை சொல்லுகிறேன். ஆச்சர்யமான கதை. ஜாக்ரதையுடன் கேளுங்கள்.

என்னை ஒருவன் வந்து பந்தைத் தூக்குவது போலே கையில் தூக்கிக் கொண்டான். தெய்வ கிருபையால் அவர்கள் என் செவியைக் கட்டவில்லை. சத்தங்கள் செவிப் பட்டன. குதிரையை வண்டியிலிருந்து அவிழ்த்து ஸமீபத்தில் கொண்டு கட்டினார்கள் என்று சில ஒலிக் குறிப்புகளாலே தெரிந்து கொண்டேன். என்னைத் தூக்கிக் கொண்டு போய்க் கண்ணை அவிழ்த்த போது பார்க்கிறேன், சுமார், நூறு தீவட்டிகள் கைக்கொண்டு சுமார் நூறு கன்னிப் பெண்கள் வரிசையாக நிற்கிறார்கள். எதிரே ஒரு பொன்னாஸனம் போட்டிருந்தது. அதன் மேலே கந்தை யுடுத்துக் கருந்துணி போர்த்துத் தலை மொட்டையாய்,

முகம் நரைத்தும், புகையிலைச் சுருட்டுப் பிடித்துக் கொண்டு ஒரு பரதேசி உட்கார்ந்திருந்தார். அவரைச் சுற்றி அநேகம் ஸாமியார் கள் நிற்கிறார்கள். கையை உயரத் தூக்கி அப்படியே பல வருஷம் வைத்துக்கொண் டிருந்த படியால், கை மரம்போல் அசைக்க முடி யாமல் போன ஸந்நியாசிகளும் காவியுடுத்தவர்களும், கந்தை தரித்தவரும், சடை நீட்டினவரும், மொட்டை யடித்தவரும், நிர் வாண ரூபமாக நிற்போரும் இங்ஙனம் பல பல வகைகளில் சுமார் முப்பது ஸந்நியாஸிகள் இருந்தார்கள். வேணு முதலியைக் காணவில்லை. என்னை இவர்களிலே சிலர்தான் தூக்கிக் கொண்டு வந்திருக்க வேண்டுமென ஊஹித்துக் கொண்டேன். அங்ஙனம் கொண்டு வந்தோரில் ஒருவன் வேணு முதலி போலே பொய்க் குரல் காட்டி என்னை வஞ்சனை செய்து விட்டானென்பதையும் உணர்ந்து கொண்டேன்.

ஆதலால் மிகுந்த கோபத்துடன் நான் பொன்னாஸனத்தில் வீற்றிருந்த பண்டாரத்தை நோக்கி:—''யாரடா நீ! என்னை ஏன் இந்த நின் ஸேவகர் மூலமாக இங்கு கொணர்வித்தாய்'' என்று கேட்டேன். அப்போது அந்த ஸந்யாஸி ''பாரடா!'' என்று சொல் லித் திரும்பி வடதிசையைக் காட்டினான். அவன் கிழக்கைப் பார்க்க உட்கார்ந்திருந்தான். அந்த ராத்திரியில் உனக்குத் திசை எப்படித் தெரிந்ததென்று கேட்பீர்களோ? அந்தப் பண்டாரஞ் சொன்னான்:—''வட திசையைப் பார், அங்கே எரிகின்ற சிதை களைக் கண்டாயா?'' என்றான். அங்கு பார்த்தேன். முப்பது நாற் பது பிணங்கள் வரிசையாக அடுக்கி எரிந்து கொண்டிருந்தன. பாதி ராத்திரியில் அந்தப் படாரங்களின் கூட்டத்தைப் பார்க்கும் போதே எனக்குப் பயமாக இருந்தது. அந்த இரவிலே இந்த முப் பது நாற்பது பிணங்கள் எரிவதையும் சேர்த்துக் காட்டினபோது நான் பயந்து நடுங்கிப் போனேன். அந்தப் பண்டாரம் கொல் லென்று சிரித்தான்.

உடனே அந்த நூறு தீவட்டிகள் கொண்டிருந்த நூறு கன் னிப் பெண்களும் பாடத் தொடங்கினார்கள். தேவகானம். அமிர்த வருஷம். இன்னிசைக் கடல். இன்பக் காட்டுத் தீ—அந்த மாதி ரிப் பாட்டு நான் கேட்டதே கிடையாது. அவர்கள் பாடிய பாட்டு திருவாசகம்.

நெறியல்லா நெறிதன்னை
நெறியாக நினை வேனைச்

சிறு நெறிகள் சேராமே
திருவருளே சேரும் வண்ணம்,
குறி யொன்று மில்லாத
கூத்தன் தன் கூத்தை யெனக்
கறியும் வண்ண மருளிய வா
ருர் பெறுவாரச்சோ வே!

* * *

ஆர் பெறுவார் அச்சோவே!
அறியும் வண்ணம் அருளிய ஆறு
ஆர் பெறுவார்? அச்சோ! ஏ!
அறியும் வண்ணம் அருளிய ஆறு
ஆர் பெறுவார் அச்சோ! ஏ!

இந்த வரியைப் பல்லவியாகப் பாடிக் கொண்டு அந்த நூறு பெண்களும் குதிக்கத் தொடங்கினுர்கள். பாட்டைத் தேவகான மென்றேன். இந்தக் கூத்தை யெங்ஙனம் வர்ணிப்பேன். சக்தி நாடகம். விஷ்ணுவின் சித்த லோகம். கண்ணன் கண்ட கனு.

சிறிது நேரத்துக் கெல்லாம் கூத்து முடிந்தது. பெண்கள் மறைந்து விட்டனர்.

தீவட்டி யொளி குறைந்தது. நாலு தீவட்டிகள் மிஞ்சின. அவற்றை நான்கு வலக்கை தூக்கிப் பரதேசிகள் இடக்கையிலே தூக்கி நின்றனர்.

பண்டாரம் சொல்லுகிருன்! எந்தப் பண்டாரம் சொல்லு கிருன்? எந்தப் பண்டாரம்? பொன்னுஸனத் தின் மீது வீற்றிருந்த தலைப் பண்டாரம் சொல்லுகிருன்:—

''வாப்பா! காளிதாஸா, பயப்படாதே. தரையின் மேல் உட் கார்ந்து கொள். மனதைக் கட்டு. மூச்சை நேராக்கு. ஒன்றும் குடிமுழுகிப் போய் விடவில்லை. நீ செய்த நூல்கள் சில நாம் பார்த்திருக்கிரோம். 'கடலெதிர்த்து வந்தால் கலங்க மாட்டோம்; தலைமேல் இடி விழுந்தால் தளர மாட்டோம்; எங்கும் அஞ்சோம்; யார்க்கு மஞ்சோம்; எதற்கு மஞ்சோம்; எப்போதும் அஞ்சோம்' என்று நீ பாடினதை நான் நேற்று ஒரு புஸ்தகத்தில் பார்த்தேன். நீ உண்மையான அனுபவத்தைச் சொன்னுயா, அல்லது வெறுங் கற்பனை தானு என்பதை அறியும் பொருட்டாக நான் உன்னை இங்கே கொணர்வித்தேன். நீ பயப்படுகிற அளவு ஆற்காட் நவாப் கூட பயந்தது கிடையாது. ஆற்காட் நவாப் ஸங்கதி தெரி

யுமா? க்ளைவ் ஒரு வாயில் வழியே கோட்டைக்குள் புகுந்து பார்த்தபோது, நவாப் மற்றொரு வாயில் வழியே வெளியேறி விட்டாராம். உள்ளே போனால் க்ளைவ் யாருடன் சண்டை போடுவார்? அவர் பாட்டிலே போய் ஷோக்காகக் கோட்டைக்குள் பீரங்கி ஸஹிதமாக இருந்து கொண்டு கோட்டை கொத்தளங்களைச் சீராக்கித் தான் அதை வைத்துக் கொண்டாரென்று கேள்வி யுற்றதுண்டு. நீ அந்த ஆற்காடு நவாபினிடமிருந்த பிராமணச் சோதிடரின் வம்சத்தில் பிறந்தாயோ? ஆற்காட்டு பயம் பயப்படுகிறாயே! மூடா, ஆறுதலடை.''

அந்தப் பரதேசி பின்னும் சொல்லுகிறான்:— ''மனுஷ்ய வாழ்க்கை சதமில்லை. பிறப்பை உடனே ஒழி. மண்ணில் பிறக்காதே. வானத்தில் ஏறு. சந்திர கலைகளில் உண்டாகும் அமிர்தத்தைப் பானஞ் செய்யும் யோகி ஒருவன் தான் உன் பாட்டில் கண்டபடி பயப்படாமலிருக்க முடியும். அதை விட்டு நமக்குத்தான் அகல வெழுதத் தெரியுமென்று நீ கிறுக்கித் தள்ளி விட்டாய். குண்டலினி அக்கினியைத் தலைக்குக் கொண்டுபோ. அப்போது அமிர்த கலச மொழுகும். அந்த அக்கினியும் அமிர்தமும் ஒன்றாய் இன்ப வெள்ளத்திலே நீந்தலாம். இன்ப மிருந்தால் பயமில்லை. இன்பமில்லாத போது பயம் இயற்கையிலே வரும். இருவினைக் கட்டை அறு. நன்மை தீமை யென்ற குப்பையைத் தொலையிலே தள்ளு. எல்லாம் சிவம் என்றறி. உன்னை வெட்ட வரும் வாளும் சிவன். அதைக் கும்பிடு. உன்னை அது வெட்டாது. சரணாகதிதான் வழி. பொய் பேசாதே. தீங்கு கருதாதே. பேய்க்குந் தீங்கு செய்யாதே. பகைவனுக்குத் தீமை நினைக்காதே. பகைவனையும் சிவனென்று கும்பிடு. பாம்பின் வாய்க்குள்ளே போய் விரலைவிட்டு ஓம் சிவாய நம என்று சொல். அது உன்னைக் கடிக்காது.''

தலைமைப் பண்டாரம் பொன்னாஸனத்தினின்றும் எழுந்து நின்றான். அப்போது அங்கே ஒரு சங்கொலிப் பண்டாரம் 'பம்' 'பம்' 'பம்' என்று சங்கெடுத்து ஊதினான். மற்றொரு சடைப் பண்டாரம் கண, கண, கண வென்று மணியடித்தான். பிறகு பண்டாரங்கள் அத்தனை பேரும் சேர்ந்து பின் வரும் பாட்டைப் பாடினார்கள்.

''வையகத்தே சடவஸ்து வில்லை.
மண்ணுங் கல்லும் சடமில்லை.
மெய்யுரைப்பேன் பேய் மனமே
மேலுங் கீழும் பயமில்லை!— (1)

பையப் பையத் தேரடா.
படையும் விஷமுங் கடவுளடா
பொய்யு மெய்யுஞ் சிவனடா.
பூமண்டலத்தே பயமில்லே!— (2)
சாவு நோவுஞ் சிவனடா!
சண்டையும் வாளுஞ் சிவனடா!
பாவியு மேழையும் பாம்பும் பசுவும்
பண்ணுந் தானமுந் தெய்வமடா! (3)
எங்குஞ் சிவனேக் காணடா!
ஈனப் பயத்தைத் துரத்தடா!
கங்கைச் சடையா, காலன் கூற்றே
காமன் பகையே வாழ்க நீ!— (4)
பாழுந் தெய்வம் பதியுந் தெய்வம்
பாலே வனமுங் கடலுந் தெய்வம்
ஏழு புவியும் தெய்வம் தெய்வம்
எங்குந் தெய்வம் எதுவுந் தெய்வம் (5)
வையத்தே சடமில்லே.
மண்ணுங் கல்லுந் தெய்வம்
மெய்யுரைப்பேன் பாழ் மனமே
மேலுங் கீழும் பயமில்லே!— (6)

இந்தக் கண்ணிகள் அந்தப் பண்டாரங்கள் பாதியிரவில் பாடுவதை அந்த ஸ்மசானத்தில் பாடக் கேட்டபோது எனக்கு மயிர்ச் சிலிர்ப்புண்டாயிற்று. அப்போது தலைமைப் பரதேசி என்னே நோக்கிச் சொல்லுகிருன்:—''காளிதாஸா அடே! அந்தப் பெண்கள் தீவட்டி வைத்துக் கொண்டு பாட்டுப் பாடி ஆட்டமாடிப் போயினரே, அவர்கள் யார், நீ அறிவாயா?'' என்ருன்.

''அறியேன், அவர்கள் யார் சொல்லு'' என்றேன். அவர்கள் அத்தனே பேரும் பேய்கள். இங்கு மாறுவேஷம் பூண்டு உனக்கு வேடிக்கை காட்டும் பொருட்டுத் தருவித்தேன்'' என்ருன்.

''நீ யார்?'' என்று கேட்டேன்.

''நான் இந்தச் சுடுகாட்டிலுள்ள பேய்களுக் கெல்லாம் தலேவன்'' என்ருன்.

ஸ்ரீமகள் அச்சகம், சென்னே-1 757-1-3